

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Temmuz | Ağustos | Eylül 2025

Mısır'dan Çıkış

1	• Zulüm: Arka Plan ve Musa'nın Doğuşu	28 Haziran–4 Temmuz	4
2	• Yanan Çalı	–5–11 Temmuz	12
3	• Sert Başlangıç	–12–18 Temmuz	20
4	• Belalar	–19–25 Temmuz	28
5	• Fısıh	– 26 Temmuz – 1 Ağustos	36
6	• Kızıl Deniz'de	– 2 –8 Ağustos	44
7	• Yaşam Suyu ve Ekmeği	– 9 –15 Ağustos	52
8	• Sina'daki Antlaşma	– 16 –22 Ağustos	60
9	• Yasa'yı Hayata Geçirmek	– 23 –29 Ağustos	68
10	• Antlaşma ve Taslak	– 30 Ağustos – 5 Eylül	76
11	• Sapkınlık ve Aracılık	–6–12 Eylül	84
12	• “Lütfen Görkemini Bana Göster”	–13–19 Eylül	92
13	• Buluşma Çadırı	–20–26 Eylül	100

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
Jiri Moskala

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Editör Sekreteri
Soraya Scheidweiler

Yayın Müdürü
Lea Alexander Greve

Asistan Editör
Sharon Thomas-Crews

Pacific Press® Koordinatörü
Miguel Valdivia

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Joanna Touma

Trans Medya Grubu Genel Müdürü:
Jean Jack Kareh

Yayın Kaynakları Yöneticisi:
Ashraf Fawzy

Çevirmen:
Suha Önder

Düzeltilen: Dilara Oliveira

© 2025 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon) un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı nın bölüm ofisleri, belirli illelere göre, Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelerin telif ve yayın hakları Genel Konferans ta kalacaktır. “Yedinci Gün Adventist,” “Adventist” ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM) un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2023 Yılı Birinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) – İncil in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Mısır'dan Çıkış: Vaat Edilen Ülke'ye Yolculuk

Mısır'dan Çıkış kitabında açıklanan Tanrı, belirlediği zamanda ve kudretli işleriyle halkına kurtuluş ve selamet getiren sevgi dolu Rab'dir (Yar. 15:12-16). Mısır'dan Çıkış ve Kızıldeniz'in aşılması son derece önemli ve benzersiz olaylardır –Tanrı'nın olağanüstü ve muhteşem işleridir. Çarmıh öncesinde eski İsrail tarihinde daha büyük ya da daha görkemli başka bir olay yaşanmamıştır. Bu müjdedir, ancak Musa'nın müjdesi.

İbraniler sürekli olarak yoldan çıkmış olsalar da, Tanrı onlara olan ilgisini ve onları koruduğunu göstermek üzere mucizevi şekilde ve defalarca ortaya çıkmıştır. O'nun merhameti onların tüm kavrayışlarını ve duygularını aşıyordu. Rab uzattığı eliyle halkını özgürlüğe kavuşturdu. Bu eşi benzeri görülmemiş bir olaydı. Bu beklenmedik ilahi müdahaleler dizisi, Mısır'dan başlayıp (sonunda) Kenan'a uzanan, Tanrı'yla olan yeni yolculuklarının başlangıcıydı.

Musa Mısır'dan Çıkış'ta önemli bir işleve sahip olsa da, bu kitap Musa hakkında değil, Tanrı hakkındadır –sevginin, gerçeğin, adaletin, özgürlüğün ve bağışlayıcılığın Tanrısı, sonunda bizim için çarmıha giden Tanrı. Mısır'dan Çıkış'ı incelediğimizde, Tanrımızın gerçekte nasıl biri olduğuna dair eşsiz bir bakış açısı elde etmiş oluruz.

Peki, O gerçekten nasıl biri? O, sadakatsizliklerine rağmen halkına sadık kalan bir Tanrı'dır. O'na karşı geldiklerinde dahi, O daima onların yanındaydı. Tekrar tekrar onlara merhametini gösterdi, onları cesaretlendirdi, doğru yola getirdi ve ilahi talimatlar verdi. Onları mümkün olan en iyi şekilde yönlendirerek, kendi iyilikleri için, Kendisine ve karakterine duydukları sevgiden dolayı gönüllü olarak O'na tapınmalarını ve itaat etmelerini istiyordu.

Musa'nın Tanrısı bir ilişki Tanrısı'dır. Tanrı'nın en büyük hedefi bir şeyi başarmak ya da bir konuyu sonuçlandırmak değildi; O'nun öncelikli hedefi seçilmiş halkı İsrail ile anlamlı bir ilişki kurmaktı. Bu derin birlikteliği kurmak için onları Sina'ya götürdü.

Elçi Pavlus, geçmişte Tanrı'nın halkının başına gelenlerin bizim için bir

ders olduğunu, böylece onların hatalarından ders alabileceğimizi ve bugün sadakatle Rab'bi izleyebileceğimizi öğretiyor: “Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi” (1Ko. 10:11). Geçmişteki bu olaylar bugün bizim için bir uyarı ve umutalmaz bir öğreti kaynağı olmalıdır. Onları okumalı, incelemeli ve onlardan öğrenmeliyiz, çünkü koşullar ne kadar farklı olursa olsun, arkadaki ruhsal ilkeler aynı kalmaktadır.

Önümüzdeki 13 hafta boyunca Mısır'dan Çıkış kitabını çalışmak için hazırladığımız plan açıktır. Kitap, çeşitli uzunluklarda haftalık okuma bölümlerine ayrıldı (kolaylık sağlamak için konu bazında bölündü): (1) Mısır'daki kölelik, Musa'nın doğumu ve hayatının ilk 40 yılı (*Mısır'dan Çıkış 1-2*). (2) Musa'nın görevlendirilmesi (*Mısır'dan Çıkış 3-4*). (3) Karışıklıklar: hayatın kötüleştiği zamanlar (*Mısır'dan Çıkış 5-6*). (4) İlk dokuz bela (*Mısır'dan Çıkış 7-10*). (5) Onuncu bela ve Fıfış Bayramı'nın kutlanması (*Mısır'dan Çıkış 11-12*). (6) Mısır'dan kurtuluş ve Kızıldeniz tecrübesi (*Mısır'dan Çıkış 13-15*). (7) Sina Dağı'na yolculuk (*Mısır'dan Çıkış 16-18*). (8) Tanrı'nın Antlaşma armağanı ve On Emir (*Mısır'dan Çıkış 19-20*). (9) Tanrı'nın yasa-

sının uygulanışı (*Mısır'dan Çıkış 21-23*). (10) Antlaşma'nın onaylanması ve Buluşma Çadırı'nın taslağı (*Mısır'dan Çıkış 24-31*). (11) Altın buzağı sapkınlığı ve Musa'nın arabuluculuğu (*Mısır'dan Çıkış 32*). (12) Tanrı'nın Kendini göstermesi ve Musa'nın ışıldayan yüzü (*Mısır'dan Çıkış 33-34*). (13) Buluşma Çadırı'nın inşası ve adanması (*Mısır'dan Çıkış 35-40*). Her hafta belirtilen bölümlerden önemli ayetlere ve olaylara odaklanacağız.

Tanrı'nın halkını kölelikten özgürlüğe, ölümden yaşama ve çölden Yeni Yeruşalim'e nasıl götürmek istediğini bize hatırlatan bu önemli kitabı çalışırken merhametli Rabbimiz bizi bereketlesin (*İbr. 12:22*).

Yiří Moskala Eski Ahit yorumu ve ilahiyatı profesörü ve Andrews Üniversitesi'nde Yedinci Gün Adventist İlahiyat Fakültesi'nin dekanıdır.

Zulüm: Arka Plan ve Musa'nın Doğuşu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Çık. 1:1–22; Yar. 37:26–28; Yar. 39:2, 21; Elç. 7:6; Gal. 3:16, 17; Çık. 2:1–25*

HATIRLAMA METNİ: “İsrailliler hâlâ kölelik altında inliyor, feryat ediyorlardı. Sonunda yakarışları Tanrı'ya erişti. Tanrı iniltilerini duydu; İbrahim, İshak ve Yakup'la yaptığı antlaşmayı anımsadı. İsrailliler'e baktı ve onlara ilgi gösterdi” (*Mısır'dan Çıkış 2:23–25*).

Mısır'dan Çıkış kitabı ezilenlerin, dışlananların, zulüm görenlerin, sömürülenlerin ve aşağılananların öyküleriyle yankılanmaktadır. Bu nedenle, bugün kendilerini terk edilmiş, unutulmuş ve tutsak edilmiş hisseden insanlar umut bulabilirler, çünkü İbranileri kurtaran aynı Tanrı onları da kurtarabilir.

Mısır'dan Çıkış kitabı yaşamdaki var olma mücadelelerinden, bu yaşamın bir parçası olan adaletsizliklerden ve denemelerden söz etmektedir. Tanrı'nın acı çeken halkı için gerçekleştirdiği müdahalelerin öyküleri herkese cesaret verebilir. Tanrı ezilenlerin çığlıklarını duymakta, mücadelelerini görmekte, gözyaşlarını not etmekte ve onlar acı çekerken yardıma gelmektedir.

Tanrı, O'na güvenenleri kurtarmak için girişimde bulunmaktadır. Bizim yapmamız gereken yalnızca O'nun bize sunduklarını imanla kabul etmektir. İşte bu nedenle Mısır'dan Çıkış kitabı çalışılmalıdır, çünkü İsa'nın hepimiz için yapmış olduklarına işaret etmektedir. Bu kitap kefaret, selamet ve nihai kurtuluşla ilgilidir; ki bizler Mesih İsa'ya ve O'nun bizim için güvence altına aldıklarına iman etmek suretiyle bunların hepsine sahip oluruz.

Karmaşa ve karanlığın ortasında, gözlerimizi Tanrı'ya sabitlersek, bizi ebedi “Vaat Edilmiş Ülke”ye götürürken O'nun varlığını, ilgisini ve yardımını fark edebiliriz.

*5 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Tanrı'nın Mısır'daki Halkı

Mısır'dan Çıkış kitabının İbranice adı *Şemot*'tur, bu kadim metnin giriş sözcüklerine bakılırsa, bu "adlar" anlamına gelmektedir. Kitap, "...adları şunlardır" diye başlar. Atamız Yakup'un ailesinin isimleri hemen başlangıçta sıralanır.

Mısır'dan Çıkış 1:1-7 ayetlerini okuyun. Burada hangi önemli gerçek bulunmaktadır?

Mısır'dan Çıkış kitabı Tanrı'nın bereketlemesini hatırlatarak başlıyor. Atamız Yakup ve ailesi Mısır'a yerleştiklerinde sadece 70 kişiydiler (*Yar. 46:27, Çık. 1:5*), ancak İsraililerin "soyları arttı; üreyip çoğaldılar, gittikçe büyüdüler, ülke onlarla dolup taşı" (*Çık. 1:7*). Ancak Mısır'dan Çıkış sırasında, "kadın ve çocukların dışında altı yüz bin kadar erkek" vardı (*Çık. 12:37*).

Mısır'dan Çıkış 1:8-11 ayetlerini okuyun. Mısır'dan Çıkış sırasında İsraililer'in içinde bulunduğu durum neydi?

Kutsal Kitap metni İsrailoğulları'nın Mısır'daki öyküsünü karanlık bir tabloyla resmediyor. Mısır'dan Çıkış kitabı, İsraililerin Mısırlı angaryacılar tarafından köleleştirilmeleri ve onların İbranilere yaptırdıkları bunaltıcı işlerle başlıyor. Ancak Mısır'dan Çıkış kitabı, Tanrı'nın İsrail ordugâhının merkezinde, Buluşma Çadırı'ndaki huzurlu ve rahatlatıcı varlığıyla sona eriyor (*bkz. Mısır'dan Çıkış 40*). Bu iki ters kutup arasında Tanrı'nın kazandığı zafer anlatılmaktadır. Rab'in kötülüğün güçleri karşısında kazandığı muhteşem zafer, halkımı kölelikten kurtarması, Kızıldeniz'i açması ve o zamanın en güçlü ordusunu yenmesiyle ortaya konuluyor.

Öykü şaşırtıcı bir şekilde, zalimler "baskı yaptıkça İsraililer daha da çoğalarak bölgeye yayıldılar" diyor (*Çık. 1:12*). Yani, insanların çevirdiği oyunlar ne olursa olsun, Tanrı yine de egemendir ve koşullar en azından insani bakış açısıyla umutsuz görünse bile O halkımı kurtaracaktır.

Yusuf'u tanımayan yeni bir kral ortaya çıkmıştı. Bu öykü bize koşulları, özellikle de olumlu koşulları asla kanıksamamamız gerektiği konusunda ne söylüyor?

Tarihsel Arka Plan

Yakup'un ailesi Kenan ülkesinde kıtlık yaşadktan sonra Mısır'a vardıklarında (*Yaratılış 46*), Mısır kralı Yusuf ve onun Mısırlılar için yaptıkları sayesinde İbranilere karşı dostça davranmıştı.

Firavun Yusuf'a şöyle demişti, “Seni bütün Mısır'a yönetici atıyorum.’ Sonra mührünü parmağından çıkarıp Yusuf'un parmağına taktı. Ona ince ketenden giysi giydirdi. Boynuna altın zincir taktı. Onu kendi yardımcısının arabasına bindirdi. Yusuf'un önünde, ‘Yol açın!’ diye bağırdılar. Böylece firavun ona bütün Mısır'ın yönetimini verdi” (*Yar. 41:41-43*).

Böylesine zor bir girişten sonra Yusuf'un Mısır'daki şaşırtıcı başarısının anahtarı neydi? (*Yar. 37:26-28 ve Yar. 39:2, 21 ayetlerini okuyun*).

Yusuf öyküsünün en akla yatkın tarihsel zemini şudur: Mısır'dan Çıkış 1:8 ayetinde sözü geçen, “Yusuf hakkında bilgisi olmayan” yeni kral Ahmose'dir (M.Ö. 1570 - 1546). Ardından İsraililerden korkan ve onlara zulmeden hükümdar I. Amenhotep (M.Ö. 1546 - 1526) gelmektedir. Daha sonra I. Thutmose (M.Ö. 1525 - 1512) tüm İbrani erkek çocukları için ölüm fermanı çıkarmıştır. Musa'yı evlat edinen prenses ise onun kızı Hatşepsut'tur (M.Ö. 1503 - 1482). Bir süre Hatşepsut'un vekili olan Firavun III. Thutmose (M.Ö. 1504 - 1450) ise Mısır'dan Çıkış döneminin firavunudur.

Mısır'dan Çıkış, en güvenilir hesaplamalara göre M.Ö. 1450 yılının Mart ayında gerçekleşmiştir (bkz. William H. Shea, “Mısır'dan Çıkış'ın Tarihi,” *Uluslararası Standart Kutsal Kitap Ansiklopedisi*, 2. cilt, s. 230-238). Mısır'dan Çıkış dönemini anlamak için aşağıdaki Kutsal Kitap ayetlerini inceleyin: *Yar. 15:13-16; Çık. 12:40, 41; Hak. 11:26; ve 1Kr. 6:1 (ayrıca bkz. Elç. 7:6; Gal. 3:16, 17)*.

Mısır'dan Çıkış'ın ilk bölümü, Yusuf'un babası Yakup'un tüm ailesiyle birlikte Mısır'a gelişinden Firavun'un verdiği ölüm fermanına kadar geçen çok uzun bir dönemi kapsamaktadır. Tam olarak kaç yıl geçtiği konusunda bazı tartışmalar olsa da, önemli olan, halkı yabancı bir ülkede köleleştirilmiş olsa bile, Rab'in onları unutmamış olmasıdır.

Yani, o dönemde Mısır'da yaşayan İbraniler'le ilgili pek çok ayrıntı en azından şimdilik gizliliğini koruyor olsa da (*bkz. 1Ko. 13:12*), Tanrı'nın karakterinin ifşası Kutsal Yazı'nın tamamında olduğu gibi bu kitabın sayfalarında da parıldamaya devam etmektedir. İşler ne kadar kötü görünürse görünsün, Tanrı'nın her zaman orada olduğundan ve kendimizi ne kadar kötü bir durumda bulursak bulalım O'na güvenebileceğimizden emin olabiliriz.

İbrani Ebeler

Yaratılış kitabındaki öğretileri önceden kabul etmeden Mısır'dan Çıkış kitabını anlamak mümkün değildir. Yahudiler Mısır'a göç etmiş ve büyük bir refah ve barış döneminden sonra köleleştirilmişlerdi.

Ancak Tanrı, bazen öyle görünmüş olsa da, halkını sorunlarıyla baş başa bırakmamıştı. İbrani halkından pek çok kişinin içinde buldukları durum yüzünden umutsuzluğa kapıldığına şüphe yok. Yine de, sıkıntı anında Tanrı kudretli eliyle yardıma gelmiştir. Rabbimiz ardından gidenleri şöyle cesaretlendiriyor: “Sıkıntılı gününde seslen bana, seni kurtarırım, sen de beni yüceltirsin” (Mez. 50:15).

Mısır'dan Çıkış 1:9-21 ayetlerini okuyun. Sadık ebeler hangi anahtar rolü oynadılar ve tarihte neden hatırlanıyorlar?

Mısır'dan Çıkış kitabında hiçbir firavunun adı geçmemektedir. Sadece “kral” anlamına gelen “Firavun” unvanını taşımaktadırlar. Mısırlılar Firavun'un yeryüzündeki bir tanrı, tanrı Ra'nın (ya da Osiris veya Horus'un) oğlu olduğuna inanıyorlardı. Ra en yüce Mısır tanrısı, güneş tanrısının kendisi olarak kabul ediliyordu.

Yine de tüm gücüne rağmen bu “tanrı” ebeleri inançlarına aykırı davranmaya zorlayamamıştı. Aslında, ismi bilinmeyen Firavun'un aksine, iki ebinin isimleri Şifra ve Puah'tır (Çık. 1:15); Rab'den korktukları için çok saygı görmektelerdir. Tanrı'ya dünyevi bir yöneticinin emirlerinden daha çok saygı duydukları için firavunun zalim buyruğunun onlar üzerinde hiçbir etkisi olmamıştır (ayrıca bkz. Elç. 5:29). Bu nedenle Tanrı onları kendi büyük aileleriyle bereketlemiştir. Sadakatin ne kadar güçlü bir tanıklığı. Bu kadınlar, ilahiyat hakkında çok az şey biliyor olmalarına rağmen, sadece neyin doğru olduğunu bilmekle kalmamış, aynı zamanda doğru olanı yapmayı da seçmişlerdir.

Firavun planının başarısız olduğunu görünce, Mısırlılara İbranilerin doğurduğu tüm erkek bebekleri öldürmelerini emretti. Onları Nil Nehri'ne atacaklardı, muhtemelen Nil'in tanrısı ve aynı zamanda bir bereket tanrısı olan Hapi'ye bir sunu olarak. (Yahudilerin sadece Yahudi oldukları için öldürülmesi ilk kez bu olayda kayıtlara geçmiştir). Ölüm fermanının amacı İbranilere boyun eğdirmek, tüm erkek soyunu yok etmek, kadınları Mısır ulusuna kaynaştırmak ve böylelikle Firavun'un İbranilerin kendi ulusu için oluşturduğuna inandığı tehdidi sona erdirmektir.

Ebeler sadece doğru davranışın ne olduğunu bilmekle kalmadılar, aynı zamanda onu uyguladılar. Burada bizim için verilen açık mesaj nedir?

Musa Doğdu

Mısır'dan Çıkış 2:1-10 ayetlerini okuyun. Musa'nın doğumu öyküsünde Tanrı'nın takdiri ve koruması nasıl bir rol oynadı?

Musa'nın doğumunun ve yaşamının tarihsel arka planı heyecan vericidir çünkü Musa Mısır'ın ünlü 18. hanedanlığı döneminde yaşamıştır. Bu hanedanlık dönemindeki krallardan biri olan ve "Mısır'ın Napolyon'u" olarak anılan III. Thutmose, eski Mısır'ın en ünlü firavunlarından biri olarak kabul edilir.

Doğduğu anda ölüm cezasına çarptırılmış olmasına rağmen (bkz. *Çık. 1:22*), Musa "güzel" bir oğul olarak doğmuştur (İbranice *tob*, müthiş. "iyi"; *Çık. 2:2*). Bu İbranice sözcük dış güzellikten daha fazlasını ifade etmektedir. Örneğin bu sözcük, Tanrı'nın Yaratılış haftasında, her şeyin "iyi", hatta "çok iyi" olduğunu açıkladığı işini tanımlarken kullanılmıştır (*Yar. 1:4, 10, 31*).

Yeni bir yaratım olan bu "güzel" çocuk, Tanrı'nın tasarladığı gibi, İbranileri esaretten kurtaracak olan yetişkine dönüşecektir. Bu bebeğin doğumunda, özellikle de böylesine korkunç koşullar altında, onun nasıl bir geleceği olacağını kim öngörebilirdi? Her şeye rağmen, Tanrı İbrahim, İshak ve Yakup'a verdiği sözleri yerine getirecekti. Onlarla, Vaat Edilmiş Ülke'yi onların soyuna vereceğine dair antlaşma yapmıştı (*Çık. 2:24, 25*). Ve evet, on yıllar sonra bu *tob* bebeği tam da bunu yapmak için kullanacaktı.

O gün gelene kadar Mısır prensesi Hatşepsut Musa'yı oğul olarak evlat edindi. Musa'ya verilen ad, Ah-mose ("Akh'ın oğul") veya Thut-mose ("Thoth'un oğul") adlarında da olduğu gibi, "oğul" veya "doğan" anlamına gelir ve Mısır kökenlidir. Bu nedenle adı İbranice'de *Moşe*, yani "çıkarılmış" şeklinde geçmektedir. Nehirden "çıkarıldığında" mucizevi bir şekilde hayatı kurtulmuştu.

Yaşamının ilk yılları hakkında sadece birkaç şey biliyoruz. Mucizevi bir şekilde kurtarıldıktan ve Hatşepsut tarafından evlat edinildikten sonra, Musa ilk 12 yılını asıl ailesiyle birlikte yaşadı (*Çık. 2:7-9*; Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 244). Daha sonra Mısır'ın bir sonraki Firavunu olmaya hazırlanmak için Mısır'ın en iyi eğitimini aldı (*Atalar ve Peygamberler*, s. 245). Sonuçta bu eğitimin büyük bir kısmının gerçekten önemli olan Tanrı'nın ve O'nun gerçeğinin bilgisi açısından faydasız olması, hatta buna karşı geliyor olması ne kadar da ilginçtir.

Öğrendiklerinizin ne kadarı gerçekten önemli olan şey açısından faydasız?

Planlarda Değişiklik

Mısır'dan Çıkış 2:11-25 ayetlerini okuyun. Musa'nın yaşamının tüm gidişatını değiştirecek hangi olaylar hızla gerçekleşti? Bu öyküden ne gibi dersler çıkarabiliriz?

Musa ne yapacaktı? Mısır'ın çekiciliğine ve sarayın zevklerine yenik mi düşecekti, yoksa sıkıntı içindeki halkıyla birlikte zorluklara mı göğüs gerecekti? Olaylar çok geçmeden onu bir karar vermeye zorladı.

“Firavun olayı duyunca Musa'yı öldürtmek istedi. Ancak Musa ondan kaçıp Midyan yöresine gitti. Bir kuyunun başında” oturdu (*Çık. 2:15*).

Öldürme olayından sonra Musa'nın, en azından Mısır'da kalmak gibi bir seçeneği kalmamıştı. Böylece, Mısır tahtına çıkma ve bir “tanrı” olma planları her ne idiyse, bu planlar çabucak sona erdi. Musa bir tanrı, ama sahte bir tanrı olmak yerine, gerçek Tanrı'ya kulluk edecekti. Hiç kuşkusuz, kaçarken gelecekte kendisini nelerin beklediğine dair hiçbir düşüncesi yoktu.

“Mesele [Musa'nın Mısırlıyı öldürmesi] Mısırlılar arasında hızla yayıldı ve çok geçmeden büyük ölçüde abartılmış bir halde Firavun'un kulağına da gitti. Krala bu hareketin büyük anlam taşıdığı söylendi; Musa halkını Mısırlılara karşı kıskırtmayı tasarlıyor, hükümeti devirerek tahta kendisi geçmek istiyordu; o yaşadığı müddetçe de krallık güvencede olamayacaktı. Hükümdar hemen Musa'nın öldürülmesine karar verdi; ancak o [Musa] bu tehlikeyi sezerek kaçtı ve Arabistan'a doğru gitti.” —Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 247.

Musa 120 yıl yaşadı (*Yas. 34:7*) ve hayatı her biri 40 yıllık üç bölüme ayrılabilir. İlk 40 yıl Mısır'da, büyük bölümü kraliyet sarayında geçti. İkinci 40 yılını Midyan yöresinde Yitro'nun evinde geçirdi.

Ancak Musa'nın ilk beş kitabının (ve bu çeyreğin) büyük kısmını işgal eden, onun son 40 yılıdır ve İsrail'in putperestliğe saplanmış dünyaya gerçek Tanrı'nın doğasını ve karakterini açıklayarak tanıklık etmeye çağrılmasının öyküsünü anlatmaktadır (*bkz. Yas. 4:6-8*).

Musa'nın Mısırlıyı öldürmesi Tanrı'nın planı mıydı? Eğer değilse, bu öykü Tanrı'nın herhangi bir durum karşısında nasıl hükmünü geçirebileceği ve bunu kendi amaçları için kullanabileceği konusunda bize ne öğretiyor? Romalılar 8:28 ayeti bu önemli gerçeği anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 133-141 sayfaları arasındaki "Musa, Tanrı Halkının Önderi" bölümünü okuyun; bu bölüm size bu hafta incelediğimiz Kutsal Kitap bölümüyle ilgili önemli kavrayışlar sağlayacaktır.

Kutsal Kitap ayeti şöyle diyor, "ebeler Tanrı'dan korkan kimselerdi, Mısır Kralı'nın buyruğuna uymayarak erkek çocukları sağ bıraktılar" (*Çık. 1:17*). Ellen G. White ebelerin sadakati ve Mesih umudu konusunda şu isabetli yorumu yapıyor: "İşleri nedeniyle emri yerine getirebilecek olan kadınlara İbrani çocukları doğar doğmaz öldürmeleri emri verildi. Bunun arkasındaki itici güç Şeytan'dı. İsraililer arasından bir kurtarıcı çıkacağını biliyordu; kralı onların çocuklarını yok etmeye yönlendirerek ilahî tasarımı boşa çıkarmayı umuyordu. Ancak kadınlar Allah'tan korkuyorlardı ve acımasız talimatı uygulamadılar. Rab onların davranışlarını onayladı ve onları zenginleştirdi."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 242.

Tüm bu olaylardaki iyi haber, Şeytan'ın planlarına rağmen, Tanrı'nın galip gelmiş ve düşmanı alt etmek için sadık insanları kullanmış olmasıdır. İsa'nın "bu dünyanın egemeni" diye adlandırdığı düşmanımızın topraklarında yaşıyoruz (*Ef. 2:2; Yu. 14:30*). Şeytan bu konumunu Âdem'den zorla almış, ancak İsa Mesih yaşamı ve çarmıhtaki ölümü sayesinde onu yenilgiye uğratmıştır (*Mat. 4:1-11, Yu. 19:30, İbr. 2:14*). Bu çocukları öldürme girişiminde görüldüğü üzere, Şeytan hâlâ hayatta ve etkin olsa da, onun infazı kesinleşmiştir (*Yu. 12:31; Yu. 16:11; Va. 20:9, 10, 14*). İyi haber şu ki, yaşamın zorlukları Tanrı'nın lütfuyla aşılabılır (*Flp. 4:13*). Bu lütuf bizim tek umudumuzdur.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı İbranilerin Mısır'da yaşamasına ve baskı görmesine neden izin verdi? Tanrı'nın onlar yararına müdahale etmesi neden bu kadar uzun sürdü? Unutmayın ki her insan sadece yaşadığı sürece sıkıntı çekmiştir. Yani ulusun yaşadığı sıkıntılar uzun sürmüştü, ancak her bir kişi sadece yaşadığı süre boyunca acı çekmişti. Genel olarak insanın çektiği acıları anlamaya çalışırken bu ayrımı yapmak neden önemlidir?
2. Tanrı'nın Musa'nın Mısırlı'yı öldürmek gibi öfkeyle gerçekleştirdiği bir eylemi nasıl kullanabildiğiyle ilgili daha derinlemesine düşünün. Musa'nın bunu yapmadığını farz edelim. Bu İbraniler'in nihayetinde Mısır'dan kaçamayacakları anlamına mı gelirdi? Akıl yürütmenizi açıklayın.

Öğle Yemeğinde Fareler Yok

Yazan: Andrew McChesney

Peter, Zambiya'nın güneyindeki dağlık bir köyde fareler için kazmaktan hoşlanıyordu. Çocuk ve ailesi, yemek zamanında kemirgenleri mısır unu lapası ile yiyorlardı. Ayrıca domuz ve balon balığı yemekten de hoşlanıyorlardı. Noel'de domuz eti her zaman masadaydı. Kabarcık balığı, kemiksiz etiyle popülerdi.

Bu nedenle, Kutsal Kitap'ın en sevdiği etleri yasakladığını öğrendiğinde bu Peter için sürpriz oldu.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Yedinci Gün Adventist müjdeciler tarafından işletilen bir çiftlikte çalışan bir kardeşini ziyaret etmek için memleketinden yaklaşık 32 km uzağa seyahat ettiğinde temiz olmayan yiyecekleri duydu. Şabat ibadeti için orada kaldı ve o gün vaiz Levililer 11'deki temiz ve kirli hayvanlardan bahsetti.

Peter, kendisinin ve ailesinin Kutsal Kitap'taki öğretilerle uyuşmayan bir yemek planı uyguladığını fark etti.

Bir süre sonra müjdeciler Petrus'un ilkokulunda Şabat öğleden sonraları ibadet toplantıları düzenlemeye başladılar. Peter okula ulaşmak için 3 km yürümek zorunda olmasına rağmen toplantılara katıldı.

Ancak anne babası onu gitmekten vazgeçirdi ve ona bebekken vaftiz edildiğini hatırlattı. Hatta babası ona cumartesi günleri aile çiftliğinde çalışmasını bile emretmişti. Peter Şabat ibadeti hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve sabah işini hızla yapıp öğleden sonraki toplantıya gitti.

Peter lisede Adventist ailelerden yeni arkadaşlar edindi. Onlarla Kutsal Kitap'ı inceledi ve suya daldırılarak vaftiz edilirken kalbini İsa'ya verdi. Fare, domuz eti ve balon balığı yemeyi bıraktı.

Zamanla anne babası yedinci gün Şabat'ını takdir etmeye başladı. Onun kirli etleri neden yemediğini anladılar. Evde olduğu her Şabat'ta onu Şabat Okulu'na geç kalmaması konusunda teşvik ediyorlardı.

Bugün Peter'in kasabasında bir Adventist kilisesi var. Adventistlerin etkisi sayesinde birçok kasaba insanı kirli yiyecekleri yemeyi bıraktı.

Peter henüz çocukluğunda sağlıklı yaşam ve beslenmeyle Tanrı'yı yüceltmenin önemini öğrendiği için minnettar. Sonuçta 1. Korintliler 10:31 şunu söylüyor: "Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın."

Zambiya'daki Yedinci Gün Adventist lisesi Rusangu Ortaokulu'nun sosyal bilimler bölümü başkanı ve kilise ihtiyarlarından Peter Siamikobo, "Beni kirli yiyeceklerden kurtardığı için İsa'ya teşekkür ederim" dedi.

Müjdenin Zambiya'da ve bu çeyreğin On Üçüncü Şabat Sunusu'nun alıcısı olan Güney Afrika-Hint Okyanusu Bölümü'ndeki diğer ülkelerde ilan edilmesi için dua edin.

Yanan Çalı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Çık. 18:3, 4; Çık. 3:1–22; Yar. 22:11, 15–18; Çık. 6:3; Yöel 2:32; Çık. 4:1–31; Yar. 17:10, 11.*

HATIRLAMA METNİ: “RAB ‘Halkımın Mısır’da çektiği sıkıntıyı yakından gördüm’ dedi, ‘Angaryacılar yüzünden ettikleri feryadı duydum. Acılarını biliyorum. Bu yüzden onları Mısırlılar’ın elinden kurtarmak için geldim. O ülkeden çıkarıp geniş ve verimli topraklara, süt ve bal akan ülkeye Kenan, Hitit, Amor, Periz, Hiv ve Yevus topraklarına götüreceğim’ ” (*Mısır’dan Çıkış 3:7, 8*).

Tanrı’nın bize yaptığı çağrı çoğu zaman yaşamlarımızın gidişatını kökten değiştirir. Ancak bu çağrıyı takip ettiğimiz zaman, Tanrı’nın yolunun bizim için her zaman en iyi yol olduğunu görürüz. Fakat bazen –ilk başta– Tanrı’nın çağrısını kabul etmek kolay değildir.

Musa ve onun Tanrı tarafından çağrılmasında da, özellikle yanan çalıda Rab’le karşılaşmasıyla başlayan durum böyledir. Musa her ne kadar tutuşma yasalarını bilmesede, gördüğü şeyin bir mucize olduğunun farkındaydı ve bu kesinlikle dikkatini çekmişti. Hiç şüphe yok ki, Rab onu özel bir göreve çağırıyordu. Sorun şuydu: Bu çağrının hayatında yaratacağı köklü değişikliğe aldırmandan çağrıya cevap verecek miydi? Başlangıçta tereddüt etti.

Belirli hedeflerinizin olduğu, ancak Tanrı’nın bu planları başka yöne çevirdiğiz zamanlar yaşamışsınızdır. Birçok şekilde Tanrı için kullanışlı olabileceğimiz doğrudur, ancak Tanrı’nın yaşamlarımızdaki çağrısına karşılık vermek ve O’nun bizi yapmaya yönlendirdiği şeyi yapmak, kesinlikle en tatmin edici var oluşa giden yoldur. Bu her zaman kolay olmayabilir ve Musa için de kolay değildi, ancak Tanrı bizi başka bir tarafa çağırırken kendi yolumuza gitmek son derece ahmakçadır.

**12 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Yanan Çalı

Musa Midyan'a kaçtıktan sonra nispeten kolay bir yaşam sürdü. Evlendi, Gershon ve Eliezer adında iki oğlu oldu (*Çık. 18:3, 4*) ve Midyan'daki kayınpederi ve rahibi Yitro'nun geniş ailesinin bir parçası oldu. Davut gibi çobanlık yaparak (*2Sa. 7:8*), Tanrı'nın varlığının, özellikle de doğada kendini göstermesinin tadına vararak rahat bir 40 yıl geçirdi.

Ancak bu dönem Musa'nın sadece çiçekleri (ya da belki bu durumda çöl kak-tüslerini) koklaması için değildi. Rab'le birlikte yürüdüğü bu yıllar onu değiştirdi ve önderlik görevine hazırladı. Tanrı ayrıca bu sessiz çölde Musa'yı ilahi esinle Kutsal Kitap'ın en eski iki kitabını yazmak için kullandı: Eyüp ve Yaratılış (bkz. Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 251; *Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi*, 3. cilt, s. 1140). Musa ayrıca Tanrı'dan büyük mücadele, Yaratılış, Düşüş, Tufan, atalar ve en önemlisi kurtuluş tasarısı hakkında çok önemli bilgiler aldı. Böylelikle Musa, bizi yaratan ve destekleyen yaşayan Tanrı'nın gerçek bilgisini ve bu gezegeni mahveden günah karşısında Tanrı'nın ne yapıyor olduğu konu-sundaki bilgiyi tüm insanlığa aktarmada aracı oldu. Musa'nın esinle özellikle Yaratılış kitabında bize verdiği hayati temel olmasa, Kutsal Kitap ve kurtuluş tarihi çok az anlam ifade ederdi.

Mısır'dan Çıkış 3:1-6 ayetlerini okuyun. Rab'bin Kendisini Musa'ya, Ben "İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı'yım" diye tanıtmasının ne gibi bir önemi olabilir?

Musa ateşin yanan çalıyı tüketmediğini gördü ve bu nedenle bir mucize gördüğünü ve gözlerinin önünde çarpıcı ve önemli bir şeyin gerçekleşiyor olması gerektiğini anladı. Yanına yaklaşınca Rab ona derin bir saygının işareti olarak ayakabılarını çıkarmasını söyledi, çünkü Tanrı'nın varlığı orayı kutsal kılıyordu.

Rab Kendisini Musa'ya "İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı'yım" diye tanıttı (*Çık. 3:6*). Rab bu atalara, onların soyundan gelenlerin Kenan ülkesini miras alacaklarını vaat etmişti ve Musa bu vaadi kesinlikle biliyordu. Dolayısıyla, Tanrı daha bunu söylemeden önce bile, Musa'nın başına gelecekleri ve oynayacağı önemli rolü anlaması için yolu açıyordu.

Tanrı'nın onu bu görevi yerine getirmeye hazır görmesi için Musa'nın 80 yıla ihtiyacı olmuştu. Bu gerçek bize sabır hakkında ne öğretebilir?

Rab'bin Meleği

“RAB'bin meleği” Musa'ya “bir çalıdan yükselen alevlerin içinde” görüldü (*Çık. 3:2*). “Çalının içinden” Musa'yla konuşan Rab İsa'nın Kendisiydi (*Çık. 3:4*).

“RAB'bin meleği” ifadesinin İsa Mesih'in bir tasviri olduğunu düşünerek kafanızı karıştırmayın. *Melek* sözcüğü kısaca “haberci” (İbranice *mal'akh*) anlamına gelmektedir ve bu meleğin beşeri olarak mı yoksa ilahi olarak mı yorumlanması gerektiği her zaman bağlama göre değişmektedir (*bkz. Mal. 3:1*). Kutsal Kitap'ta “RAB'bin meleğinin” ilahi bir şahsa işaret ettiği birçok durum vardır (*örneğin, Yar. 22:11, 15-18; Yar. 31:3, 11, 13; Hak. 2:1, 2; Hak. 6:11-22; Zek. 3:1, 2 ayetlerine bakın*). Bu Rab'bin meleği sadece Rab'bin adıyla konuşmakla kalmıyor, aynı zamanda O Rab'bin Kendisidir. İsa, Baba'nın Sözü'nü bize ileten Tanrı'nın habercisidir.

Mısır'dan Çıkış 3:7-12 ayetlerini okuyun. Tanrı, Mısır'da köleleştirilen İsraililer yararına neden müdahale etmek istediğini Musa'ya nasıl açıkladı?

Tanrı'nın halkının Mısır'da çektiği acı, inleme ve yardım için derinden feryat etme ifadeleriyle renkli bir şekilde betimlenmiştir. Tanrı onların çığlıklarını duydu ve kaygılandı (*Çık. 2:23-25*). Onlara “halkım” diye seslendi (*Çık. 3:7*). Yani, Sina'dan ve antlaşmanın onaylanmasından önce bile onlar O'nun halkıydı ve atalarına vaat ettiği gibi (itaat ederlerse) Tanrı onların Kenan ülkesinde yaşamalarını ve refah içinde olmalarını sağlayacaktı.

Tanrı Musa'ya, onu belirli bir görev için Firavun'a göndereceğini söyledi: “Şimdi gel, halkım İsrail'i Mısır'dan çıkarmak için seni firavuna göndereyim” (*Çık. 3:10*). Tanrı yine onlara “halkım” diye sesleniyordu.

Tanrı hizmetkârına ne büyük bir görev vermişti! Bu nedenle Musa bir soruyla karşılık verdi: “Ben kimim?” Yani, gerçekleşecek olayların önemini ve bu olaylardaki işlevinin ne olacağını anlayan Musa, neden kendisi gibi birinin seçildiğini merak ediyordu. Burada, daha en başta, onun karakterinin, alçak gönüllülüğünün ve yapmaya çağırıldığı şeye layık olmadığı yönündeki hissiyatının bir işareti görüyoruz.

Alçak gönüllülük ve kendi “değersizliğimizi” hissetmek, Rab'bin ardından gitmek ve O'nun için bir şeyler yapmak isteyen her kişi için neden çok önemlidir?

Rab'bin Adı

Mısır'dan Çıkış 3:13-22 ayetlerini okuyun. Musa neden Tanrı'nın adını bilmek istedi ve O'nun adı ne önem taşıyordu?

Tanrı Kendisini Musa'ya “ ‘ehējeh ‘aşer ‘ehējeh,” diye takdim etti; bu da tam olarak “Olacağım kişi olacağım” ya da “Ben olduğum kişiyim” anlamına gelmektedir. Mısır'dan Çıkış 3:12 ayetinde Tanrı, Musa'ya “ben seninle olacağım” derken 14. ayetteki aynı ‘ehējeh fiilini kullanmaktadır. Bu, Tanrı'nın sonsuz olduğu anlamına gelmektedir. O hem aşkın hem de içkin Tanrı'dır ve O “Alçakgönüllülerle, ezilenlerle” birlikte yaşamaktadır (Yşa. 57:15).

Tanrı'nın gerçek adı olan “Yahve”, her ne kadar derindeki anlamını bilmeseler de, Tanrı'nın halkı tarafından en başından beri biliniyordu. Musa da Yahve adını biliyordu, ancak diğerleri gibi o da bunun gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordu. “Adın nedir?” sorusu bu derin anlamla ilgili bir sorudur.

Mısır'dan Çıkış 6:3 ayetinde yararlı bir ipucu bulunmaktadır. Tanrı şöyle demektedir: “İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a Her Şeye Gücü Yeten Tanrı olarak görüldüm, ama onlara kendimi Yahve adıyla tanıtmadım” (Çık. 6:3). Bu, Âdem, Nuh, İbrahim ve ataların “Yahve” adını bilmedikleri anlamına gelmiyor (bkz. Yar. 2:4, 9; Yar. 4:1, 26; Yar. 7:5; Yar. 15:6-8; vb.). Aslında bu, adın derindeki manasını bilmedikleri anlamına geliyor.

O'nun adı olan Yahve, O'nun kişisel Tanrı, halkının Tanrısı, antlaşmanın Tanrısı olduğu gerçeğine işaret etmektedir. O, insan işlerine müdahale eden yakın, samimi bir Tanrı'dır. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı (Yar. 17:1), gücüyle mucizevi bir şekilde müdahalede bulunan Tanrı'dır. Ancak Yahve, manevi gücünü sevgi ve ilgiyle gösteren bir Tanrı'dır. O, Elohim ile aynı Tanrı'dır (“kudretli, güçlü, aşkın Tanrı”, “tüm insanların Tanrısı”, “Evrenin Hükümdarı”, “her şeyin Yaratıcısı”), ancak O'nun insanlıkla olan ilişkisinin farklı boyutları Yahve adında açığa çıkmaktadır.

Tanrı'nın adını bilmek ya da O'nun adını anmak büyümlü bir şey değildir. Bu, O'nun adının duyurulmasıyla ilgilidir, yani başkalarına bu Tanrı'yla ilgili gerçeği ve iman eden herkese sunduğu kurtuluşu öğretmek anlamına gelmektedir. Yoel'in dediği gibi: “RAB'bi adıyla çağırın herkes kurtulacak” (Yoel 2:32).

Yahve'nin Kendisine teslim olan her bir kişiyle kurmaya çalıştığı yakınlığı ve samimiyeti kendi yaşamınızda hangi şekillerde tecrübe ettiniz?

Dört Mazeret

Mısır'dan Çıkış 4:1-17 ayetlerini okuyun. Tanrı Musa'ya, Tanrı'nın elçisi olarak yerini sağlamlaştırması için gerçekleştirdiği hangi belirtileri verdi?

Musa yine kendisini Tanrı'nın ondan istediği görevden kurtarmaya çalıştı (*bkz. Çık. 3:11*). Mısır'a gidip firavunla karşı karşıya gelmek istemiyordu. Ne de olsa daha önce tek başına İbranilere yardım etmeye çalıştığında başarısız olmuştu. Ayrıca kendi halkı da ona inanmıyor ya da onu önderleri olarak kabul etmiyordu. Bu yüzden üçüncü defa bir itiraz geliştirdi: "Ya bana inanmazlarsa?" dedi, ya sözümü dinlemezlerse (*Çık. 4:1*)? Bu yeni bir şey öğrenmek için sorulan bir soru değildi; Tanrı'nın ondan üstlenmesini istediği sorumluluğa "Hayır" deme girişimiydi.

Önce İsrail ileri gelenlerinin, sonra da Firavun'un karşısında gerçekleştirilmesi için Musa'ya iki mucizevi belirti verildi: (1) değneğin yılan dönüşmesi ve sonra tekrar değnek olması, (2) elinin deri hastalığına yakalanması ama sonra hemen iyileşmesi. Her iki mucize de ileri gelenleri Tanrı'nın kendileri için çalışmakta olduğuna ikna etmeliydi. Ama ikna etmezse diye, üçüncü mucize olan suyu kana dönüştürme mucizesi de eklendi (*Çık. 4:8, 9*).

Tanrı Musa'ya bu kudretli mucizeleri vermesine rağmen, Musa yine de dördüncü bir mazeret ileri sürdü: iyi bir konuşmacı değildi.

Mısır'dan Çıkış 4:10-18 ayetlerini okuyun. Rab Musa'ya nasıl karşılık verdi ve Tanrı'nın bizi çağırdığına inandığımız herhangi bir durumda bundan kendimiz için ne gibi dersler çıkarabiliriz?

Bu dört mazeret Musa'nın Tanrı'nın çağrısına uyma konusundaki isteksizliğini gösteriyor. Musa "mantıklı" itirazlarıyla, gitme konusundaki isteksizliğini maskeliyordu. İlk üç mazeret soru biçimindeydi: (1) Ben kimim? (2) Sen kimsin? ve (3) Ya bana inanmazlarsa? (4) Dördüncü itiraz ise şu ifadedir: "dili ağır, tutuk biriyim." Tanrı bunların hepsine karşılık verdi ve güçlü bir çözüm getirdi. Tanrı bu mazeretler karşısında pek çok yüreklendirici vaat sundu.

Musa bunun üzerine beşinci ve son itirazını dile getirdi ve doğrudan şu ricada bulundu "Aman, ya Rab... Ne olur, benim yerime başkasını gönder" (*Çık. 4:13*). Buna cevaben Tanrı ona, destek olması için kardeşi Harun'u çoktan gönderdiğini söyledi. Sonunda Musa sessizce razı oldu ve Mısır'a doğru yola çıkmadan önce Yitro'dan onu kutsamasını istedi.

Sünnet

Mısır'dan Çıkış 4:18-31 ayetlerini okuyun. Bu tuhaf öyküden ne anlamalıyız ve ondan nasıl bir ders çıkarabiliriz?

Kutsal Kitap öğrencileri, Musa'nın Rab'be itaat edip Mısır'a dönüş yolculuğuna başladıktan sonra, Rab'in "onu öldürmek" istediğini okuyunca çok şaşırıyorlar (*Çık. 4:24*). Öykünün bağlamından anlaşıldığı kadarıyla, mesele sünnettir. En küçük oğlu, İbrahimi antlaşmanın gerektirdiği gibi sünnet edilmemişti (*Yar. 17:10, 11*).

Musa, Tanrı'nın halkının önderi olarak, diğer insanlara itaat etmeleri konusunda önderlik etmeye hak kazanabilmek için, Tanrı'ya kusursuz bir şekilde boyun eğdiğini ve itaat ettiğini göstermeliydi. Tanrı'ya tamamen teslim olmanın bir örneği olmalıydı. Karısı Sippora bir eylem kadınıydı ve kocasının hayatını kurtarmak için oğlunu sünnet etti. Kanlı sünnet "derisini" Musa'ya dokundurdu. Bu kan kefareti, yaşamı ve antlaşmanın mühürlenmesini temsil ediyordu. Bunun bu kadar çabuk yapılması durumun ciddiyetini daha da artırıyordu.

Bu olaydan önemli bir ders çıkarılabilir: doğru olduğunu bildiğimiz şeyi yapmakta asla tereddüt etmeyin.

"Midyan'dan gelirken Musa Rabb'in hoşnutsuzluğuna ilişkin dehşete düşürücü ve korkunç bir uyarı aldı. Bir melek tehditkâr bir şekilde, sanki onu hemen yok etmek istiyor gibi ona göründü. Hiçbir açıklama verilmedi; ancak Musa Allah'ın emirlerinden birini çiğnediğini hatırladı. . . en küçük oğlunu sünnet etmeyi ihmal etmişti. Çocuğunun Allah'ın İsrail'le yaptığı antlaşmanın bereketlerine hak kazanabilmesi için gereken koşulu yerine getirmemişti; seçilmiş önderlerinin böylesi bir ihmalde bulunması ancak ilahî hükümlerin halk üzerindeki etkisini azaltmaya yarayacaktı. Kocasının öldürüleceğinden korkan Sippora ritüeli kendi gerçekleştirdi, melek ancak bundan sonra Musa'nın yoluna devam etmesine izin verdi. Musa Firavun'a gideceği görevde büyük bir tehlike altında olacaktı; hayatı ancak kutsal meleklerin gözetimiyle korunabilirdi. Fakat bilinen bir görevi ihmal ederek yaşarken güvende olmayacaktı; zira Allah'ın meleklere koruması altında olamazdı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 255-256.

Yapmanız gerektiğini bildiğiniz şeyleri yapmayı ihmal ettiğiniz için gerçekten suçluyunuz, bu öykü size ne söylemelidir? Hemen şimdi bile ne gibi değişiklikler yapmanız gerekiyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 133-141 sayfaları arasındaki "Musa, Tanrı Halkının Önderi" bölümünü okuyun.

Çarpıcı yanan çalı çağrısı muhtemelen Musa'nın yaşamındaki en dönüştürücü tecrübeydi. Hayatındaki diğer tüm önemli anlar, Tanrı'nın kendisini İbranileri Mısır'dan çıkarıp Vaat Edilmiş Ülke'ye götürmekle görevlendirmesine vereceği olumlu ve itaatkâr yanıtla bağlıydı.

Elbette, artık her şeyin nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Ama kendinizi yanan çalı olayının gerçekleştiği sırada Musa'nın yerine koyun. Hayatını kurtarmak için Mısır'dan kaçmıştı. Geçen 40 yıl içinde ortaya yeni bir İbrani nesli çıkmıştı ve bunların çoğu muhtemelen onun hakkında çok az şey biliyordu, hatta belki de onun hakkında yanlış şeyler duymuşlardı, zaman içinde çarpıtılan öykülerden beslenmişlerdi. *Ve şimdi de Tanrı tarafından bu halkı güçlü bir ulustan uzaklaştırması için mi çağrılıyordu?* İlk başlarda isteksiz olmasına şaşmamalı!

Evet, bu son derece zorlu bir görevdi, ama Tanrı'ya nihayetinde "Hayır" demiş olsaydı neler kaçırmış olacağını bir düşünün. Tanrı'nın onda işleyen gücü sayesinde kelimenin tam anlamıyla tarih yazmak ve sadece Kutsal Kitap'ın değil, dünyanın en büyük ve en etkili insanlarından biri olmak yerine, tarihin içinde kaybolup gidebilirdi.

Tartışma Soruları:

1. Çölde sessizlik içinde geçirdiği yıllarda Musa, Tanrı'nın onu yapmaya çağırdığı şeyi yaptı: bir aile babası oldu, koyunlara baktı ve Tanrı'nın halkının büyük önderi olmaya çağrılmadan önce, Tanrı'nın esinlemesiyle Kutsal Kitap'taki iki kitabı yazdı. Musa'nın yaşadıkları, hayattaki görevlerimiz hakkında bize ne öğretiyor?
2. Musa'nın mazeretleri ilk bakışta mantıklı gibi görünüyor, değil mi? Halk bana neden inansın? Ben kimim ki? İyi bir konuşmacı değilim. Bu öykü, Tanrı'nın bizi yapmaya çağırdığı şeyi yapmamızı sağlayabileceğine güvenmeyi nasıl öğreneceğimiz konusunda bize ne söylemelidir?
3. Pazar gününün dersinde belirttiğimiz, Musa'nın Yaratılış kitabının yazarı olduğu ve bu eserin kutsal tarihi ve kurtuluş tasarısını anlamak için ne kadar önemli olduğu konusu üzerinde biraz daha düşünün. Özellikle ilk II bölümün tarihi gerçekliğini inkâr ederek kitabın yetkisini zayıflatmaya yönelik her türlü girişime (ki çok sayıda girişim bulunmaktadır) neden karşı koymalıyız?

Değişmiş Bir Düşünce

Yazan: Andrew McChesney

Sert bir çete üyesi olan Mitch, ABD'nin Washington eyaletinde diğer birkaç Yerli Amerikalıyla kavga etti. Ciddi bir kafa travması geçirdi ve doktorlar onun bir daha asla çalışmayacağını söyledi.

Daha sonra küçük kardeşi Stephan onu Washington, Wapato'daki Tüm Uluslar Merkezi Adventist Kilisesi'ne davet etti. Stephan her Şabat gününde annesi ve kız kardeşiyle birlikte kilisede ibadet ederdi.

Mitch gitmek istemedi ve Şabat günü isteksizce kiliseye gitti. Ama sonra tekrar tekrar gitti. Zihnini iyileştirebileceği umudunun teşvikiyle kendini Kutsal Kitap'a kattı. O, Romalılar 12:2'ye bağlı kaldı; şöyle yazıyor: « Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin. » Filipililer 4:8'i benimsedi: "Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün."

Kilise lideri Jeff Weijohn, "Tanrı'nın Sözü, onu incellerseniz fikrinizi değiştireceğini vaat ediyor" diyerek onu teşvik etti.

Mitch, Kutsal Kitap'taki vaatlerin yerine getirildiğini görmeye başladı. Bir daha asla çalışmayacağını söyleyen doktorlar, onun bir iş bulup bu işte kaldığını görünce şaşırdılar.

Mitch, Kutsal Kitap'ı inceledikten sonra kalbini İsa'ya verdi ve Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne katıldı. Daha sonra Kutsal Kitap çalışmanı oldu ve Kutsal Kitap'ı başkalarına öğretmeye başladı. Kendisi ve eşi, kalacak yere ihtiyacı olan gençlere evlerini açtı. Ev kurallarına uyan herkes memnuniyetle karşılanırdı. Kurallardan biri herkesin Şabat günü kiliseye gitmesiydi.

Misafirlerinin hayatları da değişmeye başladı.

Bir genç Şabat günü Jeff'e sevinçle şunları söyledi: "Biliyor musun? Bize Kutsal Kitap'tan bahsettiğinizde sizi hiç dinlemek istemedik. Ama şimdi Kutsal Kitap'ı incelemek istiyoruz."

Jeff, Mitch'in hayatındaki değişimin devrim niteliğinde olduğunu söyledi.

"Tanrı'yı hayatına kabul ettiğinde insanların artık onu tanımadığını" söyledi. "Çok sert ve beyni hasarlı bir insanken, hizmet edebilen bir kişi haline geldi. Pek çok genç ondan etkilendi. Tanrı, bize rağmen bizim aracılığımızla çalışıyor."

Wapato'daki ve Washington eyaletinin çevresindeki bölgedeki Yerli Amerikalılara yönelik bir sosyal yardım programı, 1990 yılında On Üçüncü Şabat Sunusu'nun yardımıyla başladı. Programın öne çıkanlarından biri, resimde görülen ve 2001 yılında açılan Tüm Uluslar Merkezidir.

Sert Başlangıç

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 5:1–23, Va. 11:8, Va. 6:1–13, Mez. 73:23–26, 2Ko. 6:16, Çık. 6:28–7:7.

HATIRLAMA METNİ: “Sonra Musa’yla Harun firavuna gidip şöyle dediler: ‘İsrail’in Tanrısı RAB diyor ki, “Halkımı bırak gitsin, çölde bana bayram yapın.” ’ Firavun, ‘RAB kim oluyor ki, O’nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim?’ dedi. ‘RAB’bi tanımıyorum. İsraililer’in gitmesine izin veremeyeceğim’ ” (Mısır’dan Çıkış 5:1, 2).

Birçok imanlı Tanrı’nın ardından gitmeye karar verdiğinde sadece mutluluk, refah ve başarı elde edeceğini düşünüyor. Ancak Kutsal Kitap’ta da sık sık görüldüğü gibi, durum her zaman böyle değildir. Bazen bu karar, yeni zorlukları ve engelleri de beraberinde getirir. Bu çok can sıkıcı olabilir ve her zaman kolay cevabı bulunmayan, ya da hiç cevabı yokmuş gibi görünen zor sorulara sevk edebilir.

Tanrı’ya güvenenler birçok denemeyle karşılaşacaklardır. Ancak sebat ettiğimizde, Tanrı O’nun koşullarında ve O’nun istediği zamanda gerçekleşen çözümler sunmaktadır. O’nun yöntemleri bizim hızlı ve anlık çözüm beklentilerimizle çelişebilir, ama ne olursa olsun O’na güvenmeyi öğrenmeliyiz.

İşte bu haftanın konusu: Musa ve Tanrı’nın halkımı Mısır’dan çıkarma görevi –herhangi bir kişinin Tanrı’dan alabileceği en açık çağrı. Aslında bu çağrı mucizeleri, Tanrı’nın Kendisi’nin Musa’yla doğrudan konuşmasını ve Musa’dan tam olarak ne yapmasını istediğini ona bildirmesini içeriyordu.

O halde, Tanrı tarafından çağrıldığını ve hatta kendisine özel bir görev verildiğini bildiğine göre, bu durum Musa için daha ne kadar kolay olabilirdi?

O halde her şey çok basit olmalıydı, öyle değil mi?

Okumaya devam edin.

*19 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

RAB Kim Oluyor ki?

Musa, Tanrı'nın emirlerine uyarak, "halkım İsrail'i Mısır'dan çıkarma" sürecini başlatmak üzere Firavun'a gitti (*Çık. 3:10*).

Firavun Tanrı'nın "Halkımı bırak gitsin" (bkz. *Çık. 5:1, 2*) talebine nasıl yanıt verdi ve bu yanıtta ne gibi bir anlam bulunabilir?

Firavun, O'nu tanıma arzusuyla değil, tanımadığını itiraf ettiği bu Tanrı'ya karşı bir meydan okuma ve hatta inkâr tavrıyla, "RAB kim oluyor ki" diye sordu.

"RAB'bi tanımıyorum" dedi, bu neredeyse bir övünç ifadesiydi.

Tarih boyunca aynı şeyi söyleyen kaç kişi olmuştur? Ne kadar acı çünkü İsa'nın Kendisi'nin dediği gibi, "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlarıdır" (*Yu. 17:3*).

Kralı Firavun olan Mısır, Tanrı'nın varlığını ve yetkisini inkâr eden gücün bir simgesidir. Tanrı'ya, O'nun Sözü'ne ve halkına karşı duran bir oluşumdur.

Firavunun bir sonraki açıklaması "İsraililer'in gitmesine izin vermeyeceğim," onun yaşayan Tanrı'ya isyanını daha da açığa çıkararak, Mısır'ı sadece Tanrı'yı inkâr etmenin değil, O'na savaş açan bir düzenin de simgesi haline getirmiştir.

Binlerce yıl sonra aynı tutumun Fransız Devrimi'nde görülmesine şaşmamak gerekir (*ayrıca bkz. Ysa. 30:1-3 ve Va. 11:8*). Firavun kendisinin bir tanrı ya da tanrının oğlu olduğunu düşünüyordu –bu, kişinin kendi üstün gücüne, kuvvetine ve zekâsına olan inancına dair kapsamlı bir göndermedir.

"Kutsal Kitap tarihinde anlatılan uluslardan, yaşayan Allah'ın varlığını en büyük cüretle inkâr eden ve O'nun emirlerine karşı gelen ulus Mısır'dı. Hiçbir hükümdar, Gök'ün yetkisine karşı Mısır firavununun yaptığı gibi açık ve küstahça bir isyana kalkışmamıştır. Firavun, kendisine Rabb'in adıyla Musa tarafından getirilen mesajı duyduğunda, gururla şu karşılığı vermişti: 'Yehova kimdir ki, İsraili salıvermek için onun sözünü dinliyeyim? Yehovayı tanımam, ve İsraili de salıvermem' (Mısır'dan Çıkış 5:2 [KM]). Bu tanrıtanımazlıktır, dolayısıyla Mısır ile simgelenen ulus, yaşayan Allah'ın isteklerini benzer şekilde inkâr eden bir ses yükseltecek ve benzer bir inançsızlık ile meydan okuma ruhu sergileyecekti."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 269.

Biri size Rab'bi tanıyor musun? diye sorarsa ne cevap verirsiniz? Cevabınız evet ise, O'nun nasıl biri olduğunu söylediniz ve neden?

Sert Bir Başlangıç

Musa, Rab'bin kendisine verdiği görevin kolay olmayacağını hem de en başından beri biliyor olsa da (bu yüzden bu görevden kaçmaya çalışmıştı), muhtemelen onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Mısır'dan Çıkış 5:3-23 ayetlerini okuyun. Musa ve Harun'un Kutsal Kitap'ta geçen Firavun'la ilk görüşmelerinin sonucu ne oldu?

Firavun'a gitmeden önce Musa ve Harun İsrail'in ileri gelenlerini ve halkını topladılar, onlara Tanrı'nın sözlerini söylediler ve onlara Tanrı'nın belirtilerini gösterdiler, bunun sonucunda İsrail halkı Rab'bin kendilerini kölelikten kurtaracağına inandı. Bunun üzerine Rab'be tapındılar (*Çık. 4:29-31*). Beklentiler çok yüksekti: Rab İbrani halkını içinde buldukları esaretten kurtaracaktı – sonunda!

Daha sonra Musa Tanrı'nın talepleriyle Mısır kralına gitti ve İsraililer için işler daha da kötüleşti. Çektikleri acılar arttı ve günlük işleri daha ağır ve zahmetli hale geldi. Tembellikle suçlandılar; onlara daha sert davranıldı ve hizmetleri zaten ağır olan işler daha da zor bir hale geldi.

Önderleri mutlu değildi. Onlarla Musa ve Harun arasındaki yüzleşme oldukça çirkindi ve (daha sonra göreceğimiz üzere) Musa'nın gelecek yıllarda kendi halkıyla yaşayacağı türden anlaşmazlıkların bir habercisiydi.

Mısır'dan Çıkış 5:21 ayetini okuyun ve sonra kendinizi Musa ve Harun'un karşısına çıkan bu adamların yerine koyun. Neden böyle bir şey söylediler?

Musa'ya neden kızgın olduklarını anlamak o kadar da zor değil ("RAB yaptığımızı görsün, cezanızı versin!" dediler). Musa'nın onları Mısırlılar'dan kurtarmak için geldiğini düşünüyorlardı, Mısırlılar'ın yönetimindeki yaşamlarını daha da zorlaştırmak için değil.

Dolayısıyla Musa ve Harun Mısırlılarla uğraşmanın yamı sıra kendi halklarıyla da uğraşmak zorunda kaldılar.

Kaçınılmaz olarak ortaya çıkan anlaşmazlıklarda sizin ve diğer kişilerin yerel kilise önderleriyle iletişim kurabilmeniz için daha iyi yolları nelerdir?

İlahi “BEN”

Zavallı Musa! Önce Firavun tarafından azarlandı, şimdi de kendi halkı onu lanetliyordu.

Bunun üzerine Musa şikâyetini Tanrı'ya ilettili. İsraililer'in durumunun kötüleşmesinden duyduğu üzüntü ve hayal kırıklığı içinde şöyle sordu: “Ya Rab, niçin bu halka kötü davrandın?... Beni bunun için mi gönderdin? Senin adına firavunla konuşmaya gittim gideli firavun bu halka kötü davranıyor. Sen de kendi halkını kurtarmak için hiçbir şey yapmadın” (*Çık. 5:22, 23*). Musa'nın Rab'den hoşnut olmadığı çok açıktı ve şartlar göz önünde bulundurulduğunda, bu anlaşılabilirlikti.

Ancak Tanrı'nın yanıtı güçlü oldu. O, harekete geçecekti, hem de çok kararlı bir şekilde. “Firavuna ne yapacağımı şimdi göreceksin” (*Çık. 6:1*).

Mısır'dan Çıkış 5:22–6:8 ayetlerini okuyun. Tanrı Musa'ya nasıl karşılık verdi ve burada hangi önemli teolojik gerçekler ortaya konmaktadır?

Tanrı artık sadece konuşmakla kalmayacak, halkının yararına güçlü bir şekilde müdahale edecekti. Musa'ya birkaç önemli gerçeği hatırlattı: (1) Ben RAB'bim; (2) senin atalarına göründüm; (3) onlarla antlaşmamı yaptım; (4) Kenan ülkesini onlara vereceğime söz verdim; (5) İsrailoğulları'nın iniltilerini duydum ve (6) size Vaat Edilmiş Ülke'yi vereceğime dair antlaşmamı hatırladım.

İlahi “BEN”in tekrarlandığına dikkat edin. BEN, *Tanrımız Rab*, BEN *bunu ve bunu yaptım ve bu yüzden vaat ettiğim şeyi sizin için gerçekleştireceğime güvenebilirsiniz*.

Rab daha sonra büyük bir ciddiyetle İsrail için dört büyük şey yapacağını duyurdu, çünkü O onların yaşayan Rab'bidir: (1) “Sizi Mısırlılar'ın boyunduruğundan” çıkaracağım (2) Sizi “onların kölesi olmaktan kurtaracağım” (3) “Onları ağır biçimde yargılayacak ve kudretli elimle sizi özgür kılacağım” ve (4) “Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrımız olacağım” (*Çık. 6:6, 7*).

Bu dört ilahi eylem O'nun halkıyla olan ilişkisini güvence altına alıyor ve yeniden tesis ediyordu. Tanrı tüm bu faaliyetlerin Öznesi'dir ve İsraililer de tüm bu faydaların ve lütfun alıcıları konumundadır. Tanrı bu armağanları sevgisinden dolayı karşılıksız olarak sunmaktadır; bunu o zaman onlara yapmıştır ve şimdi de bizim için yapmaktadır.

Kutsal Kitap'taki başka hangi karakterler haklı nedenlerle Tanrı'nın karşısında şikâyet ederek feryat etmişlerdir? Neden zaman zaman içinizi Tanrı'ya dökmeniz ve hatta durumunuzdan şikâyet etmeniz bir sakınca yoktur? Fakat neden bunu daima iman ve güven içinde yapmalısınız?

Sünnetsiz Dudaklar

Rab gerçekten de yapacağı şeyler hakkında Musa'ya bazı etkili vaatler vermişti. Bu karşılaşma Musa'yı cesaretlendirmiş olsa da, halkından aldığı tepki düşünüldüğünde cesareti muhtemelen kısa sürmüştür.

Mısır'dan Çıkış 6:9-13 ayetlerini okuyun. Bundan sonra ne oldu ve bu öyküden yaşamlarımızda hayal kırıklığı yaşadığımız ve zorluk çektiğimiz zamanlar hakkında ne gibi dersler çıkarabiliriz?

İbraniler yaşadıkları üzüntü, ıstırap ve ağır işlerden dolayı öylesine umutsuzdular ki, Musa'nın Tanrı'nın vaat ettiklerini yerine getirmek için harekete geçeceğine dair teselli edici sözlerini dinlemediler. Bu vaatlerin yerine gelmesini çok uzun süre beklemişler ancak beklentileri karşılanmamıştı. Şimdi neden farklı olsundu ki? Cesaretlerini ve umutlarını kaybediyorlardı, bu daha da acı bir hal almıştı çünkü belki de tüm yaşamları boyunca ilk kez gerçek bir kurtuluş umudu görmüşlerdi.

Yine de, kim benzer bir durumda kalmamıştır ki? Kim hayatının bir anında bunalıma girmemiş, hayal kırıklığına uğramamış, tatmin olmamış, hatta Tanrı tarafından terk edilmiş hissetmemiştir?

Eyüp'ün öyküsünü hatırlıyor musunuz? Peki ya kötüler refah içindeyken doğru insanların çektiği acılarla ilgili kafasındaki sorularla boğuşan mezmur yazarı Asaf'a ne demeli? Yine de, çektiği sıkıntılara rağmen, Asaf en güzel iman itiraflarından birine sahiptir: "Yine de sürekli seninleyim, sağ elimden tutarsın beni. Öğütlerinle yol gösterir, beni sonunda yüceliğe erıştırirsin. Senden başka kimim var göklerde? İstemem senden başkasını yeryüzünde. Bedenim ve yüreğim tükenebilir, ama Tanrı yüreğimde güç, bana düşen paydır sonsuza dek" (Mez. 73:23-26).

Kutsal tarih boyunca Tanrı, halkına onların yanında olduğuna dair güvence vermiştir (Yşa. 41:13, Mat. 28:20). Onlara esenliğini, tesellisini vermiş ve yaşamın zorluklarını aşmaları için onları güçlendirmiştir (Yu. 14:27; Yu. 16:33; Flp. 4:6, 7).

Antlaşma ifadesi, "Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrınız olacağım" (Çık. 6:7), Rab'bin halkıyla kurmak istediği yakın ilişkiyi ifade etmektedir.

"Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrınız olacağım" (Çık. 6:7) ifadesi üzerinde düşünün. Burada söz konusu olan toplumsal bir ilişki olsa da, bu her birimiz için bireysel olarak ne şekilde geçerlidir ve bu ilişki günlük yaşamlarımızda nasıl ortaya konmalıdır? (Ayrıca bkz. 2Ko. 6:16.)

Firavuna Karşı Tanrı Gibi

Mısır'dan Çıkış 6:28-7:7 ayetlerini okuyun. Rab Musa'nın itirazına nasıl karşılık veriyor?

Tanrı Kendisini Musa'ya Yahve diye tanıttı, bu da O'nun kişisel ve yakın Tanrı, halkının Tanrısı ve onlarla antlaşmaya dayalı bir ilişkiye giren Tanrı olduğu anlamına gelmektedir.

Bu içkin Tanrı yeniden Musa'ya gidip Firavun'la konuşmasını emretti. Kendine güveni olmayan Musa yine itiraz etti: "Firavun beni nasıl dinler?" Burada sadece Musa'nın alçak gönüllülüğünü değil, aynı zamanda o ana kadar pek de iyi ilerlemeyen bu görevden kurtulma isteğini de bir kez daha görüyoruz.

"Tanrı Musa'ya tekrar Firavun'a gitmesini emrettiğinde, Musa kendine güvensizlik gösterdi. Burada Musa'nın konuşma yeteneğinden yoksun olduğunu ifade etmek için kullanılan '*aral sepatayim*' ifadesi (6:12, 30), Mısır'dan Çıkış 4:10 ayetindeki 'dili ağır' ifadesine benzemektedir."—*Andrews Kutsal Kitap Yorumu: Eski Ahit*, "Mısır'dan Çıkış", s. 205.

Tanrı merhamet ederek Musa'ya yardım etmesi için Harun'u görevlendirdi. Musa Harun'a söyleyecek, o da yüksek sesle Firavun'a bildirecekti; böylece Musa Mısır kralının karşısında Tanrı rolünü oynayacak, Harun da onun peygamberi olacaktı.

Bu öykü bir peygamberin işlevi konusunda kusursuz bir tanım sunmaktadır. Peygamber Tanrı'nın sözcüsüdür; Tanrı'nın sözünü insanlara iletmek ve yorumlamak için O'nun ağzından konuşmaktadır. Musa'nın Harun'a söyleyip Harun'un bunu Firavun'a bildirmesi gibi, Tanrı da bir peygamberle iletişim kurar ve o da daha sonra Tanrı'nın öğrettiklerini halka tebliğ eder. Bu sözlü olarak, yüz yüze olabilir; ya da en yaygın şekilde yapıldığı gibi, peygamber Tanrı'dan mesajı almış ve sonra onu yazıya dökmüştür.

Tanrı ayrıca Musa'ya Firavun'la görüşmesinden ne bekleyebileceğini de açıkladı. Bu görüşmenin gergin olacağı ve uzun süreceği konusunda onu uyardı. Tanrı ikinci kez Musa'ya Firavunun çok inatçı olacağını ve yüreğini katılaştıracağını belirtti (*Çık. 4:21, Çık. 7:3*). Ancak sonuç iyi olacaktı, çünkü Mısırlılar O'nun RAB olduğunu anlayacaklardı (*Çık. 7:5*). Yani, ardından gelen kargaşanın içinde bile Tanrı yüceltilecekti.

Musa'nın Tanrı'nın kendisinden yapmasını istediği şeyi yapmamak için mazereti kalmamıştı. Tanrı'nın bizden yapmamızı istediğini bildiğimiz şeylerden kurtulmak için hangi mazeretlere sığınabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 142-151 sayfaları arasındaki “Mısır'daki On Felaket” bölümünü okuyun.

Musa'nın Firavun'la ilk görüşmesinden sonra Musa ve halkı için işlerin ne kadar kötüye gitmeye başladığına bir bakın.

“İyice öfkelenen kral, İsraililerin ayaklanarak hizmetinden ayrılmayı tasarladıklarından şüphelendi. İtaatsizlikleri tembellikten kaynaklanıyordu; tehlikeli entrikalar çevirmek için onlara hiç zaman bırakılmamasını sağlayacaktı. Böylece vakit geçirmeden zincirlerini sıkırmak ve bağımsız ruhlarını yok etmek için önlemler aldı. Aynı gün işlerini daha ağır hale getiren ve daha büyük baskı altında çalışmalarına neden olan emirler verildi. Ülkede en yaygınlıkla kullanılan inşaat malzemesi güneşte kurutulmuş kerpiçti; en güzel ve gösterişli binaların duvarları bundan yapılıyor ve taşla kaplanıyordu; kerpicin yapımı ise çok sayıda köle gerektiriyordu. Kesik samanlar birbirine yapışması için kille karıştırılıyordu, bu iş için büyük miktarda saman gerekiyordu; kral artık saman verilmeyeceğini, işçilerin bunu kendilerinin bulmasını emretti, öte yandan aynı miktarda kerpiç üretilecekti.

“Bu emir ülkedeki İsraililer arasında büyük sıkıntıya neden oldu. Mısırlı angaryacılar halkın çalışmasını denetlemek üzere İbrani görevliler atamışlardı, bu görevliler de kendi emirleri altındaki işçilerin yaptığı işten sorumluydular. Kralın emri uygulamaya konulduğunda halk saman yerine anız toplamak üzere ülkeye dağıldı; fakat her zamanki miktarda iş yapmanın imkânsız olduğunu gördüler. Bu aksaklıktan ötürü İbrani görevliler insafsızca dövüldüler.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 258.

Tartışma Soruları:

1. Yaşamınızda Tanrı'nın çağrısına kulak verdiğinizde, işlerin iyi gitmediği ya da hiç de iyi başlamadığı zamanları hatırlayın. Zaman içinde bu tecrübenizden ne gibi dersler çıkardınız?
2. Yardım etmesi için dua ettiğiniz zaman ya da hiç beklemediğiniz bir anda Tanrı'nın yaşamınıza nasıl müdahale ettiğini başkalarına anlatın. Rab'be güvenenlerin başına bile kötü şeyler gelirken Tanrı'nın iyiliğine nasıl inanabiliriz?
3. “RAB'bi tanımıyorum” diyen birine ne söylersiniz? Yine de, bu kişinin bunu bir karşı çıkış olarak değil de, yaşamının basit bir gerçeği olarak söylediğini varsayalım. Bu kişinin “Rab'bi tanımasına” yardımcı olmak ve bunu yapmanın neden önemli olduğunu ona açıklamak için ne yapabilirsiniz?

Maymunlar ya da Kilise?

Yazan: Andrew McChesney

Maymunlar Mozambik'teki bir aile çiftliğinin mahsullerini yok etmekle tehdit ediyordu. António Cuchata, babasından maymunları uzak tutması konusunda kesin emirler aldı. Ancak António Şabat günü çiftliği korumak istemedi. Yakın zamanda vaftiz sırasında kalbini İsa'ya vermişti ve Şabat gününü bir Yedinci Gün Adventist kilisesinde ibadet ederek geçirmek istiyordu.

Antonio ne yapacaktı? Dua etti ve kiliseye gitti.

Vervet maymunları, António ve ailesinin güneydoğu Afrika'da yaşadığı kıyı bölgesindeki küçük çiftçiler için ciddi bir sorundu. Siyah yüzleri ve gri vücut kılları olan maymunların boyu 40 ila 50 cm arasındaydı. 10 ila 70 maymundan oluşan kabileler manyok, tatlı patates, fasulye, yer fıstığı ve diğer mahsuller için küçük çiftliklere baskın düzenliyorlardı.

Baba, maymunların mahsullerini yok etmesi halinde ailenin yiyecek veya gelir elde edemeyeceğinden endişeliydi. Ayrıca oğlunun Adventist kilisesine gitmesini de onaylamıyordu. António'yu başka bir inançla büyütmişti ve çocuğun neden yedinci gün olan Şabat'ta ibadet etmek istediğini anlamamıştı. Baba, çiftliği izlemek için Pazar günleri ibadet ayınlarını atlamaktan çekinmedi ve António'ya Cumartesi günleri de yardım etmesi gerektiğini söyledi.

Antonio babasını seviyordu. Yedinci Gün Adventisti olmayı planlamamıştı ama Adventist bir kuzeni onunla Kutsal Kitap'ı çalışmıştı. Dördüncü emir de dahil olmak üzere öğrendiklerini takip etmesi gerektiğine ikna olmuştu: "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrım RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, hayvanların, aranızdaki yabancılar dahil, hiçbir iş yapmayacaksınız." Mısır'dan Çıkış 20:8-10.

Bunun üzerine António diz çöküp dua etti, "Sevgili Tanrım, lütfen ben kilesedyken maymunların çiftliğimize gelmesini engelle." Daha sonra çiftlikten yaklaşık 24 kilometre uzakta bulunan Casa-Nova'daki Adventist kilisesine gitti.

António eve döndüğünde neyle karşılaşacağından emin değildi. Maymunların bütün gün uzakta kalması onun sevinciydi. Bir sonraki Şabat günü dua etti ve kiliseye gitti, ancak maymunlar yine çiftliğin yakınına gelmedi. António'nun evde yaşadığı her Şabat günü, o kilisede ibadet ederken maymunlar çiftlikten uzak duruyorlardı.

Baba mucizeyi kabul etmeyi reddetti ama Antonio Tanrı'ya şükranla doldu. Yıllar sonra bugün bile, hâlâ Tanrı'nın ilgisine hayret ediyor.

"Maymunlar da Şabat'ı da tutuyorlardı" dedi.

Müjdenin Mozambik'te ve bu çeyreğin On Üçüncü Şabat Sunusu'nun alıcısı olan Güney Afrika-Hint Okyanusu Bölümü'ndeki diğer ülkelerde ilan edilmesi için dua edin.

Belalar

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Çık. 7:8–10:29; Say. 33:4; Rom. 1:24–32; Mez. 104:27, 28; Yşa. 28:2, 12–17; Isa. 44:9, 10, 12–17.*

HATIRLAMA METNİ: “RAB’bin Musa aracılığıyla söylediği gibi, firavun inat ederek İsrailîler’i salhvermedi” (*Mısır’dan Çıkış 9:35*).

Bir çiftçi eşeğini harekete geçirmeye çalışıyordu; ancak hayvan yerinden kıvıldamıyordu. Bunun üzerine çiftçi eline kalın bir dal alıp eşeğe vurmaya başladı. Eşeğe tekrar yürü dediğinde eşek hareket etmeye başladı.

Birisi çiftçiye bunun neden işe yaradığını sorduğunda, “Önce dikkatini çekmelisin” diye cevap verdi.

Hayvanlara zulmetmekle ilgili herhangi bir itirazı bir kenara bırakacak olursak, burada özellikle İbranilerin Mısır’dan Çıkışları ile ilgili olarak değinilmesi gereken bir konu bulunmaktadır. Musa’ya harekete geçme emri verilmişti ve Tanrı’nın meşhur sözleriyle Firavun’un yanına gitti: *şalah et ami*, yani “Halkımı bırak gitsin.”

Ancak firavun Tanrı’nın halkının gitmesine izin vermek istemedi. Kutsal Yazılar, Mısırlılar İbranilerin askeri bir tehdit oluşturmasından korktukları halde, Firavun’un neden bu kadar isteksiz olduğunu tam olarak açıklamıyor (*bkz. Çık. 1:10*). Büyük olasılıkla, kölelik söz konusu ise genellikle olduğu gibi, mesele tamamen ekonomikti. İbraniler ucuz işgücüydü ve bu yüzden bu kölelerin kendisine sağladığı ekonomik avantajları kaybetmek istemiyordu. Bu nedenle, sadece dikkatini çekmek için değil, düşüncesini değiştirmek için de biraz ikna edilmesi gerekecekti.

*26 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Tanrı'ya Karşı tanrılar

Mısır'dan Çıkış 7:8-15 ayetlerini okuyun. İbranilerin Tanrısı ile Mısır'ın tanrı-ları arasındaki bu ilk karşılaşmadan ne gibi dersler çıkarılabilir?

Yakında gerçekleşecek olan savaşlar yaşayan Tanrı ile Mısırlı “tanrılar” ara-sında olacaktı. Firavunun kendisini bu tanrılardan biri olarak görmesi işleri daha da kötüleştiriyordu. Rab Mısırlılara veya Mısır'a karşı değil, onların tanrılarına karşı savaştı (Mısırlılar 1.500'den fazla tanrı ve tanrıçaya tapıyorlardı). Kutsal Kitap ayeti çok açık: “Mısır'ın bütün ilahlarını yargılayacağım. Ben RAB'bim” (*Çık. 12:12*). Daha sonra, bu kez İsrail'in Mısır'dan çıkış yolculuğu anlatılırken bir kez daha vurgulanmıştır: “RAB onların ilahlarını yargılamıştı” (*Say. 33:4*).

Onların tanrılarının yargılanmasının bir örneği, değneğin yılan dönüşmesi mucizesiyle güçlü biçimde gösterilmiştir (*Çık. 7:9-12*). Mısır'da Uraeus tanrıçası Wadjet bir kobra tarafından kişileştirilmişti ve Aşağı Mısır üzerindeki egemen gücü temsil ediyordu. Kobra simgesi Firavun'un tacında yer alırdı ve bu onun gücünün, tanrısallığının, krallığının ve ilahi yetkisinin bir işaretiydi çünkü bu tanrıça düşmanlarına zehir tükürürdü. Mısırlılar ayrıca kutsal yılanın Firavun'a ölümden sonraki yaşamında rehberlik edeceğine inanıyorlardı.

Harun'un değneği bir yılan dönüşüp kralın önündeki diğer tüm yılanları yediğinde, yaşayan Tanrı'nın büyüye ve sihre dayalı Mısır dinine karşı üstün-lüğü ortaya konmuş oldu. Firavun'un kudretinin simgesi sadece fethedilmekle kalmamış, Harun ve Musa onu ellerinde tutmuşlardı (*Çık. 7:12, 15*). Bu ilk kar-şılaşma Tanrı'nın Mısır üzerindeki gücünü ve egemenliğini ortaya koymuştu. Tanrı'nın temsilcisi olan Musa, “tanrı” olan Firavun'un kendisinden daha fazla yetki ve güce sahipti.

Eski Mısırlıların bir yılan tanrısı olan Nehebkau'yu (“ruhları dizginleyen”) kutsal saymaları, ona tapınmaları ve ibadet etmeleri de önemlidir. Onların mitolojisine göre, bu yılan tanrı yedi kobrayı yuttuğu için büyük bir güce sahipti. Böylece Tanrı Mısırlılara yılan tanrının değil, Kendisinin egemen güç ve yetkiye sahip olduğunu bildirmiş oldu. Böylesine güçlü bir karşılaşmadan sonra, bu mesajı derhal ve açık bir şekilde anlayabildiler.

Rab'bin yaşamlarımızda üstünlük peşinde koşan herhangi bir “tanrı” üze-rinde egemenlik kurmasına nasıl izin verebiliriz?

Firavun'un Yüreğini Kim Katılaştırdı?

Mısır'dan Çıkış 7:13, 14, 22 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerden ne anlıyoruz?

Mısır'dan Çıkış kitabında Firavun'un yüreğinin katılaşması dokuz kez Tanrı'ya bağlanmıştır (*Çık. 4:21; Çık. 7:3; Çık. 9:12; Çık. 10:1, 20, 27; Çık. 11:10; Çık. 14:4, 8; ayrıca bkz. Rom. 9:17, 18*). Firavun'un da dokuz kez kendi yüreğini katılaştırdığı söylenmektedir (*Çık. 7:13, 14, 22; Çık. 8:15, 19, 32; Çık. 9:7, 34, 35*).

Kralın yüreğini kim katılaştırdı –Tanrı mı, yoksa Firavun'un kendisi mi?

Mısır'dan Çıkış'taki on bela öyküsünde, ilk beş belanın her birinde Firavun'un yüreğinin katılaşmasında yegâne fail olması manidardır. Yani, kendi yüreğinin katılaşmasını başlatan yine kendisiydi. Ancak altıncı beladan itibaren Kutsal Kitap metni Firavun'un yüreğini katılaştırmanın Tanrı olduğunu belirtmektedir (*Çık. 9:12*). Tüm bunlar, *Tanrı'nın Musa'ya yapacağını söylediği gibi, Tanrı'nın Firavun'un kendi seçimini, kendi iradesiyle gerçekleştirdiği eylemi pekiştirdiği ya da derinleştirdiği* anlamına gelmektedir (*Çık. 4:21*).

Başka bir deyişle, Tanrı Firavun'un tövbe etmesine yardım etmek ve onu zihninin karanlığından ve yanılgısından kurtarmak için belalar göndermiştir. Tanrı Firavun'un yüreğinde yepyeni bir kötülük yaratmadı; aksine Firavun'u kendi habis dürtülerine terk etti. Onu Tanrı'nın dizginleyici lütfundan yoksun bıraktı ve böylece kendi kötülüğüne terk etmiş oldu (*bkz. Rom. 1:24-32*).

Firavun özgür iradeye sahipti –Tanrı'nın yanında ya da karşısında olmayı seçebilirdi– ve o da karşısında olmaya karar verdi.

Buradan çıkarılacak dersler açıktır. Bize doğru ile yanlış, iyi ile kötü, itaat ya da itaatsizlik arasında seçim yapma olanağı sunulmuştur. Gökteki Lucifer'den, Aden Bahçesi'ndeki Âdem ve Havva'ya, Mısır'daki Firavun'a ve bugün bize kadar –nerede bulunursak bulunalım, ya yaşamı ya da ölümü seçiyoruz (*Yas. 30:19*).

Bir benzetme: güneş ışığının tereyağının ve kilin üzerine vurduğunu düşünün. Tereyağı erir ama kil sertleşir. Güneşin ısısı her ikisi için de ayındır, ama ısıya karşı iki farklı tepki ve iki farklı sonuç ortaya çıkar. Etki malzemeye göre değişir. Firavun'un durumunda, etkinin onun yüreğinin Tanrı'ya ve O'nun halkına karşı olan tutumuna bağlı olduğu söylenebilir.

Önümüzdeki bir iki gün içinde özgür iradenizle ne gibi seçimler yapacaksınız? Doğru seçimin ne olduğunu biliyorsanız, kendinizi bu tercihi yapmaya nasıl hazırlayabilirsiniz?

İlk Üç Bela

Mısır'daki on bela Mısır halkını değil, onların tanrılarını hedef alıyordu. Her bela onlardan en az birini vurdu.

Mısır'dan Çıkış 7:14-8:19 ayetlerini okuyun. Bu belalarda ne oldu?

Tanrı Musa'ya firavunla iletişim kurmanın zor ve hatta neredeyse imkânsız olacağını söylemişti (*Çık. 7:14*). Ancak Tanrı Kendisini Firavun'a ve Mısırlılara tanıtmak istiyordu. Bu nedenle onlarla anlayabilecekleri bir biçimde iletişim kurmaya karar verdi. Ayrıca İbraniler de bu yüzleşmeden faydalanacaklardı, çünkü Tanrılarını hakkında daha çok şey öğreneceklerdi.

İlk bela Nil tanrısı Hapi'ye yönelikti (*Çık. 7:17-25*). Mısır'da yaşam tamamen Nil'in suyuna bağlıydı. Suyun olduğu yerde yaşam vardı. Su yaşamın kaynağıydı, bu yüzden Mısırlılar tanrılarını Hapi'yi uydurmuş ve yaşam kaynağı olarak ona tapmışlardı.

Elbette yaşamın Kaynağı, su ve yiyecek dahil her şeyin Yarattıcısı yalnızca yaşayan Tanrı'dır (*Yar. 1:1, 2, 20-22; Mez. 104:27, 28; Mez. 136:25; Yü. 11:25; Yü. 14:6*). Suyun kana dönüşmesi yaşamın ölüme dönüşmesini simgelemektedir. Hapi yaşam sağlama ve onu koruma kudretine sahip değildi. Bunlar sadece Rab'in gücüyle mümkündür.

Tanrı daha sonra Firavun'a bir şans daha verdi. Bu kez doğrudan kurbağa tanrısı Heket'i hedef aldı (*Çık. 8:1-15*). Nil, yaşam yerine, Mısırlıların korktuğu, nefret ettiği ve tiksindiği kurbağalar üretti. Onlardan kurtulmak istediler. Bu belanın ortadan kaldırıldığı kesin zaman, bu belanın arkasında da Tanrı'nın gücünün olduğunu gösteriyordu.

Üçüncü bela en kısa açıklamaya sahiptir (*Çık. 8:16-19*). Buradakinin ne tür bir zararlı olduğu (İbr. *kinnim*) açık değildir (sivrisinek, kene, bit?). Mısır'ın toprak tanrısı Geb'e karşı yapılmıştır. Tanrı toprağın tozundan (Kutsal Kitap'taki Yarattılış öyküsünün yansımaları) sivrisinekler çıkardı ve bunlar tüm ülkeye yayıldı. Bu mucizeyi tekrarlayamayan büyücüler (sadece Tanrı yaşam verebilir), "Bu işte Tanrı'nın parmağı var" dediler (*Çık. 8:19*). Ancak firavun yine de geri adım atmayı reddetti.

Firavun'un yüreğinin ne kadar katılaşmış olduğunu düşünün. Tanrı'nın uyarılarını tekrar tekrar reddetmesi onu daha da katılaştırmıştı. Burada Rab'in telkinlerinin ısrarla reddedilmesi konusunda her birimiz için ne gibi dersler bulunmaktadır?

At Sinekleri, Hayvanlar ve Çıbanlar

Mısır'dan Çıkış 8:20-9:12 ayetlerini okuyun. Bu öykü, Tanrı'nın gücü ve görkeminin tezahürleri ne kadar büyük olursa olsun, insanlığın yine de O'nu reddetme özgürlüğüne sahip olduğu konusunda ne öğretmektedir?

Mısır tanrıçası Uatçit sinek tanrıçası, bataklıkların efendisiydi. Doğan güneşin, yaratılışın ve yeniden doğuşun tanrısı olan Kefer, bir sineğin başıyla tasvir edilirdi. Bu "tanrılar" Rab tarafından yenilgiye uğratıldı. Bu öyküde (Çık. 8:20-24), Mısırlılar sıkıntı içindeyken İbraniler korundu. Aslında, sonraki belalar da onları etkilemedi.

Yine, bütün bunlar Tanrı'nın firavuna "bu ülkede RAB benim" (Çık. 8:22) mesajını iletmek için bir girişimiydi.

Bunun üzerine Firavun pazarlık yapmaya başladı. Kuşkusuz baskı giderek daha da artıyordu. İsraililler'in Tanrılarına tapınmalarına ve O'na kurban kesmelerine izin verdi, ama sadece Mısır topraklarında (Çık. 8:25). Şartları yerine getirilemezdi çünkü Mısır'da hayvanlar kutsal sayılıyordu ve onları kurban etmek İbranilerin şiddet görmesine neden olabilirdi. Ayrıca Tanrı'nın İsrail için planladığı şey bu değildi.

Bu arada, bir sonraki bela (Çık. 9:1-7) hayvanların üzerine çöktü. Mısır'ın sevgi ve koruyucu tanrıçası Hator, bir inek başıyla resmedilirdi. Boğa tanrısı olan Apis de eski Mısır'da çok sevilir ve saygı görürdü. Böylece, bu beşinci belada, Mısırlıların hayvanları öldüğünde ayrıca başlıca tanrıları da yenilgiye uğratılmış oldu.

Altıncı belada (Çık. 9:8-12), tıp, büyü ve bilgelik tanrıçası İsis'in tümüyle yenilgiye uğratıldığı açıkça görüldü. Sekmet (savaş ve salgın hastalık tanrıçası) ve İmhotep (tıp ve şifa tanrısı) gibi tanrıların da yenilgiye uğradıklarını görüyoruz. Bu tanrılar onlara tapınanları koruyamaz hale gelmişlerdi. Ne gariptir ki, artık büyücüler ve sihirbazlar bile öylesine etkilenmişlerdi ki saraya çıkmıyorlardı; bu da onların göğün ve yerin Yaratıcısı karşısında çaresiz olduklarını gösteriyordu.

On belayla ilgili öyküde ilk kez bir ayette "RAB Firavunun yüreğini katılaştırdı" denmektedir (Çık. 9:12 KM). Bu ifade ne kadar kafa karıştırıcı olsa da, tam bağlamı içinde değerlendirildiğinde, Rab'bin O'nu ısrarla reddetmemizin bedelini ödememizi sağlayacağını bir kez daha ortaya koymaktadır.

Firavunun sorunu düşünsel değildi; doğru kararı vermek için yeterli mantıklı kanıtı sahipti. Aslında, onun yüreğinde bir sorun vardı. Bu durum, yüreklerimizi neden korumamız gerektiği konusunda bize ne söylemelidir?

Dolu, Çekirgeler ve Karanlık

Mısır'dan Çıkış 9:13-10:29 ayetlerini okuyun. Bu belalar Firavun'un kararını değiştirmesinde ne kadar başarılı oldu?

Nut, Mısır'ın gökyüzü ve gökler tanrıçasıydı ve genellikle gökyüzünün altında ve yeryüzünde olan biteni gözlemlediği tasvir edilirdi. Osiris ise ekin ve bereket tanrıçasıydı. Kutsal Kitap'ta dolu genellikle Tanrı'nın yargılamasıyla ilişkilendirilmiştir (Yşa. 28:2, 17; Hez. 13:11-13). Bu salgın sırasında mallarını güvenli bir sığınakta muhafaza edenler korunacaktı (Çık. 9:20, 21). Artık herkes sınanıyordu: Tanrı'nın Sözü'ne inanıp ona göre hareket edecekler miydi, etmeyecekler miydi?

Tanrı, Firavun'un yaşamasına izin vermekteki amacının, tüm dünyanın O'nu tanıması olduğunu açıkladı (Çık. 9:16). Mısır kralı bu kez günah işlediğini itiraf etse de daha sonra fikrini değiştirdi.

Mısır'ın fırtına, savaş ve kargaşa tanrısına Seth adı verilmişti. İsis'le birlikte tarım ilahları olarak kabul edilirdiler. Şu, atmosfer tanrıçasıydı. Serapis ilahi ihtişamı, bereketi, şifayı ve ölümden sonraki yaşamı temsil ediyordu. Mısır tanrılarında hiçbir Tanrı'nın yargılarını durduramadı (Çık. 10:4-20), çünkü putlar bir hiçtir (Yşa. 44:9, 10, 12-17).

Firavun'un görevlileri İsraililer'in gitmesine izin vermesi için ona yalvardılar, ama o yine reddetti. Firavun bir uzlaşma önerdi ve Musa haklı olarak bunu reddetti çünkü kadınlar ve çocuklar ibadetin ve iman topluluğunun hayati ve ayrılmaz birer parçasıdır.

Son olarak, Ra esas Mısır tanrısı, güneş tanrıçasıydı. Thot ise ay tanrıçasıydı. İkisi de ışık veremedi. Firavun yine pazarlık yapmaya çalıştı ama boşunaydı. Mısır'ı üç gün boyunca bir karanlık kapladı, ama İsraililerin yaşadığı yerde ışık vardı. Ayrım daha çarpıcı olamazdı.

Yine de, ulusunun aldığı darbeler ne kadar büyük olursa olsun, Firavun savaşmaya ve geri adım atmamaya kararlıydı. Her ne kadar onun derinlerdeki amaçlarını bilmesek de, bir noktada bu tamamen bir gurur meselesi haline gelmiş olabilir. Kanıtlar ne kadar güçlü olursa olsun, neler olduğu ne kadar aşikâr olursa olsun (kendi görevlileri bile, "Ne zamana dek bu adam bize tuzak kuracak?... Bırak gitsinler, Tanrıları RAB'be tapsınlar. Mısır harap oldu, hâlâ anlamıyor musun?" [Çık. 10:7] diyorlardı) ve doğru seçim tam önünde duruyor olsa da –biraz bocaladıktan sonra– Firavun hâlâ Tanrı'nın isteğine teslim olmayı ve halkın gitmesine izin vermeyi reddetmeyi sürdürdü.

"Gururun ardından yıkım, kibirli ruhun ardından da düşüş gelir" (Özd. 16:18) sözüne ne kadar da çarpıcı bir örnek.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 142-151 sayfaları arasındaki “Mısır'daki On Felaket” bölümünü okuyun.

“O'nun [Tanrı'nın] halkının, putperestliğin aşağılayıcı etkisine dair aldanmaları için, Mısırların ezici zulmüne maruz kalmasına izin verildi. Rab Firavun'a karşı davranışlarında, putperestlikten nefretini ve baskıyla zulmü cezalandırmaktaki kararlılığını sergiledi. . . . Kralın yüreğini sertleştirmek için doğaüstü bir güç işlemiyordu. Allah Firavun'a ilahî gücün en çarpıcı kanıtını vermişti, fakat hükümdar ışığa doğru yürümeyi inatla reddediyordu. Reddettiği her sonsuz kudret tezahürüyle, isyanında daha kararlı bir hale geliyordu. İlk mucizeyi reddettiğinde ekmiş olduğu isyan tohumları ürünlerini verdi.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 268.

“Güneş ve Ay Mısırlıların taptığı nesnelere; bu esrarengiz karanlıkta, hem halk hem de tanrıları, kölelerin davasını üstlenen gücün hışmına uğradılar. Ancak ne kadar korkutucu olsa da, bu yargı Allah'ın merhametinin ve yok etmeye istekli olmadığını göstergesidir. O, insanların üzerine son ve en korkunç felâketi getirmeden önce, onlara düşünce ve tövbe fırsatı verecektir.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 272.

Tartışma Soruları:

1. Firavunun bariz ve doğru bir seçim olması gereken bu durum –Halkı bırak gitsin!– karşısında neden hâlâ doğru olanı yapmayı reddedecek kadar yüreğinin katılaşmasına izin verdiği sorusu üzerinde biraz daha düşünün. Bir insan nasıl olur da kendini bu kadar kandırabilir? Bu olaydan, doğru karar ve doğru yol hep önümüzde dururken, nasıl olup da bütünüyle korkunç kararlar verecek kadar günah içinde katılaşabileceğimiz konusunda kendimiz için ne tür uyarılar çıkarmalıyız? Kutsal Kitap'ın başka hangi karakterleri aynı türden hatalar yapmıştır? Örneğin Yahuda'yı düşünün.
2. Bir noktada, Firavun kendi ülkesine ve halkına yaşattığı yıkımın ortasında, “Bu kez günah işledim” dedi, “RAB haklı, ben ve halkım haksızız” (*Çık. 9:27*). O anda harika bir günah itirafı olsa da, bunun gerçek bir itiraf olmadığını nereden biliyoruz?

Tuhaf ve Sessiz Dünya

Yazan: Andrew McChesney

Kasabada hiç kimse Hristiyanlığa geçmemişti ve Kokila'nın babası ve diğer dört aile yedinci gün Şabat'ını tutmaya karar verdiğinde kasaba halkı öfkeden yanıyordu. Kokila 9 yaşındaydı ve hayatı sonsuza dek değişti.

Kokila'nın annesi bebekken ölmüştü ve babası, dört ablası ve bir ağabeyiyle birlikte Güney Asya'da yaşıyordu.

Yoksul bir çiftçi olan babanın, Şabat'ı tutmaya başladıktan sonra tarlada çalışması yasaklandı. Onun ve diğer Şabat tutucularının da mağazalardan yiyecek satın alması yasaklandı.

Ayrıca kasaba liderleri, Şabat görevlileriyle konuşan herkesin büyük bir para cezası ödemek zorunda kalacağını duyurdu. Sonuç olarak komşular Kokila ve ailesiyle konuşmayı reddetti. Kokila da komşularıyla konuşmuyordu. Kimse ceza ödemek istemiyordu. Kokila'nın pek çok arkadaşı vardı ve hepsini kaybetmişti. Kız için garip ve sessiz bir dünyaydı.

Baba inancından vazgeçmeyi reddedince komşular şiddete başvurdu. Öfkeyle Kokila'nın evine saldırdılar, mobilyaları, kıyafetleri ve tabakları toplayıp sokağa attılar. Babasını ve kardeşini de dövdüler.

Ancak bir komşu o karanlık dönemde parlak bir ışık olduğunu kanıtladı. O da Hristiyan değildi ama kasaba halkıyla aynı büyük dünya dinine mensup değildi. Kokila'nın ailesinin pirinç almasına yardım etti. Kokila ile konuştu ve kasaba kurallarını ihlal ettiği için para cezasını gönüllü olarak ödedi.

Kokila yedi yıl boyunca korkunç koşullar altında yaşadı. Kokila'nın babasıyla aynı dönemde Şabat'ı kabul eden ailelerden üçü fikrini değiştirerek kiliseyi terk etti. Kokila'nın ailesi de dahil olmak üzere beş aileden yalnızca ikisi Tanrı'ya sadık kaldı.

Kokila hiç şikayet etmedi ama çok ağladı. Babası onun gözyaşlarını gördü ve onu bir Adventist yatılı okuluna göndermeye karar verdi. Kız için dünya üzerindeki cennetten bir parça gibiydi.

Bugün 39 yaşında olan ve yatılı okul E.D.'de sekreter olarak çalışan Kokila, "Öğretmenler çok nazik ve sevgi dolulardı" diye hatırlıyor. Thomas Memorial Yüksek Ortaokulu, Thanjavur, Hindistan'da. "Öğretmenler benimle konuştu! Çocuklar benimle konuştu! Tekrar dostlara sahip olmak çok güzeldi."

Dünyanın her yerindeki Yedinci Gün Adventist okullarını destekleyen müjdecilik sunularımız için teşekkür ederiz. E.D. Thomas Memorial Yüksek Ortaokulu, 2020'de On Üçüncü Şabat Sunusu'nun bir kısmını aldı.

Fısıh

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 11:1–10, Mik. 6:8, Çık. 12:1–30, 1Ko. 5:7, Çık. 13:14–16, İbr. 11:28.

HATIRLAMA METNİ: “Çocuklarımız size, ‘Bu törenin anlamı nedir?’ diye sorduklarında, ‘Bu RAB’bin Fısıh kurbanıdır’ diyeceksiniz, ‘Çünkü RAB Mısırlılar’ı öldürürken evlerimizin üzerinden geçerek bizi başışladı’ ” (Mısır’dan Çıkış 12:26, 27).

Onuncu ve son bela düşmek üzereydi. Son uyarı verilmişti; artık nihai karar verilmeliydi. Bu gerçekten bir yaşam ya da ölüm meselesiydi. Sadece bireysel hayatlar değil, ailelerin refahı ve tüm ulusun geleceği söz konusuydu. Firavun ve görevlileri, birçok insanın hayatından veya ölümünden sorumlu olacaktı. İsrail’in yaşayan Tanrısı’na karşı takınacağı tutum sadece kendi geleceğini değil, ulusunun geleceğini de belirleyecekti.

Koşulların ağırlığının altında ezildiğimizde ve bir sonraki adımı ve yönümüzü seçmek zorunda kaldığımızda, ki bu seçim kendimizden başka pek çok kişinin yaşamını da büyük ölçüde etkileyebilir, nasıl hissediyoruz ve ne yapıyoruz?

Tanrı doğru olanı yapmamız için bize bilgelik, anlayış ve güç vermeye fazlasıyla isteklidir (1Ko. 1:30, Flp. 2:13).

Ancak sorun şu ki, kendi inatçı yüreklerimizde her zaman doğru olanı yapmak istemiyoruz. Neyin doğru olduğunu biliyoruz ama onu yapmayı reddediyoruz. Mısır’dan Çıkış öyküsünde, bir adamın karşı konulamaz deliller varken bile Tanrı’ya boyun eğmeyi reddetmesi, kendisiyle birlikte pek çok başka kişinin başına felaket getirmiştir ve genellikle de böyle olmaktadır.

*2 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bir Bela Daha

Peygamber Amos, “Egemen RAB kulu peygamberlere Sırrını açmadıkça bir şey yapmaz” (*Amos 3:7*) diyor. Tanrı, Musa peygamber aracılığıyla Firavun’a bundan sonra olacakları bildirdi. Firavun’a çok ciddi bir uyarı yapıldı. Bu, tüm bu felaketlerin Mısır’ın başına gelmesine neden olan gurur, sömürü, şiddet ve putperestlik üzerinde adil bir yargı olacaktı.

Mısır’dan Çıkış 11:1-10 ayetlerini okuyun. Tanrı Mısır üzerindeki yargısını uygulamadan önce ne gibi bir uyarıda bulundu?

Tanrı, yaşanan son olayları ve bunların ne anlama geldiğini düşünmesi için Mısır’a zaman verdi –üç gün süren karanlık (*Çık. 10:23*). Ayrıca onlara son açık uyarısını sundu – doğru olanı yapmaları için son bir fırsat.

Ancak Mısır’dan Çıkış 11:8 ayeti Musa’nın “firavunun yanından büyük bir öfkeyle” ayrıldığını söylüyor. Musa neden öfkeyle ayrılmış olabilir? Muhtemelen, Musa onuncu belanın büyük bir felakete yol açacağını ve bunun pek çok masum insanı etkileyeceğini biliyordu—bütün bunlar Firavun’un katı yürekliliği yüzündendi. Ayrıca, on sayısı Kutsal Kitap simgeçiliğinde önemlidir. On sayısı doluluğu ya da bütünlüğü temsil eder. (On Emir’i ilahi ahlak yasasının eksiksiz bir açıklaması olarak düşünün.) Mısır’daki on bela Tanrı’nın adaletini ve cezalandırıcılığını tam olarak ortaya koyduğuna işaret etmektedir.

Tanrı Yargıç’tır ve O gurura, adaletsizliğe, ayrımcılığa, kibre, sömürüye, zalimliğe ve bencillığe karşıdır. O acı çekenlerin, istismar edilenlerin, kötü muamele görenlerin ve zulme uğrayanların yanındadır. Tanrı, gerçekte O’nun sevgisinin bir başka ifadesi olan adaleti yerine getirecektir. (*Bkz. Mez. 2:12, Mez. 33:5, Mez. 85:11, Mez. 89:14, Mez. 101:1, Yşa. 16:5, Yer. 9:24*).

Bizler de hem sevgi dolu hem de adil olmak için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Ancak, şu ya da bu şekilde kolayca aşırı uçlara kayabiliriz. “Sevgiden” dolayı yanlışları, düzeltilmesi gereken şeyleri göz ardı ediyor olabiliriz. Ya da adaleti katı bir biçimde, çelik gibi sert şekilde uygulayabiliriz. Her iki uç da doğru değildir. Bunun yerine ideal olan şudur: “Adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden ve alçağgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Tanrınız Rab sizden ne istedi?” (*Mika 6:8*).

Eğer kusursuz dengeyi sağlayamıyorsak (ki sağlayamayız), neden adalet yerine merhametten yana olmak daha iyidir? Ya da öyle midir?

Fısıh

Mısır'dan Çıkış 12:1-20 ayetlerini okuyun. İsrail Mısır'dan ayrılmadan önce Tanrı Musa ve Harun'a hangi belirli talimatları verdi?

Normalde, Tanrı'nın Musa ve Harun'a Mısır'dan ayrılışı nasıl düzenleyecekleri—özellikle yaşlılar, küçük çocuklu anneler, hayvanlar vb. için nasıl hazırlık yapılacağı—konusunda talimat vermesi beklenirdi. Ancak Tanrı'nın verdiği talimat şaşırtıcıydı: Onlara Fısıh Bayramı'nı nasıl kutlamaları gerektiğini anlattı. Başka bir deyişle, odak noktası onları kurtaracak olan Rab'be tapınmaktı. Diğer her şey zamanı gelince yerine getirilecekti.

Her aile bir kuzu hazırlayacaktı ve hiçbir şey ziyan edilmeyecekti. Herkes kendi payına düşeni yemeliydi fakat aile kuzunun tamamını tüketemezse, yemeği başka bir aileyle birlikte yemeliydi.

Mısır'dan Çıkış 12:13, 14 ayetlerini okuyun. Son bela geldiğinde Rab onlar için ne yapacaktı? Bütün bunlar neyi simgeliyor?

Mısır'dan Çıkış, her yıl düzenli olarak yalnızca Tanrı'nın atalara yaptığı bir eylemin anısı olarak değil, aynı zamanda mevcut nesil için Tanrı'nın özgürleştirici eyleminin güncel bir tecrübesi olarak da kutlanacaktı. Her nesil için bu, taze bir deneyim olmalıydı

12. ve 13. ayetler Fısıh Bayramı'nın anlamını açıklıyor: İlahi yıkım yargısı İsraililer'in üzerinden geçecekti; bu nedenle "RAB'bin bayramı"nın anmaları gerekiyordu. Bu sözcük "üzerinden" ve "geçmek" sözcüklerinin birleşimidir, çünkü yıkım, kapı sövelerinde yaşamın ve kurtuluşun simgesi olan kuzunun kanıyla işaretlenmiş olan İsraililer'in evlerinin "üzerinden geçmiştir". İbranice'de Fısıh Bayramı'nın adı "üzerinden geçmek" anlamına gelen bir fiilden gelen *Pesah* sözcüğüdür.

Fısıh Bayramı kutlamaları her İsrailiye Tanrı'nın halkı adına yaptığı kudretli ve lütüfkâr eylemleri hatırlatacaktı. Bu kutlama onların ulusal kimliklerini korumalarına ve dini inançlarını mühürlemelerine yardımcı oldu.

Tanrı'nın geçmişte size yaptığı iyilikleri her zaman hatırlamak ve gelecekte de sizin için iyilik yapacağına güvenmek neden çok önemlidir?

Pesah

Mısır'dan Çıkış 12:17-23 ayetlerini okuyun. Bu yeni bayramın kutlanmasında kanın işlevi nedir?

Kurban edilen hayvanın kanı bu kutlamada anahtar bir unsurdur. Bu bayrama katılan herkes kesilen kuzunun kanını evlerinin kapı sövelerine sürmüştü. Bu şekilde, Tanrı'ya iman ettiklerini ve O'nun kendilerini kanla örtülmeyenlerin başına geleceklerden kurtaracağına inandıklarını göstermişlerdi.

Ne kadar güçlü bir müjde ifadesi!

Fısh kuzusunun lekesiz olması gerekiyordu, çünkü o, "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu" İsa Mesih'e işaret ediyordu (*Yu. 1:29*) Hayvanın kanı çok önemli bir işlev görüyordu: Korunmayı simgeliyordu ve ölüm zamanında yaşamın işaretiydi.

"Bulduğunuz evlerin üzerindeki kan sizin için belirti olacak. Kanı görünce üzerinizden geçeceğim. Mısır'ı cezalandırırken ölüm saçan size hiçbir zarar vermeyecek" (*Çık. 12:13*).

Müjde bütünüyle Fısh Bayramı'nın kutlanmasıyla ilişkiliydi, çünkü bu kutlama sadece kölelikten kurtulup Vaat Edilmiş Ülke'ye gitmeye değil, aynı zamanda İsa Mesih'in günahlarımız için kurban olmasına ve O'nun erdemlerinin, O'nun kanıyla örtülmüş olan herkes için geçerli olmasına işaret ediyordu.

Yüzyıllar sonra Pavlus bu kutlamaya dönüp baktığında şöyle yazmıştır: "Yeni bir hamur olabilmek için eski mayadan arınıp temizlenin. Zaten mayasızsınız. Çünkü Fısh kuzumuz Mesih kurban edildi" (*1Ko. 5:7*).

Maya çeşitli türlerde hamur hazırlamak için kullanılırdı. Kutsal Kitap'ta ilk olarak, İsraililer'in Mısır'dan ayrılışının arifesinde mayasız ekmek hazırlanması sırasında bahsi geçmektedir. Ayrıca mayanın evlerinden de çıkarılması gerekiyordu (*Çık. 12:8, 15-20; Çık. 13:3-7*). Bu bağlamda maya günahın simgesiydi (*1Ko. 5:6-8*); bu nedenle Fısh bayramı sırasında bir hafta boyunca kullanılmaması gerekiyordu.

Mayasız ekmek, tüm ayartmalara üstün gelmiş ve bizim için canını vermiş olan günahsız Mesih'in simgesidir (*Yu. 1:29, 1Ko. 5:7, İbr. 4:15*). Kanın içine batırılan "mercanköşkotü", Tanrı'nın arındırıcı lütfunu simgeliyordu (*Mez. 51:7*). Kısacası, tüm Fısh boyunca İsa'nın kurtarıcı işi ortaya konmaktaydı.

Günahın kefaretni ödemek için Tanrı'nın Kendisi olan İsa'nın kanının gerekli olması, günahın gerçekten ne kadar kötü olduğu konusunda bize ne öğretmektedir?

Meşalenin Devredilmesi

Mezmurcu çocuklarımızın Tanrı'yı ve O'nun sevgi dolu ilgisini nasıl tanıyabileceklerini şöyle ifade ediyor: "Yaptıkların kuşaktan kuşağa şükranla anılacak, güçlü işlerin duyurulacak" (Mez. 145:4). Bir aile başka bir aileye Tanrı'dan, O'nun muhteşem işlerinden ve öğretilerinden söz etmelidir; tüm bunlar Kutsal Kitap bilgisini başka bir kuşağa aktarmak içindir.

Mısır'dan Çıkış 12:24-28 ayetlerini okuyun. Burada hangi önemli noktaya değiniliyor?

İsrail'deki ilk öğretmenler anne babalardı ve onlar Mısır'dan Çıkış öyküsünü çocuklarına anlatacaklardı. Bu sadece geçmişte yaşanmış tarihsel bir anı olarak anlatılmamalı, uzun zaman önce yaşanmış olsa bile kendileri tecrübe etmiş gibi sunulmalıydı. Bu bayramı kutlayarak atalarıyla özdeşleşecekler ve tarih yeniden canlandırılarak hayata geçirilecekti. Baba şöyle diyecekti: "Ben Mısır'daydım, Mısır tanrılarının yenildiğini ve Mısır'ın başına gelen belaları gördüm ve özgür kıldım." Mısır'dan Çıkış kitabında, anne babaların çocuklarının Fısh Bayramı'yla ilgili sorularına nasıl cevap vermeleri gerektiği konusu iki kez vurgulanmıştır (bkz. Yüs. 6:6-8 ve Çık. 13:14-16).

İsraillilerin, özgürlüklerini kutlamaları emredildiğinde henüz Mısır'da olduklarını hatırlamak önemlidir. O halde tüm kutlama bir iman eylemiydi. Talimatları aldıktan sonra, "İsrailliler eğilip tapındılar" (Çık. 12:27) ve ardından Fısh talimatlarını yerine getirdiler.

Yasa'nın Tekrarı kitabında, İsrailoğulları'na öykülerini kendi yolculukları olarak özümseyebilecekleri bir şekilde anlatmaları hatırlatılmaktadır. Şu anlatımdaki toplumsal üsluba ve mevcut deneyime yapılan vurguya dikkat edin: "Atam göçebe bir Aramlı'ydı. Sayıca az kişiyle Mısır'a gidip orada yaşamaya başladı. Orada büyük, güçlü, kalabalık bir ulus oldu. Mısırlılar bize kötü davranarak baskı yaptılar. Bizi ağır işlere zorladılar. Atalarımızın Tanrısı RAB'be yakardık. RAB yakarışımızı duydu; çektiğimiz sıkıntıyı, emeği, bize yapılan baskıyı gördü. Bunun üzerine güçlü elle, kudretle, büyük ve ürkütücü olaylarla, belirtilerle, şaşılacak işlerle bizi Mısır'dan çıkardı. Bizi buraya getirdi; bu toprakları, süt ve bal akan ülkeyi bize verdi" (Yüs. 26:5-9).

Ayrıca, anne babaların Fısh öyküsünü (ya da kutsal tarihteki herhangi bir olayı) çocuklarına anlatıp tekrarlayarak, Tanrı'nın kendileri ve halkları için yaptıklarını hatırlamalarına büyük ölçüde yardımcı olunacaktı. Bu anlatım, sadece dinleyenler için değil, anlatan için de derinleştirici bir hatırlatma görevi görecekti.

İlahi Yargı

Tanrı'nın Mısır'daki ilk doğanları nasıl öldürdüğünü anlatan Mısır'dan Çıkış 12:29, 30 ayetlerini okuyun. Tanrı neden ilk doğanlara odaklanmıştı? (Ayrıca bkz. İbr. 11:28.)

Mısır'daki son bela ilk doğanların üzerine geldi. Bu, Mısır'ın tüm tanrılarına ve halkın kendi tutkularını, arzularını ve korkularını yansıtan değersiz putlar olan bu sahte tanrılara tapınan tüm ailelere yönelik ilahi bir yargıydı.

Daha önceki belalarda da görüldüğü gibi, bu putlar halkı kurtarma gücünden yoksundu. Bu değersizlikleri özellikle onuncu belada, Mısırlılar üzerinde en büyük etkiyi yapan felakette iyice açığa çıktı.

“Büyük Mısır ülkesinde, her ailenin gururu yere serilmişti. Yashların feryatları ve inlemeleri havayı doldurdu. Kral ve saray mensupları, yüzleri bembeyaz kesilmiş bir halde ve elleriyle ayakları titreyerek, hüküm süren dehşete hayretle bakıyorlardı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 280.

Firavun Mısır'ın mutlak gücünü ve tanrısını temsil ediyordu ve ilk doğan oğlu bir tanrı oğlu olarak kabul ediliyordu. İsis çocukları koruyan bir tanrıçaydı; Heket doğum sırasında kadınlarla ilgilenen bir tanrıçaydı; Min ise bir üreme tanrısıydı. Bunların yanı sıra Mısır'da birçok doğurganlık tanrısı bulunuyordu. Bütün bu tanrılar yaşayan Rab'bin karşısında güçsüzdüler. Musa şöyle diyor: “Var mı senin gibisi ilahlar arasında, ya RAB? Senin gibi kutsallıkta görkemli, heybetiyle övgüye değer, harikalar yaratan var mı?” (*Çık. 15:11*). Yitro daha sonra şu sözlerle tanıklık etmişti: “Artık biliyorum ki, RAB bütün ilahlardan büyüktür. Çünkü onların gurur duyduğu şeylerin üstesinden geldi” (*Çık. 18:11*).

Mısır'dan Çıkış 1. bölümde anlatıldığına göre, Mısırlılar İsrailiiler'i zayıf düşürmek, onlara boyun eğdirmek ve aşağılamak için Firavun'un emriyle İsrail'in yeni doğan oğullarını öldürmüşlerdi. Şimdi de Tanrı'nın cezalandırması Mısır'ın ilk doğan oğullarını vuruyordu. İnsanlar ne ektilerse onu biçiyorlardı.

Kararlarımız ve gerçek davranışlarımız sonuçlar doğurur. Ve hepimizin tecrübe ettiği acı gerçek şudur ki, yanlış davranışlarımızın sonuçlarından yalnızca biz zarar görmeyiz. Başka insanlar, bazen çok sayıda insan, hatta masum insanlar da bundan zarar görür. Günahın doğası böyledir.

Başkalarının günahları yüzünden ne gibi acılar çektiniz? Ya da sizin günahlarımız yüzünden başkaları ne şekilde acı çekti? Bizim yegâne umudumuz nedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 152-154 sayfaları arasındaki "İlk Fısh" bölümünü okuyun.

"Fısh'ın hem anıtsal hem de örneksel olması gerekiyordu, yalnızca geriye doğru Mısır'dan kurtuluşa değil, ileriye doğru Mesih'in Kendi halkını günahın esaretinden kurtararak tamamlayacağı daha büyük kurtuluşa işaret edecekti. Kurbanlık kuzu, tek kurtuluş umudumuzun kendisinde bulunduğu 'Allah'ın Kuzusu'nu simgeler. Elçi şöyle diyor: 'Fısh kuzumuz Mesih kurban edildi.' 1. Korintliler 5:7. Fısh kuzusunun kesilmesi yeterli değildi; kanı da kapı sövelerine sürülmeliydi; böylece Mesih'in kanının erdemleri cana geçmeliydi. O'nun yalnızca tüm dünya için değil, ayrı ayrı her birimiz için öldüğüne iman etmeliyiz. Kefaret edici kurbanlığın erdemini kendimize mal etmeliyiz."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 277.

Bugün dünyanın dört bir yanındaki Yahudi aileler Hamursuz Bayramı'nı, yani Fısh'ı kutluyorlar. "Fısh Seder" ("Seder", "düzen/ tertip" anlamına gelmektedir) dedikleri bir tören düzenleyerek Mısır'dan Çıkış'ı anlatıyor ve ardından ailecek özel bir yemeğin tadını çıkarıyorlar. Bu geleneğin Mısır'dan Çıkış zamanından bu yana sürdürülüyor olması gerçekten dikkat çekicidir. Yalnızca onu tutan Yahudilerin de uyduğu yedinci gün Sebti çok daha eskilere dayanmaktadır.

Tartışma Soruları:

1. Rab'bin, birçoğu kesinlikle "masum" olan ilk doğanları öldürmekteki "adillliğini" nasıl anlayabiliriz? Bunu güçlü bir gerçeklik olan Tanrı'nın sevgisiyle nasıl bağdaştırabiliriz? Tufan'ı da düşünün. Bunu nasıl anlamalıyız?
2. İmanlıların İsa'nın kanıyla örtüldüğünü ve O'nun kanının onları tüm suçlarından arındırdığını söyleyen simgesel ifadenin anlamı nedir?
3. Şu sözleri okuyun: "Mesih'in izleyicileri O'nun tecrübesine ortak olmalıdır. Allah'ın sözünü almalı ve sindirmelidirler, öyle ki hayatın ve eylemin itici gücü olsun. Mesih'in gücüyle O'nun suretine dönüştürülmeli ve ilahî nitelikleri yansıtmalıdır. . . . Mesih'in ruhu ve işi, O'nun öğrencilerinin ruhu ve işi haline gelmelidir." Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 278. Mesih'in burada yazılanları içimizde gerçekleştirmesine nasıl izin verebiliriz?

Tanrı'yı Futbola Tercih Etmek

Yazan: Andrew McChesney

Mozambik'te bir lise öğrencisi olan Silva Langa futbolu seviyordu. Spor onun tanrısıydı ve fırsat buldukça oynuyordu. Yetenekli bir oyuncuydu ve büyük lig kariyerinin hayalini kuruyordu.

Daha sonra bir arkadaşı açıkça şunu söyleyerek onu şaşırttı: "Sende pek çok iyi vasıf var ama Tanrı'dan yoksunsun." Arkadaşı Hodes'un onu Cumartesi günü kiliseye davet etmesiyle Silva'nın şaşkınlığı daha da arttı. Silva, Cumartesi günleri ibadet edilen bir kilisenin adını hiç duymamıştı. Ayrıca Cumartesi kiliseye gitmek için pek de iyi bir gün değildi. En sık futbol maçı oynadığı gündü.

Ancak Hodes iyi bir arkadaşı ve Silva, serbest olduğu bir sonraki Cumartesi günü kiliseye giderken ona eşlik etti. Silva yine şaşırıldı. Kilise üyeleri ona sevgi ve şefkat yağdırdılar. İlahiler yüreğine dokundu. Kutsal Kitap'ı inceledi ve vaftiz sırasında yüreğini İsa'ya verdi.

Silva'nın birçok akrabası ve arkadaşı onun Cumartesi günleri futbol oynamayı neden bıraktığını anlayamadı.

"Çılgın bir inancın var" dedi biri.

"Bir insan neden futbol maçı yerine kiliseye gider?" dedi bir başkası.

Silva inancını elinden geldiğince iyi bir şekilde açıkladı.

Silva Cumartesi günü üniversiteye giriş sınavlarını atlayınca ailesi endişelendi. Akıl sağlığını sorguladılar ve ona neden Şabat için geleceğini riske atmaya istekli olduğunu sordular. Bu, Silva için ciddi bir sınavdı ancak o, Petrus'un ve diğer elçilerin cesaretini benimsemeye ve onlar gibi şunu ilan etmeye karar verdi: "İnsanlardan çok, Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek." (Elçilerin İşleri 5:29).

Okuldan arayıp neden Cuma gecesi derslerine gitmediğini sorduklarında ebeveynlerinin dehşeti daha da arttı. Birkaç akraba, Silva'ya Cuma geceleri ders çalışmasını söylemeleri için yerel Adventist liderlere yalvardı. Liderler Şabat günü Kutsal Kitap çalışmayı teklif etmediler. Bunun yerine, Tanrı'nın genci yalnız bırakmayacağına ve onun liseden mezun olacağına dair güvence verdiler.

Çok geçmeden Silva, artık Şabat çatışmalarıyla karşılaşmadığı bir Adventist lisesine transfer olabildi. Liseden mezun oldu.

Bugün Silva, futbol tanrısından Göğün Tanrısı uğruna vazgeçtiği için pişmanlık duymayan bir girişimcidir. Onun sadık yaşamı, iki kız kardeşini ve diğer insanları vaftiz etmeye yöneltti.

Silva, "Tanrı hayatımı kutsadı. Bugün ailemin inançlarıma saygı duyduğu için Tanrı'ya şükrediyorum" dedi.

Müjdenin Mozambik'te ve bu çeyreğin On Üçüncü Şabat Sunusu'nu alacak olan Güney Afrika-Hint Okyanusu Bölümündeki diğer ülkelerde ilan edilmesi için dua edin.

Kızıl Deniz’de

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 12:31–36, Yük. 2:17–20, Çık. 13:1–14:31, İbr. 11:22, Çık. 15:1–21, Va. 15:2–4

HATIRLAMA METNİ: “Musa, ‘Korkmayın!’ dedi, ‘Yerinizde durup bekleyin, RAB bugün sizi nasıl kurtaracak görün. Bugün gördüğünüz Mısırlılar’ı bir daha hiç görmeyeceksiniz. RAB sizin için savaştık, siz sakin olun yeter.” (Mısır’dan Çıkış 14:13, 14).

Mısır’dan Çıkış, Eski Ahit’te Tanrı’nın halkının başından geçen en çarpıcı ve görkemli tecrübedir. Bu olay, Tanrı’nın İbranilerin düşmanlarını nasıl bozguna uğrattığının ve İsrailileri nasıl muzaffer bir şekilde Vaat Edilmiş Ülke’ye getirdiğinin ilahi bir örneğidir. Aynı zamanda Mesih’teki kurtuluşun ve kefaretin de bir simgesidir.

İnsani açıdan bakıldığında, İsrailoğulları çaresiz, hatta ümitsiz bir durumdaydılar; kendi başlarına kendilerini kurtaramayacak bir haldeydiler. Eğer kurtarılacaklarsa, bunun ilahi bir iş eylem sayesinde olması gerekiyordu. Bizler ve günah için de durum aynıdır: kendi başımıza umutsuz bir durumdayız. Mısır’dan Çıkış’tan bile daha çarpıcı bir şeye muhtacız. Ve ona sahibiz: Mesih’in çarmıhı ve Mesih’in orada hepimiz için yaptıkları.

İsrail’in Mısır’dan Çıkış 12. bölümde anlatılan Goşen topraklarından ayrılışından, Musa’nın Mısır’dan Çıkış 15. bölümdeki, sevinçle söylediği ezgiye kadar yaşanan olaylar nefes kesici ve inanılmazdır. Tanrı’nın belirtileri, harikaları ve mucizevi kurtarışları doruk noktasındadır.

Ancak bunlar bile Mesih’in çarmıhta bizim için yaptıklarıyla kıyaslanamaz, ki Mısır’dan Çıkış olayı bunun sadece bir habercisiydi.

*9 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Gidip Rab'be Tapının

Fısıh gecesi, ilahi yargı kanla örtülmemiş olanların üzerine indi (*Çık. 12:1-12*). Mevkisi, eğitimi, sosyal statüsü ya da cinsiyeti sayesinde kurtulabilen kimse olmadı. Ceza Firavun'dan kölelere kadar tüm aileleri ve hatta hayvanların ilk doğanlarını bile vurdu. Mısır'ın gururu yerle bir oldu.

Mısır'dan Çıkış 12:31-36 ayetlerini okuyun. Firavun hangi tuhaf istekte bulunuyor ve hepsinin gitmesine izin verirken bile neden böyle bir istekte bulunuyor?

Firavunun İbranilere gidip tapınmalarını söylerken şu ricada bulunması ne kadar ilginçtir: "Ve beni de kutsayın."

Ve beni de kutsayın mı?

Mısır'ın kralı, halkı için yeryüzünde bir "tanrı" olan Firavun bunu neden istesin ki? Sanki sonunda İbrani Tanrısı'nın gücünün farkına varmış ve bundan yararlanmak istiyor gibiydi. Ancak o isyana, inada, günaha ve gurura batmışken Tanrı onu nasıl kutsayabilirdi? Elbette, sonunda rıza göstermişti, ama bu Yahve'nin isteğine boyun eğdiği için değildi. Aksine, yenilgiden kaynaklanıyordu. Daha sonraki davranışlarından da anlaşılacağı üzere tövbekâr değildi. Sadece krallığını yok etmekte olan bu yıkımı durdurmak istiyordu.

Firavun küçük düşürülmüştü ve belaların en kötüsünden kaynaklanan bu korkunç durum karşısında, İsrail'in Mısır'ı terk etmesine izin vermişti. Daha önceki tüm seferlerde vermeyi reddettiği izni, eylemlerinin ulusuna getirdiği acılara aldırmadan, şimdi veriyordu.

Mısır halkı da haklı olarak İbranilerin gitmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Şöyle diyorlardı: Lütfen gidin, yoksa "hepimiz öleceğiz."

Bu arada Tanrı, İsraililer'in Mısır'dan eli boş ayrılmamaları amacıyla, sonunda tahmin ettiklerinden çok daha uzun sürecek olan yolculukları boyunca ihtiyaç duyacakları şeyleri tedarik etmişti. Mısırlılar Yahudilere bu değerli eşyaları sadece onları bir an önce ülkeden çıkarmak için verdiler, oysa bu eşyalar İsraililerin yüzyıllar boyunca köle gibi çalıştırılmaları karşılığında uzun süredir alamadıkları ücretlerdi. Şüphesiz Mısırlılar için İbranileri ülkelerinden çıkarmanın bedeli oldukça ucuz olmuştu.

Ne kadar sıklıkla yanlış davranışlarımızdan, yanlış oldukları için değil de sadece sonuçları yüzünden "tövbe" ediyoruz? Bu neden gerçekten tövbe etmek değildir? En azından kısa vadede bir anlamda "paçayı kurtardığımız" günahlar için pişman olmayı nasıl öğrenebiliriz?

İlk Doğanların Adanması

Vaat edilen kurtuluş, kurtarma zamanı gelmek üzereydi. Halkın hazırlıklı olması gerekiyordu. Sadece inanmaları değil, bu inançları doğrultusunda harekete geçmeleri gerekiyordu. Tanrı onlara ne yapmaları gerektiğini söylemişti; şimdi imanla bunu yapmaları gerekiyordu. Yakup'un yazdıklarından tamamen farklı bir bağlamda olsa da, ilke buraya çok iyi uyuyor: "Ey akılsız adam, eylem olmadan imanın yararsız olduğuna kanıt mı istiyorsun?" (*Yük. 2:17-20*).

Mısır'dan Çıkış 13:1-16 ayetlerini okuyun. Son bela sırasında İsraililer'in ilk doğan çocukları Tanrı'nın lütfu sayesinde bağışlanmıştı. Bu buyruk neden kalıcıdır ve bugün bizim için ne anlam ifade etmelidir?

Tanrı, merhametiyle kan ile örtülmüş olan İsraili aileleri korudu, çünkü onlar imanla kapı sövelerini işaretlemişlerdi. Musa aracılığıyla Rab'den yeni talimatlar geldi: "Bütün ilk doğanları bana adayın" (*Çık.13:2*). Bu yasa insanlar için olduğu gibi hayvanlar için de geçerliydi.

Bu buyruğun ardında yatan ilkelerden biri, her şeyin O'na ait olmasıdır, çünkü O bizim Yaratıcımız ve her şeyin Sahibidir: "RAB'bindir yeryüzü ve içindeki her şey, Dünya ve üzerinde yaşayanlar" (*Mez. 24:1*). " 'Gümüş de, altın da benim' diyor Her Şeye Egemen RAB" (*Hag. 2:8*). İsraililer'in ilk doğan oğulları, Tanrı'nın onlara bahsettiği bereketlerin ilk meyveleriydi; aynı zamanda O'na bütünüyle adanmış olduklarının ve sahip oldukları her şeyin yalnızca O'ndan geldiğini bildiklerinin bir işaretiydi.

Ayrıca burada kurtuluş ve kefarete düşüncesini de görüyoruz. İlk doğan oğullar kanla örtüldükleri için ölümden kurtulmuşlardı. İsa'nın kanı altında olan herkes gibi onlar da ölümden kurtarılmışlardı. Pavlus'un İsa hakkında yazdığı gibi: "O'nda, kanı aracılığıyla kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz" (*Kol. 1:14 CAN*).

Bu arada, Mısırlıların köleliğinden kurtuluşlarının bir kutlaması olan bu adağın nasıl sunulması gerektiğine dair talimatlar da verildi. Hayvanları kurban edeceklerdi, ama oğulları kurtarılacaktı (*Çık. 13:12, 13, 15*).

Mısır'dan Çıkış 13:16 ayeti ellerine ve alınlarına ne koyacaklarını anlatmaktadır. Bu, ne kadar imanımız olursa olsun, bu imana göre hareket etmek zorunda olduğumuzu söyleyen önemli ruhsal gerçeği nasıl simgelemektedir?

Kızıl Deniz'in Geçilmesi

Mısır'dan Çıkış 13:17-14:12 ayetlerini okuyun. Mısır'dan ayrıldıklarında Tanrı İsraililer'e nasıl rehberlik etti ve sonra ne oldu?

Tanrı'nın Musa'ya verdiği talimatları yerine getiren İsraililer Mısır'dan düzenli bir ordu olarak ayrıldılar. "Ordu", "tümen", "ordugâh" ve " askerler" anlamına gelen İbranice *tsaba'* ve *makhaneh* sözcükleri bu duruma tanıklık etmektedir (Çık. 6:26; Çık. 7:4; Çık. 12:17, 41, 51; Çık. 14:19, 20; Çık. 13:18 ile karşılaştırın). Birliklere ayrılmışlardı ve bir ordu gibi yürüyorlardı. Daha sonra Balam Moav'ın tepelerinden "İsrail'in oymak oymak yerleştiğini gördü" (Say. 24:2).

Bu arada, Musa "Yusuf'un kemiklerini yanına almıştı" (Çık. 13:19). Bu, metindeki çok önemli bir ayrıntıdır ve Yusuf'un Tanrı'nın vaatlerine olan inancının gerçekleştiğini göstermektedir. Yusuf, Mısır'ın ihtişamı ve ayrıcalıkları içinde yaşıyor olmasına rağmen, Vaat Edilmiş Ülke'yi asla aklından çıkarmamıştı. Kemiklerinin Kenan ülkesine götürülmesini istemişti (Yar. 50:24, 25). Rab'in mutlaka İsrail'i Mısır'da ziyaret edeceğine ve yemin ettiği gibi onları ülkeye götüreceğine inanıyordu (İbr. 11:22). İsrail Kenan ülkesine vardığında Yusuf'un kemiklerini "Yakup'un Şekem'deki tarlasına gömdüler" (Yeşu 24:32).

Bulut sütunu ve ateş sütunu Tanrı'nın halkının arasında bulunduğu görünür işaretleriydi. Rab bulutta ikamet ediyor ve oradan da konuşuyordu (Çık. 14:24; Say. 12:5, 6).

Bu arada Firavun yüreğindeki gerçek niyetleri açığa vurdu. O ihtida etmemişti ve asla gerçekten tövbe etmemişti. Tanrı'dan kendisini kutsamasını istemesi bir palavraydı, belki de kendi yüreğinin bir aldatmacasıydı. Ordusunu topladı ve kaçan kölelerinin peşine düştüler. Bu adam nasıl da günah tarafından tamamen kör edilmişti.

Halk Firavun'un ordusunun yaklaştığını gördüğünde, onlar tarafından defalarca yankılanacak sözler söylediler ve duygularını dile getirdiler: "Mısır'da mezar mı yoktu da bizi çöle ölmeye getirdin?" dediler, "Bak, Mısır'dan çıkar-makla bize ne yaptın!" (Çık.14:11).

Yani, Tanrı'nın gücünün, kendi ilk doğan oğullarının bağışlanmasını da kap-sayan son derece çarpıcı tezahürlerini bizzat görmüş olan halk, yine de şaşkırtıcı bir şekilde iman eksikliği gösteriyordu.

En son ne zaman korkunç bir durumla karşılaştığınızı düşünün. İlk tepki-niz ne oldu: Tanrı'ya iman mı ettiniz yoksa imansızlık mı gösterdiniz? Bu durumdan, bir dahaki sefere başımıza geldiğinde (ki gelecektir) size yar-dımcı olabilecek ne gibi dersler çıkarmış olmalısınız?

İmanla İlerliyoruz

Mısır'dan Çıkış 14:13-31 ayetlerini okuyun. İman eksikliklerine rağmen Tanrı İsrailoğulları için ne yaptı?

Musa Tanrı'ya ve O'nun Sözü'ne tüm kalbiyle güvendiği için, halkı cesaretlendirdi. Zor durumlarda nasıl davranılması gerektiği konusunda dört önemli öneride bulundu:

1. “Korkmayın” (*Çık. 14:13*). İlk çağrısı Rab'be güvenmekti, çünkü ancak bu şekilde korkunun üstesinden gelinebilirdi. Yeşaya, imanlıların Tanrı'nın ellerinde olduğunu ve O'nu Tanrıları ve Rableri olarak kabul ettiklerinde Tanrı'nın onlar için harekete geçeceğini ifade ederek bu gerçeği bize hatırlatmaktadır: “Korkma, çünkü ben seninleyim, yılma, çünkü Tanrın benim... Çünkü sağ elinden tutan, ‘Korkma, sana yardım edeceğim’ diyen Tanrın RAB benim” (*İşa 41:10, 13*).
2. “Yerinizde [sıkı] durup bekleyin” (*Çık. 14:13*). “Durmak” sadece söylenmeyi ve büyük beklentiler içinde olmayı bırakmak anlamına gelmemektedir, aynı zamanda Tanrı'ya güvenmek ve O'nun güçlü müdahalesini sabırla beklemek anlamına da gelmektedir, çünkü O harekete geçecektir.
3. “RAB bugün sizi nasıl kurtaracak görün” (*Çık. 14:13*). İmanımızın gelişmesi için, Tanrı'nın önderliğini ve yardımını fark etmek ve vaat ettiği yardım için minnettar olmak önemlidir. “Görmek” kişinin gözlerini açması demektir (çünkü inanmamak körlüktür). Yalnızca Tanrı zafer, güvenlik ve kurtuluş sağlayabilir. Tanrı her zaman bizim için vardır, bizimle ilgilenir ve uygun zamanda gerekeni temin eder.
4. “RAB sizin için savaşacak” (*Çık. 14:14*). Bu, Tanrı'nın ne yapacağını göstermektedir: O, halkı için Bizzat savaşacaktır. Golgota bu gerçekliğin nihai kanıtıdır, çünkü Mesih çarmıhta bize sonsuz yaşam vermek için Şeytan'ı yenmiştir (*Yu. 5:24; İbr. 2:14; Va. 12:10, 11*). Daha sonraları Mısırlılar bile Rab'bin İsraililer için savaşmış olduğunu anladılar (*Çık. 14:25*).

Tanrı'nın Musa'ya verdiği emir açıklı: “İlerleyin.” Tanrı eylem planını adım adım açıkladı: (1) Tanrı'nın Meleği ve bulut sütunu İsrail ordugâhının önünden ayrılıp arkalarına geçerek onları Mısır ordusundan korudu; (2) Musa imanla elini denizin üzerine uzattı; (3) Rab suyu ikiye ayırdı ve güçlü bir rüzgârla kuruttu; ve (4) sonuç olarak İsraililer denizin içinden kuru bir toprak üzerinde yürüyerek güvenli bir şekilde diğer tarafa geçtiler. Mısırlılar onları körü körüne takip ettiler, çünkü Tanrı'nın halkı için olağanüstü şeyler yaptığını görmüyorlardı; yani Mısır'dan Çıkış 14:25 ayetindeki itiraflarında ortaya çıktığı gibi, çok geç olana kadar bunu fark etmemişlerdi.

Musa ve Meryem'in Ezgisi

Tüm Mısır ordusu bozguna uğratıldı; Firavun da dahil olmak üzere hiç kimse sağ kalmadı (*bkz. Mez. 136:15*). Bu Mısırlılar için şaşırtıcı bir yenilgi, Tanrı'nın halkı için ise tam bir zaferdi. Tarih boyunca ve hatta günümüzde bile Yahudilerin bu öyküyü anlatmalarına şaşırılmamalıdır.

Mısır'dan Çıkış 15:1-21 ayetlerini okuyun. Musa'nın ezgisinin konusu nedir?

Bu ezgi, halkına karşı gelenleri alt eden güçlü bir savaşçı olduğu için Rab'bi övüyor. Musa, Tanrısı Rab'bin aynı zamanda onun gücü, ezgisi ve kurtuluşu olduğunu vurgulayarak bu mesajı kişisel olarak detaylandırıyor. Hiç kimse O'nun gibi değildir, "kutsallıkta görkemli, heybetiyle övgüye değer, harikalar yaratan" (*Çık. 15:11*).

Musa'nın ezgisi tamamen Tanrı'yla, O'nun kim olduğu ve ne yaptığıyla ilgilidir. Rab yüceltiliyor, övülüyor ve halkı için yaptığı olağanüstü işlerden dolayı O'na hayranlık duyuluyor. Minnettarlık ve tapınma Tanrı'nın bize gösterdiği iyiliğin doğal sonucudur. O'nun sevgisini kabul etmek canlı bir ruhsal yaşamın ön koşuludur. Tanrı'nın sarsılmaz sevgisi özellikle vurgulanıyor ve yüceltiliyor, çünkü O kurtardığı halka önderlik edecek ve onları kutsal yerleşim yerlerine götürecektir. Musa, Tanrı'nın tapınağı Kendi mülkü olan dağa dikeceğini önceden bildiriyor (*Çık. 15:17*), tüm bunlar Siyon'a ve Yeruşalim'deki tapınağa işaret etmektedir.

Vahiy 15:2-4 ayetlerinde kurtarılmışlar Musa'nın ezgisini ve Kuzu'nun ezgisini söylüyorlar. Bunun, Tanrı'nın büyük ve muhteşem işleri için övülmesinin, adil ve gerçek yargıları için övülmesinin, doğru işleri ve kutsallığı için övülmesinin gökte nasıl yankılanacağını hayal edebiliyor musunuz?

Ezginin son satırına dikkat edin. "Bütün uluslar gelip sana tapınacaklar. Çünkü adil işlerin açıkça görüldü." Yani, Tanrı'nın tüm yargıları –özellikle de binlerce yıldır cezasız kalan kötülük ve zulüm üzerindeki yargıları– açığa çıktığında, uluslardan kurtarılmış olanlar bu yargılar için O'nu övecekler.

Immanuel Kant, eğer Tanrı adilse, o zaman ölümden sonra bir yaşam olması gerektiğini söylemiştir. Bu ifade neden çok doğrudur ve burada uzun zamandır bulunmayan adaletin bir gün geleceğine güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz? Bu umuttan nasıl teselli bulabilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 155-158 sayfaları arasındaki "İsraililer Mısır'dan Çıkıyor" bölümünü okuyun.

İmanları az olmasına rağmen Tanrı İsraililer'in yanındaydı. Seçilmiş halkı olarak nasıl düşünecekleri ve nasıl davranacakları konusunda onlara öğretmek ve yol göstermek istiyordu. Tanrı sabırla onlara yol gösterdi ve onları daha az zorlukla karşılayacakları bir bölgeye yönlendirdi. Ellen G. White şöyle açıklıyor: "İsraililer... Allah bilgisine vakıf değildiler ve O'na imanları çok zayıftı, bu yüzden korkuya kapılıp cesaretleri kırılırdı. Silahsızdılar ve savaşa alışık değillerdi, uzun süren kölelik döneminde ruhları bunalmıştı, üstelik etrafları kadınlarla, çocuklarla ve hayvan sürüleriyle çevriliydi. Rab onları Kızıldeniz yoluna yönlendirerek Kendisini hem merhametli Tanrı, hem de yargılayan Tanrı olarak açıkladı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 334

Andrews Kutsal Kitap Yorumu, Musa'nın Ezgisi'nden bahsederken şöyle diyor: "Tanrı'nın tarihteki bu kurtarıcı eyleminin kesinliği, gelecek hakkında korkacak hiçbir şeyimiz olmadığı konusunda bize güvence vermektedir. Son kıta Kenan ülkesinin fethi sırasında karşılayacakları düşmanlara odaklanmaktadır. Tanrı'nın güçlü 'bileği' sayesinde onlar 'taş kesilecekler' (16. ayet). Bazı imkânsızlıklarla karşılaştığımızda, köşeye sıkıştığımızı hissettiğimizde ve hangi yöne döneceğimizi bilemediğimizde, 'Musa'nın Ezgisi'nde bir güvence bulabiliriz, çünkü bu ezgi Tanrı'nın halkının tarihindeki büyük bir olayı anmaktadır."—*Andrews Kutsal Kitap Yorumu*, "Mısır'dan Çıkış", s. 214.

Tartışma Soruları:

1. Kendimizi neden sık sık İbranilerin Mısır'dan olağanüstü bir şekilde kurtarıldıktan sonraki, ancak Kızıldeniz sınavından önceki durumlarında buluyoruz? Yani, Tanrı'nın bize olan iyiliğine ve gücüne dair bu kadar çok kanıtla sahipken, neden hâlâ imansızlık göstermeyi ve hatta bunu ifade etmeyi çok kolay bir davranış olarak görüyoruz?
2. İlk doğan oğulların kaybı da dahil olmak üzere tüm olanlardan sonra dahi, Firavun neden hâlâ İsrail'in peşini bırakmamıştı? Bu, her birimiz için günah yüzünden katılışmanın (ya da günah işlemenin) ne kadar tehlikeli olduğu konusunda bize ne söylemelidir?
3. Hepimiz zaman zaman korkunç denemelerle karşılaşsak da, birçoğumuzun başımıza ya da sevdiğimizimizin başına kötü bir şey gelmediği çok iyi günleri, çok iyi zamanları olmuştur (ve hâlâ da vardır). Bu dünyada, yani düşmanın egemenliğinde yaşadığımızı biliyorsak, neden bu zamanları Tanrı'nın lütfunun ve koruyuculuğunun kanıtı olarak görmeliyiz? Yani, hangi felaketlerden korunduğumuzu asla bilemeyeceğimiz için, neden iyi zamanlarda Tanrı'ya şükretmeyi daima hatırlamalıyız?

Özel Görev: Hastane

Yazan: Andrew McChesney

Almanya’da yaşayan, Rus bir müjdecisi olan Dmitry Bagal, üç iyi huylu tümör olduğu ortaya çıkan kanser tedavisini görürken, bir hastaneyi beklenmedik bir görev alanı olarak buldu. Hayatın her kesiminden insanların, özellikle laik ve Hristiyanlık sonrası insanların ve Hristiyan olmayan dünya dinlerinden insanların Tanrı hakkındaki zorlu sorular üzerinde mücadele ettiğini gördü.

Bir hasta altı tur kemoterapi aldı ve Münih hastanesinde ameliyat edildi. Ancak altı hafta sonra kanseri geri döndüğünde, doktor onu tekrar almanın bir anlamı olmadığını gördü. Adam net düşünemiyordu ve karısını zar zor tanıyabiliyordu. Bu arada kadının tek arzusu palyatif bakım ünitesindeki son günlerinde kocasının yanında kalmaktı. Uygun bir anda Dmitry, adamın karısına Tanrı ve acılarla ilgili bir kitapçık verdi ve çiftle birlikte dua etti. Dua adamın eşini göz yaşlarına boğdu.

O günün ilerleyen saatlerinde Dmitry, kadına Büyük Mücadele ve Çağların Arzusu kitaplarını verdi ve kitapların kendisine ve diğer birçok kişiye büyük esenlik sağladığını söyledi. Kadın kitapları istiyordu ama bedava değil. Çantasındaki paranın tamamını ona 15 ABD doları verdi. Dmitry, ikisinin bu Dünya’da olmasa da Yeni Dünya’da tekrar buluşacağına inanıyor.

Dmitry ayrıca bilinmeyen bir hastalık nedeniyle hastaneye kaldırılan genç bir adamla da tanıştı. İranlı genç, İngiltere’deki eğitimini bırakıp tedavi için Almanya’ya uçmuştu. Ancak doktorlar hastalığına teşhis koyamadı. Genç adam yürüyemiyordu, bu yüzden Dmitry neredeyse her gün onu tekerlekli sandalyeyle hastane çevresinde itiyordu. Hristiyan olarak yetiştirilmemiş olmasına rağmen Dimitri’nin kendisi adına İsa’ya dua etmesine izin verdi. Dmitry her gün dua ederken genç adam iyileşmeye başladı. Çok geçmeden yardımla ayakta durabiliyor ve yürüyebiliyordu. İkisi Almanca konuşuyordu, ancak genç adam Britanya’da eğitim gördüğü için Dmitry ona Büyük Mücadele’nin İngilizce bir kopyasını verdi. Aylar sonra, Dmitry hâlâ onun için dua ediyordu ve şu sözlere değer veriyordu: “Fakat sadık çabanın sonucunu bilmediğinizi ve ölçemeyeceğinizi unutmayın” (Colporteur Ministry, sayfa 114).

Hastanede kaldığı iki hafta boyunca Dmitry, Büyük Mücadele’nin 20 kopyasını ve diğer kitapları dağıttı; kitabı indirmek için QR kodlu çok sayıda kartvizit dağıttı ve hastanenin halka açık yaklaşık 10 kitap rafını kitaplarla doldurdu.

“Birçok tohum ekildi ve bunların meyve vermesi için dua ediyorum” dedi. “Biz Tanrı’nın rehberliği altında çalışırız ve sonucunu O’na bırakırız.»

Bu Hikaye, Yedinci Gün Adventist Kilisesi’nin “Ben Gideceğim” stratejik planının 2 Numaralı Görev Hedefini göstermektedir: “Ulaşılmayan ve yeterince ulaşılmayan insan grupları arasında ve Hristiyan olmayan dinler arasında Adventist yardımını güçlendirmek ve çeşitlendirmek.” Daha fazlasını şurada okuyun: IWillGo.org.

Yaşam Suyu ve Ekmegi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 15:22-16:36, Yar. 3:1-6, Çık. 17:1-7, İKo. 10:4, Çık. 18: 1-27, İKo. 10:11.

HATIRLAMA METNİ: Metni: “RAB Musa’ya, ‘Ne zamana dek buyruklarıma ve yasalarıma uymayı reddedeceksiniz?’ dedi. ‘Size Şabat Günü’nü verdim. Bunun için altıncı gün size iki günlük ekmek veriyorum. Yedinci gün herkes neredeyse orada kalsın, dışarı çıkmasın.’ Böylece halk yedinci gün dinlendi” (Mısır’dan Çıkış 16:28-30).

İsrailliler Mısır’dan ayrıldıktan sonra Vaat Edilmiş Ülke’ye doğru bilinmeyen bir yolculuğa çıktılar. Halk uzun ve zahmetli bir yolculukla karşı karşıyaydı ve pek çok yeni ders öğrenmeleri gerekiyordu. Rab onlara yol gösterecek ve onlarla ilgilenecekti; ve evet, gelişmelerine yardım etmek istiyordu, ama disiplini, özdenetimi, fedakârlığı, bencil olmamayı, Rab’be güvenmeyi ve özellikle de itaat etmeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

Musa göz önünde olan bir önderdi ve halk başarıya ulaşmak istiyorsa onu ve önderliğini izlemek zorundaydı. Birlikte kalmaları, bir topluluk olarak işbirliği yapmaları ve birbirlerine yardım etmeleri çok önemliydi. Önlerinde pek çok engel ve zorluk bulunuyordu. Ruhsal gelişmelerinin büyük bir kısmı bu zorluklarla nasıl başa çıktıklarına ve özellikle de zorluklar arttığında Musa’ya nasıl tepki verdiklerine bağlı olacaktı.

Çinlilerin “binlerce kilometrelik bir yolculuk tek bir adımla başlar” sözü onların durumu için de geçerliydi ve attıkları her adımda Rab’bin talimatlarına güvenmeleri gerekiyordu. Ne yazık ki, göreceğimiz gibi, bu dersleri pek kolay öğrenemediler.

Ama zaten kim öğreniyor ki?

*16 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Acı Sular

Kutsal Kitap öykülerinde iyi ya da kötü farklı rolleri farklı karakterler üstlenmektedir ve olay örgüsüne, yerlere, zamana ve kötü adamlara çok dikkat etmemiz gerekmektedir. Ancak bir öyküdeki en önemli unsur genellikle çözüm ve çıkarılan derslerdir. Bu öykülerde de durum farklı değil.

Bölmelerde görüldüğü üzere, Tanrı Sorun Çözücü ve Barışı Sağlayandır; ancak insanların imansızlığı O'nun işini zorlaştırmaktadır. İbraniler sürekli olarak şikayet etmeleri ve itaatsizlikleri nedeniyle ciddi sorunlar, hatta felaketler yaşadılar. İnançsızlıkları ve tövbe etmemeleri yüzünden başlarına birçok sıkıntı getirdiler.

Mısır'dan Çıkış 15:22-27 ayetlerini okuyun. Kızıldeniz'i geçtikten sonra gerçekleştirilen ilk mucizenin arka planında ne vardı?

İsraillilerin ilk iman sınavı, sert, sıcak ve kuru çöl ortamı göz önüne alındığında şaşırtıcı olmayan bir şekilde, su ihtiyacıyla ilişkiliydi. Üç gün süren yolculuktan sonra halk nihayet su buldu, ama su içilemez durumdaydı. Mara "acı" anlamına gelmektedir. Su acı olduğu için İsrailliler'in onlara bakan Rablerine olan imanları çabucak sarsıldı. Ancak Tanrı merhametle karşılık verdi ve ilk mucize bir ağaç parçasıyla gerçekleştirildi. Elbette suyu tatlı ve içilebilir hale getiren ağaç parçası değil, Rab'di. Halkın önemli dersler alması gerekiyordu: (1) Rab'in zamanlamasını beklerken sabırlı olmalıydılar ve (2) Tanrı'nın insanlarla işbirliği yaparak işler gerçekleştirdiğini öğrenmeliydiler.

Ancak İsrailoğulları pek çok şeyi olağan kabul etmeye başladılar ve Tanrı'nın kendileri için gerçekleştirdiği büyük mucizeleri çabucak unuttular; oysa bu mucizeler için tutkuyla O'na övgüler sunmuşlar ve şöyle demişlerdi "Var mı senin gibisi ilahlar arasında, ya RAB? Senin gibi kutsallıkta görkemli, heybetiyle övgüye değer, harikalar yaratan var mı?" (*Çık. 15:11*).

Yine de, onların homurdanmalarına rağmen, Tanrı İsrailliler'e Mısırlılar'a musallat olan "hastalıkların hiçbirini" (*Çık. 15:26*) vermeyeceğine dair söz verdi. Onları koruyacaktı. Bu vaadi ancak O'na sadık kalmaları koşuluyla tecrübe edebilirlerdi.

Geçmişte hangi denemeleri ve zorlukları üzerinize çektiniz? O'nunla işbirliği yaptığımız takdirde Tanrı'nın sizin yararınıza çalışmaya devam edeceğini bilmek sizi nasıl teselli edebilir?

Bıldırcın ve Man

Ne yazık ki, bu yolculuk öykülerinde tekrarlanan bir isyan kalıbı bulunmaktadır. İnsanlar, Tanrı'nın kudretli elinin geçmişte kendilerine yardım ettiğini ve sorunlarına çözüm sağladığını hızla unuttular. Mevcut sorunlarının onları nihai hedeflerine ve kendilerine vaat edilen harika geleceğe kör etmesine izin vermişlerdi. Bu, günümüzde de Tanrı'nın halkı arasında yaygın bir sorundur.

Mısır'dan Çıkış 16:1-36 ayetlerini okuyun. İsraililer'in homurdanmalarının nedeni neydi ve ardından ne oldu?

Kutsal Kitap'taki ayartıların genellikle yiyeceklerle ilgili olduğunun farkına varmak önemlidir. Aden Bahçesi'nde, Düşüş yasaklanmış olan iyiyle kötüyü bilme ağacından yemekle ilgiliydi (*Yar. 2:16, 17; Yar. 3:1-6*). İsa'nın çölde ayartılması sırasında Şeytan'ın O'na ilk hamlesi yiyecek yoluyla olmuştu (*Mat. 4:3*). Esav terbiye etmediği iştahı yüzünden ilk doğan haklarını kaybetmişti (*Yar. 25:29-34*). İsrail'in itaatsizliği ne kadar sık yiyecek ve içeceklerle ilişkiliydi! Musa'nın sonraki kuşaklara şu hatırlatmada bulunmasına şaşmamalı:

“İnsanın yalnız ekmekle yaşamadığını, RAB'in ağzından çıkan her sözle yaşadığını size öğretmek için yaptı bunu” (*Yus. 8:3*).

Man, elbette Tanrı'nın İsraililer'e çölde geçirdikleri 40 yıl boyunca sağladığı göksel bir ekmektir. Bu armağan sayesinde onlara her şeyin Yaratıcısı ve Sağlayıcısı olduğunu öğretti. Ayrıca, onlara yedinci gün Sebt'i ni nasıl tutacaklarını göstermek için de doğaüstü bir şekilde sağladığı manı kullandı.

Her hafta dört mucize gerçekleşiyordu: (1) Tanrı beş gün boyunca her gün man veriyordu; (2) Cuma günleri iki misli man veriliyordu; (3) man Cuma'dan Sebt gününe kadar bozulmuyordu; ve (4) Sebt günü hiç man dökülüyordu. Tanrı halkın Sebt gününü hatırlaması ve o günde Tanrı'nın iyiliğini kutlamaları için sürekli olarak bu mucizeleri gerçekleştiriyordu. Tanrı şöyle dedi: Unutmayın, “size Şabat Günü'nü verdim” (*Çık. 16:29*).

İnsanlar yemek yemeyi sever. Yemek yemeyi sevecek şekilde yaratıldık. Toprakta çıkan çeşit çeşit yiyecekler (asıl besinimiz) Tanrı'nın sadece yemek yememizi istediğini değil, aynı zamanda yediklerimizden zevk almamızı da istediğini ortaya koymaktadır. O halde bu harika armağan, yani yiyecek (ve onu yemekten hoşlanmamız) nasıl istismar edilebilir?

Kayadan Çıkan Su

Çölde bol suya ihtiyaç duyarsınız. Halkı geçimsiz olmasına, O'na güvenmemelerine ve hatta onlara su sağlama gücünü ve isteğini sınamış olmalarına rağmen, Tanrı bu sorunlarını çözdü. İmansızlık içinde geçmişe dönüp Mısır'ı özlediler.

Mısır'dan Çıkış 17:1-7 ayetlerini okuyun. Halkın bu olaydan nasıl bir ders çıkarmış olması gerekiyordu?

Musa bu yere “sınama” anlamına gelen *Massa* ve “tartışma” anlamına gelen *Meriva* adını verdi. Rab şikâyetlerine ve iman eksikliklerine rağmen halka su vermişti. Bu iki isim İsraililer'e Tanrı'yı sınamamaları ve O'nunla tartışmamaları gerektiğini hatırlatmalıydı (*İbr. 3:7, 8, 15*). Tanrı'nın sadece varlığının değil, aynı zamanda gücünün ve yetkisinin de pek çok somut kanıtını görmüş olmalarına rağmen, O'nun aralarındaki varlığını cidden sorguluyorlardı.

“Kayaya vuran Musa'ydı, ancak bulut sütununda gizli olarak Musa'nın yanında duran ve hayat veren suyun akmasını sağlayan Allah'ın Oğlu'ydu. Yalnızca Musa ile ihtiyarlar değil, uzakta duran tüm topluluk da Rabb'in görkemini görüyordu; ancak bulut kaldırılıysaydı onda ikamet eden Kişi'nin müthiş parlaklığı hepsini öldürebilirdi.” —Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 298.

Su yaşamın simgesidir, çünkü su olmadan yaşam olmaz. Vücudumuzdaki her hücrenin suya ihtiyacı bulunmaktadır. Biz yüzde 60 sudan oluşuyoruz. Kemiklerimiz bile kısmen sudan oluşmaktadır. Bu nedenle, çölde onlara su sağlanması, İsraililer için Tanrı'nın onların ihtiyaçlarıyla ilgilendiğinin ve O'na güvenebileceklerinin bir işaretiydi. Ama elbette itaat etmeleri gerekiyordu.

Yüzyıllar sonra Pavlus, 1. Korintliler 10:4 ayetinde, İsraililer'in çölde yaşadıkları tecrübenin eşsiz olduğunu imanlılara hatırlatmıştır. Mesih'in Kendisi onlara sadece rehberlik etmekle kalmamış, aynı zamanda su sağlamış (*Mez. 78:15, 16*) ve diğer ruhsal ve fiziksel ihtiyaçlarını karşılamıştır. Pavlus şöyle demişti: “o kaya Mesih'ti.” Onlar için Mesih yaşam Kaynağı ve sonsuz yaşam Veren'di. Tanrı halkını kaya gibi sağlam bir şekilde yönetiyordu. O'na güvenilebilir, çünkü O vaatlerini yerine getirmekte asla başarısız olmaz.

Şu anda hangi konularda Tanrı'ya güvenmeniz gerekiyor? O'nun isteğine boyun eğmeyi ve O'nun Kendi zamanında harekete geçmesini beklemeyi nasıl öğrenebilirsiniz? Bunu yapmak neden her zaman o kadar kolay değildir?

Yitro

Musa, Reuel olarak da bilinen kayınpederi Yitro tarafından ziyaret edildi (*Çık. 2:18*). Yitro Musa'nın karısı Sippora'yı ve iki oğlu Gerşom ve Eliezer'i yanında getirdi. Musa gelmekte olduklarını duyunca, onları karşılamak üzere dışarı çıktı.

Mısır'dan Çıkış 18:1-27 ayetlerini okuyun. Ulusun tarihindeki hangi önemli adımlar burada atıldı?

Yitro Tanrı'nın İsrail için gerçekleştirdiği şaşırtıcı kurtuluşu duyduğu için gelmişti. "Musa İsraililer uğruna RAB'bin firavunla Mısırlılar'a bütün yaptıklarını, yolda çektikleri sıkıntıları, RAB'bin kendilerini nasıl kurtardığını kayımbasına bir bir anlattı" (*Çık. 18:8*).

Yitro, Tanrı'nın iyiliğini ve halkı yararına gerçekleştirdiği olağanüstü müdahaleleri överek şöyle dedi: "Sizi Mısırlılar'ın ve firavunun elinden kurtaran RAB'be övgüler olsun... Halkı Mısır'ın boyunduruğundan O kurtardı. Artık biliyorum ki, RAB bütün ilahlardan büyüktür. Çünkü onların gurur duyduğu şeylerin üstesinden geldi" (*Çık. 18:10, 11*).

Burada, Tanrı'nın halkı içinde gerçekleştirdiği işin, gerçek Tanrı'nın kim olduğuna ve halkı için neler yapabileceğine tüm uluslara tanıklık sunması gerektiği konusunda bir örnek görüyoruz.

Yitro gerçek Tanrı'yı öğrenirken bir yandan da kendisi Tanrı'nın halkına sunacak bir şeye sahipti: bilgece ve faydalı öğütler. Musa'nın yasal düzeni adil ve hakça ilkelerle oluşturması gerekiyordu. Ayrıca adanmış ve sadık yargıçlara, dürüst insanlara ihtiyacı vardı. Yitro bilgelikle şu nitelikleri sıraladı: (1) Tanrı'dan korkan, (2) güvenilir ve (3) haksız kazançtan nefret eden adamlar. Binler, yüzler, elliler ve onlardan oluşan farklı birimlerin başına iyi karaktere sahip yetenekli kişiler atanmalıydı. Bu şekilde Musa'nın yönetimdeki sorumluluğu azalacak ve önemli sorunlara odaklanabilecekti. Böylelikle halka daha etkili hizmet sunulacaktı.

Musa Yitro'nun bilge öğütlerini kabul etti (*Çık. 18:24*) ve farklı idari görevler için önderler atadı (*ayrıca bkz. Yas. 1:9-18*).

Musa yaşlı adamı başından savabilir ve ona kendi işine bakmasını söyleyebilirdi. Ama öyle yapmadı. İbrani bile olmayan bu kişiyi dinlemeye istekli olmasından ne gibi önemli dersler çıkarabiliriz?

Yaşam Suyu ve Ekmeği

1. Korintliler 10:11 ayetini okuyun. Pavlus bu olayların neden yazıya geçirildiğini söylüyor?

Pavlus, İsraililerin başına gelen her şeyin Mesih'in ardından gidenler için örnek ve uyarı olduğunu ve aynı sorunlardan kaçınmalarına yardımcı olacağını açıklıyor; yani bu örneklerden ders alacaklardı. Bu, "çağların sonuna" ulaşmış olan bizler için yerinde bir uyarıdır. Tanrı, doğru kararlar verebilmeleri ve O'nun öğretisini uygulayabilmeleri için imanlıları "güç, sevgi ve özdenetim" (2Tİ. 1:6, 7) ile güçlendirmek üzere halkına Kutsal Ruh'u vermiştir. İsa Mesih yeni yaşam Kaynağı'dır (Yu. 14:6) ve sadece O bizi "diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer" kurbana dönüştürebilir. "Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin" (Rom. 12:1, 2)

Daha sonraları İsa bu öykülerden, özellikle de man ve su öykülerinden dersler çıkarmış, bu simgeleri Kendisi, çölde onlara önderlik eden Kişi hakkında gerçekler öğretmek için kullanmıştır.

Yuhanna 4:7-15 ve Yuhanna 6:31-51 ayetlerini okuyun. Burada Hristiyanlar olarak bizler için hangi gerçekler ortaya konmaktadır?

Samiriyeli kadın Mesih'in ona başka hiçbir yerde bulamayacağı bir şey sunduğunu anlamıştı. Huzur, sevinç ve mutluluğa olan içsel susamışlık Tanrı'dan gelmektedir ve bu nedenle sadece Tanrı bu susuzluğu giderebilir (Mez. 42:1, 2).

Daha sonra İsa, man ile ilgili olarak, onu halka verenin Musa değil Tanrı olduğunu açıkladı. Şöyle dedi: "Yaşam ekmeği Ben'im. Bana gelen asla acıkmaz" (Yu. 6:35). İsa Kendisinin Yaşam Ekmeği olduğunu üç kez tekrarladı (Yu. 6:35, 41, 48).

Çöldeki man nasıl "gökten ekme" idiyse (Yu. 6:31, 32), kayadan çıkan su da susuzluklarını gidermesi için Mesih'in armağanıydı. Bu fiziksel unsurların yanı sıra, ekme ve suyun ruhsal bir önemi de vardı, çünkü İsa Mesih "yaşam ekmeği" (Yu. 6:35, 48) ve "yaşam suyudur" (Yu. 4:10, 11, 14; Yu. 7:37, 38). O halde ruhsal susuzluğumuz ve açlığımız ancak O'nda gerçekten karşılanabilir.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 159-165 sayfaları arasındaki "İsrail Sıkıntılarla Karşılaşıyor" bölümünü okuyun.

Su olayının üzerinden çok geçmeden, ulus yeni bir tehlikeyle karşı karşıya kaldı (*bkz. Çık. 17:8-16*) –vahşi ve savaşçı bir oymak olan Amalekliler onlara saldırdı. "Amalekliler Allah'ın karakterinden ya da yüceliğinden habersiz değildiler, fakat O'nun huzurunda titremek yerine O'nun gücüne meydan okumaya kalkmışlardı. Musa'nın Mısırlıların karşısında yaptığı harikalar ve çevre ulusların korkuları Amaleklilerce alay konusu edildi. İbranileri hiçbirinin kaçmasına izin vermeyip yok edeceklerine dair ilâhlarına ant içmişlerdi ve böbürlenerek İsrail'in Tanrısı'nın kendilerine direnemeyeceğini öne sürdüler. İsraililer tarafından zarara uğratılmamış ve tehdit edilmemişlerdi. Saldırılarının hiçbir gerekçesi yoktu. Allah'a nefretlerini sergileyerek ve meydan okuyarak O'nun halkını yok etmeyi amaçladılar. Amalekliler çoktan beridir zorba günahkârlardı ve suçları adeta haykırarak Allah'ın intikamını gerektiriyordu, ancak O'nun merhameti onları yine de tövbeye çağırmişti. Ne var ki, Amalekli adamlar İsrail'in güçsüz ve savunmasız ordusuna saldırınca, kendi uluslarının kaderini belirlemiş oldular."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 300.

Tartışma Soruları:

1. Yitro'nun, Tanrı'nın halkı için yaptıklarından yola çıkarak gerçek Tanrı'yı nasıl öğrendiği konusu üzerinde biraz daha düşünün. (*Bkz. Yas. 4:4-8.*) Bu ilke günümüzde neden hâlâ önemlidir? Kendinize ve sınıfınıza şunu sorun: Kilisemiz dünyaya ne tür bir tanıklık sunuyor? Tanrımızın doğası ve karakteri hakkında dünyaya ne söylüyoruz?

2. 1. Korintliler 10:4 ayetini yeniden okuyun. Bu, günümüzde de kimilerinin inandığı, İsa'da gördüğümüzün aksine Eski Ahit Tanrısı'nın intikamcı, kinci ve bağışlamayan bir Tanrı olduğunu söyleyen o eski sapkın inanç hakkında bize ne öğretmelidir? Bu ayet bu inancın neden yanlış olduğunu nasıl gösteriyor?

3. Ellen G. White'in yukarıda Amalekliler'in gerçek Tanrı'yı öğrenme fırsatına nasıl sahip oldukları hakkında yazdıklarını tekrar okuyun. Onların tutumunu Yitro'nunkiyle karşılaştırın. Tanrı'nın sadece onlara değil, İsrail'in temas ettiği eski dünyadaki pek çok oymağın üzerine neden yargı getirdiği konusunda ne gibi dersler çıkarabiliriz?

Özel Görev: Rehabilitasyon

Yazan: Andrew McChesney

Almanya'da yaşayan Rus müjdecisi Dmitry Bagal, üç iyi huylu tümörün alındığı ameliyattan sonra rehabilitasyon için Aşağı Baviera'daki bir tatil beldesine gönderildi. Orada, Tanrı'nın laik ve Hristiyanlık sonrası insanların kalpleri üzerinde çalıştığı yeni bir görev alanı buldu.

Bir öğleden sonra Dmitry bir Yunan restoranında bir grup insanın yanına gitti. Restoranın kapalı olduğunu söylediler ve Dmitry bir soruyla karşılık verdi. "Kitap okumayı sever misiniz?" diye sordu.

Sadece bir adam cevap verdi. Kalın bir İtalyan aksanıyla konuşarak, film izlemeyi tercih ettiğini ve hayatında yalnızca bir kitap, Kutsal Kitap'ı okuduğunu söyledi. Dmitry ona Büyük Mücadele'yi verdi ve bunun tarih, özellikle de iyiyle kötü arasındaki mücadele konusunda benzersiz bir bakış açısı sunduğunu açıkladı. Adam arka kapağı okudu. "Bu kitabı gerçekten okumayı istiyorum!" diye bağırdı. Ancak kitabın bedava olmasını istemedi. Dmitry'ye başta bulundu.

Başka bir gün, Dmitry yürüyüş sırasında bir bankta bir yabancıyla yanına oturmak için durdu. İki adam sohbet etmeye başladı. Adam boş vakti olmayan bir çiftçi olduğunu ancak harman makinesinin bozulduğunu ve tamir edilmesini beklediğini söyledi. "Kitap okumayı sever misiniz?" diye sordu.

Adam okumayı sevmediğini kabul etti ama karısının sevdiğini söyledi. Dmitry, karısı için ona bir Büyük Mücadele kitabı verdi. Adam arka kapağı okudu ve fikrini değiştirdiğini açıkladı. Kitabı okumak istiyordu.

Yürüyüşüne devam eden Dmitry, tamponunda "Tanrı Almanya'da mucizeler yaratır" yazan bir çıkartma bulunan bir arabanın yanından geçti. Otomobilin sahibiyi tanıtmak isteyen otomobilin önündeki evin zilini çaldı. Kapıda "Kendi arı kovanlarımızdan gelen bal" yazan bir tabela gördü. Bir kadın kapıyı açınca balı sordu. İkili, birkaç dakika baldan, ardından da inançtan bahsetti. Kadın, İsa'nın onu mucizevi bir şekilde hastalıktan iyileştirdiğini söyledi. Dmitry bir kavanoz bal aldı ve ona hediye olarak bir kitap seçmesini teklif etti: Çağların Arzusu veya Büyük Mücadele. O Çağların Arzusu'nu seçti. Dmitry'e teşekkür ederek ona ikinci bir kavanoz bal hediye etti. Dmitry ona diğer kitabı Büyük Mücadele'yi vererek teşekkür etti. Her ikisi de buluşmalarından inanılmaz derecede memnundu.

Rehabilitasyonda geçirdiği bir ay boyunca Dmitry, Büyük Mücadele'nin yaklaşık 50 kopyasını dağıttı ve Almanya'daki müjdecilik çalışmasının odağını değiştirdi. "Kitap paylaşmayı çok sevdiğim için kitap müjdecisi olmaya hazırlanıyorum" dedi.

Bu Hikaye, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "Ben Gideceğim" stratejik planının 2 Numaralı Görev Hedefini göstermektedir: "Ulaşılmayan ve yeterince ulaşılamayan insan grupları arasında ve Hristiyan olmayan dinler arasında Adventist yardımını güçlendirmek ve çeşitlendirmek." Daha fazlasını burada okuyun: IWillGo.org.

Sina'daki Antlaşma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Çık. 19:1–20:17, Va. 21:3, Yas. 5:6–21, Yak. 1:23–25, Rom. 3:20–24, Rom. 10:4.*

HATIRLAMA METNİ: “Mısırlılara ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz. Şimdi sözümü dikkatle dinler, antlaşmama uyarsanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir. Siz benim için kâhinler krallığı, kutsal ulus olacaksınız” (*Mısır’dan Çıkış 19: 4-6*).

Tanrı İsrailileri Mısır’dan kurtardıktan sonra nereye götürdü? Vaat Edilmiş Ülke’ye –başka nereye olabilir? Bu cevap, coğrafi açıdan doğru olsa da, teolojik olarak yanlıştır. Tanrı’nın Kendisi buna şöyle cevap veriyor: “Mısırlılar’a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz” (*Çık. 19:4; vurgu eklenmiştir*). Dolayısıyla, sorunun Kutsal Kitap’a dayalı teolojik yanıtı Tanrı’nın önceliğini ve gayesini ortaya koymaktadır: Rab onları Kendisine getirmiştir.

İnsanlar Tanrı’dan uzaklaştığında, Tanrı onları arayıp bulur ve Kendisine geri çağırır. Bu yüce gerçeğin en iyi örneği, Âdem ve Havva’nın Tanrı’ya karşı günah işledikleri, O’nun buyruğuna itaatsizlik ettikleri ve O’ndan saklandıkları Aden Bahçesi’nde yaşanmıştır. Tanrı girişimde bulunmuş ve şöyle seslenmişti: “Neredesin?” (*Yar. 3:9*). Her zaman ilk adımı atan O’dur. İsa bunu çok güzel bir şekilde ifade ediyor: “Bana gelin, ey bütün yorulanlar ve yükü ağır olanlar, ben size rahat veririm. Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçak gönüllüyüm. Böylece canlarınızı rahata kavuşur” (*Mat. 11:28, 29*).

Tanrı, Sina’da halkını Kendisine çağıracağı gibi bugün de hepimizi çağırıyor. Ebedi kaderimiz vereceğimiz yanıtla bağlıdır.

*23 Ağustos Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Sina Dağı'nda

Mısır'dan Çıkış 19:1-8 ayetlerini okuyun. Tanrı burada, Sina Dağı'nın eteklerinde onlara ne vaat etti?

Tanrı İsrailileri onlara yakında On Emir'i vereceği Sina Dağı'na götürdü. Musa'nın Tanrı'yla birkaç kez görüştüğü (örneğin, *Çık. 3:1, Çık. 19:2, Çık. 24:18*) yer muhtemelen *Cebel Musa*'dır (yüksekliği 2,285 metre) ve yıllar sonra İlyas burada Tanrı'yla karşılaşmıştır (*1Kr. 19:8*). Tanrı'nın İsrail'i Mısır'dan çıkarması için Musa'yı çağırdığı yer de aynı dağdır (*Çık. 3:1, 10*). O dönemde Tanrı Musa'ya, kurtarılan İsrail'le birlikte bu aynı yerde Tanrı'ya tapınacaklarını bildirmişti. Bu da Musa için onlara önderlik edenin İbrahim, İshak ve Yakup'un Tanrısı olduğunun bir işareti olacaktı (*Çık. 3:12*).

İki aylık yolculuktan sonra İsraililer yaklaşık bir yıl boyunca kalacakları Sina'ya vardılar (*Çık. 19:1 ile Say. 10:11, 12 ayetlerini karşılaştırm*). Bu yıl içerisinde Mısır'dan Çıkış 19-40, Levililer 1-27 ve Çölde Sayım 1:1-10:10 ayetlerinde anlatıldığı gibi pek çok yasa çıkarıldı. İsrail'in Sina Dağı'ndaki konaklaması Musa'nın ilk beş kitabında yer alan öykünün ana parçasıdır. Onların Tanrı'nın seçilmiş halkı, paganizme ve putperestliğe batmamış yegane ulus olmalarının temeli burada atılmıştır.

Tanrı girişimde bulunarak Kendisi ve İsrail arasında bir antlaşma yapmıştır. Halkın itaat etmesi ve Kendisiyle ilişkisini sürdürmesi koşuluyla, Tanrı onları öz halkı, bir kâhinler krallığı, kutsal bir halk yapacağını vaat etmiştir.

Kutsal bir halk olmak, Tanrı'ya adanmış olmak ve O'nun karakterini diğerlerine, özellikle de çevrelerindeki uluslara göstermek anlamına gelmektedir. Ayrıca diğer halkları Tanrı'yla bağlantıya geçirecek, onları O'na götürecek ve onlara O'nun yollarını ve yasalarını öğretecek bir kâhinler krallığı olarak işlev görmeye çağırıyorlardı. Onlar Tanrı'nın öz halkı olacaklardı, çünkü Tanrı İsrail'in, O'nun ve karakterinin bilgisiyle dünyayı aydınlatacak aracısı olmasını istiyordu.

Bu antlaşma Tanrı ile halkı arasında yasal bir ilişkinin tesis edilmesiydi. Farklı ayetlerde biraz değişiklik gösterse de antlaşmanın genel kalıbı şöyledir, Ben sizin "Tanrınız olacağım. Siz de benim halkım olacaksınız" (*bkz. Çık. 6:7, Lev. 26:12, Yer. 24:7, Yer. 31:33, İbr. 8:10, Va. 21:3*).

Tanrı'nın "öz halkı" olduğunuzu hayal edin! Bu hangi özel ayrıcalıkları beraberinde getirirdi? Ne gibi özel sorumluluklarımız olurdu?

Armağana Hazırlık

Mısır'dan Çıkış 19:9-25 ayetlerini okuyun. Tanrı İsraililer'i On Emir'i almaya nasıl hazırladı?

Tanrı, Sina'da yasasını vermesine hazırlık olarak İsraililer'in ne yapmaları gerektiğine dair özel talimatlar verdi. Dış görünüşlerindeki saflık tümüyle Tanrı'ya adanmış olduklarını yansıtmalıydı. Rab'in yüceliğinin yakında gelecek olan görkemli tezahürüne hazır olmaları gerekiyordu. Ve geldiğinde, "gök gürledi, şimşekler çaktı. Dağın üzerinde koyu bir bulut vardı. Derken, çok güçlü bir boru sesi duyuldu. Ordugahta herkes titremeye başladı" (Çık. 19:16).

On Emir Tanrı'nın vahyinin ve Kutsal Kitap ahlakının kalbidir. Tüm insanlık için ilahi ölçütlerin esasını ve temelini oluşturur; ilkeleri ebedi ve evrenseldir.

Kutsal Kitap öyküsüne göre, On Emir Tanrı tarafından sözlü olarak bildirilmiş (Çık. 19:19; Çık. 20:1; Yas. 5:4, 5, 24) ve O'nun tarafından yazılmıştır (Çık. 24:12, Çık. 31:18, Yas. 5:22). Musa'ya özel bir armağan olarak iki kez verilmiştir (Çık. 32:19; Çık. 34:1; Yas. 10:1, 2).

Mısır'dan Çıkış kitabında On Emir "Şehadet" (İbranicesi: *'edut*; Çık. 31:18 KM); ya da "antlaşma sözleri" (İbranicesi: *dibre habberit*; Çık. 34:28) olarak adlandırılmıştır. Yasa'nın Tekrarı kitabında ise "antlaşmanın levhaları" üzerine yazılmıştır (Yas. 9:9, 11, 15). İbrani dilindeki hiçbir kitapta "On Emir" (İbranice: *mitzwot*, "buyruklar") ifadesi kullanılmamıştır. Bunun yerine, üç kez "On Söz" olarak adlandırılmıştır. İbranicesi olan *'aseret haddebarim*, *dabar* sözcüğünden gelmektedir ve "söz, cümle, madde, şey, konuşma, öykü, vaat, ifade" anlamlarına gelmektedir (Bkz. Çık. 34:28, Yas. 4:13, Yas. 10:4.)

On Emir'in çok küçük farklılıklar içeren iki ayrı örneği bulunmaktadır; birincisi Mısır'dan Çıkış 20:1-17 ayetlerinde, ikincisi ise Yasa'nın Tekrarı 5:6-21 ayetlerinde yazıya geçirilmiştir. Musa tarafından İsraililere sözlü olarak iletilen ikinci örnek, Sina'dan yaklaşık kırk yıl sonra, halk Vaat Edilmiş Ülke'ye girmeden hemen öncedir (Yas. 1:3, 4; Yas. 4:44-47). Bu durum ikisi arasındaki küçük farklılıkları açıklamaktadır.

Pavlus Yasanın sevgi olduğunu söylerken On Emir'den alıntı yapmıştır (Rom. 13:8-10). Sevgi gerçekten de Tanrı'nın yasasının özüdür, çünkü O sevgi Tanrısıdır (1Yü. 4:16).

On Emir'in Tanrı'nın sevgisinin bir ifadesi olduğu düşüncesini nasıl anlıyorsunuz? Bu ne anlama geliyor? Tanrı'nın sevgisi bu emirlerde nasıl açığa vurulmaktadır?

On Emir Armağanı

Mısır'dan Çıkış 20:1-17 ayetlerini okuyun. On Emir'in ilkeleri nelerdir ve nasıl düzenlenmiştir?

On Emir'in buyruklarla değil, Tanrı'nın halkı için gerçekleştirdiği lütufkâr eylemiyle başladığına dikkat edin:

“Seni Mısır'dan, köle olduğun ülkeden çıkararak Tanrının RAB benim.” (*Çık. 20:2*). Rab önce İsrail'e özgürlük ve kurtuluş vererek lütfunu göstermiş, ve ancak ondan sonra isteğini açıklamıştır. Bu buyruklar, Tanrı'nın onlar için yaptıkları karşısında duydukları sevgi ve minnettarlıkla yerine getirilmeliydi.

Tanrı'nın On Emir'i özetleyen anahtar sözcüğü “sevmek”tir (*Rom. 13:10*). En büyük buyruk sevmeye buyruğudur ve iki şekilde ifade edilmektedir: Tanrı'yı sevmek (*Yas. 6:5*) ve komşunu sevmek (*Lev. 19:18*).

On Emir'in ilk dört emrinde Tanrı'yı sevmenin ne anlama geldiği açıklanırken, sonraki altı emirde komşunu sevmenin ne anlama geldiği açıklanmaktadır. On Emir her şeyin ötesinde Tanrı'yı onurlandırmakla (dikey sevgi) başlayıp, diğer insanlara saygı göstermekle (yatay sevgi) devam etmektedir:

1. Yaşamımızdaki her durumda Tanrı'ya ilk ve en yüksek yeri vererek O'nu onurlandırmak ve saygı göstermek (ilk emir);
2. Tanrı'nın bu eşsiz konumunu onurlandırmak ve korumak, O'nun yerine fiziksel, simgesel ya da ruhsal herhangi bir put koymamak. En temiz duygularımız Rab'be aittir (ikinci emir);
3. Tanrı'nın adına, itibarına ve karakterine saygı göstermek (üçüncü emir);
4. O'nun dinlenme ve tapınma günü olan Sebt gününü onurlandırmak (dördüncü emir);
5. Anne babaya saygı göstermek (beşinci emir);
6. Yaşama saygı göstermek (altıncı emir);
7. Evliliğe saygı göstermek (yedinci emir);
8. İnsanların mülklerine saygı göstermek (sekizinci emir);
9. Diğer insanların itibarına saygı göstermek (dokuzuncu emir) ve
10. Hiçbir bencil arzunun karakterimizi bozmaması için kendimize saygı göstermek (onuncu emir).

İsa'nın kendisinin de söylediği gibi: “Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz” (*Yu. 14:15; ayrıca bkz. 1Yu. 4:20, 21*). Dolayısıyla, gerçek itaat basitçe İsa'ya duyduğumuz sevgi ve minnettarlığın bir ifadesidir ve bu sevgi en güçlü şekilde komşularımıza davranış biçimimizde kendini göstermektedir.

Tanrı'nın Yasasının Farklı İşlevleri

Tanrı'nın yasaı Tanrı'nın karakterini, O'nun kim olduğunu ortaya koymaktadır. Tanrı kutsal, adil ve iyi olduğu için, O'nun yasaı da öyledir. Pavlus şu sözlerle bunu doğruluyor: “İşte böyle, Yasa gerçekten kutsaldır. Buyruk da kutsal, doğru ve iyidir” (Rom. 7:7).

Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın yasaı çok olumlu bir ışık altında değerlendirilmektedir (Mat. 5:17, 18; Yu. 14:15; 1Ko. 7:19). Yasa hakkında şiirler yazılmış (119. Mezmur gibi), ilahiler söylenmiş (19. Mezmur) ve gece gündüz üzerinde düşünülmüştür (Mez. 1:2, Yşa. 1:8). Yasa kişinin kötülükten korunmasına yardım eder, bilgelik, anlayış, sağlık, refah ve esenlik sağlar (Yüs. 4:1-6, Özdeyişler 2-3).

1. Tanrı'nın yasaı, yaşamak için geniş bir boş alan yaratan ve belirli bir noktanın ötesinde tehlikenin, sorunların, karışıklıkların ve hatta ölümün beklediği konusunda uyarıcı bir çit gibidir (Yar. 2:16, 17; Yäk. 2:12).
2. Yasa aynı zamanda günahlarımızı bağışlayan ve yaşamlarımızı değiştiren İsa'ya işaret eden bir kılavuzdur (2Ko. 5:17, 1Yu. 1:7-9). Bu sayede bir *paidagogos*, bir bekçi/vasi olarak bizi Mesih'e yönlendirmektedir (Gal. 3:24).

Yakup 1:23-25 ayetlerini okuyun. Burada ne demek istiyor ve bu sözler yasanın, bizi kurtarmasa da, işlevinin ve öneminin ne olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olmaktadır?

Bir ayna elbette kusurlarımızı ortaya çıkarabilir. Ancak aynada o kusurları giderecek hiçbir şey bulunmamaktadır. Ayna sorunlara işaret eder ama onlara hiçbir çözüm sunmaz. Tanrı'nın yasaı için de aynı şey geçerlidir. Yasaya uyarak Tanrı'nın katında aklanmaya çalışmak, er ya da geç aynanın kusurlarımızı ortadan kaldıracığı umuduyla aynaya bakmaya benzer.

Kurtuluş, yasanın işleri de dahil olmak üzere işlerle değil iman yoluyla olduğu için, bazı Hristiyanlar yasanın artık yürürlükten kalktığını ve artık onu tutmak zorunda olmadığımızı iddia ediyorlar. Elbette, günahı tanımlayan şeyin bizzat yasa olduğu düşünüldüğünde –“Yasa olmasaydı, günahın ne olduğunu bilemezdim” (Rom. 7:7)– bu iddia, yasanın müjdeyle olan ilişkisine dair büyük bir yanlış yorumlamadır. Müjdeye ihtiyaç duymamızın nedeni tam anlamıyla yasanın varlığıdır.

Tanrı'nın yasına itaat etme girişimlerinizde ne kadar başarılı oldunuz? Kurtuluşunuzu ona bağlayacak kadar mı? Eğer başarılı olmadıysanız, neden müjdeye ihtiyaç duyuyorsunuz?

Tanrı'nın Bize Vaadi Olarak Yasa

Romalılar 3:20-24 ayetlerini okuyun. Pavlus On Emir'i yerine getirerek kurulamayacağımızı çok açık bir şekilde ifade etmiş olsa da, emirler yaşamlarımızda nasıl bir işlev görmelidir?

Musa'nın yazısında On Emir'i anlatmak için kullandığı *dabarim* sözcüğünün İbranice anlamı (*Çık. 34:28, Yas. 4:13, Yas. 10:4*) kelimenin tam anlamıyla “ emirler” değil, “sözler” manasına gelmektedir. Bu “söz”, *dabar*, bir “vaat” anlamına gelebilir. Bu nedenle birçok yerde (*1Kr. 8:56; 2Ta. 1:9; Neh. 1:9; Neh. 5:12, 13; Yas. 6:3; Yas.: 9:28; Yşa. 9:21; Yşa. 22:4; Yşa. 23:5*), *dabar* sözcüğü vaat kavramını ifade eden bir isim ya da fiil biçiminde tercüme edilmiştir.

Ellen G. White, On Emir'in işlevi hakkında şu açıklamada bulunuyor “On emir on vaattir.”—Ellen G. White Yorumları, *Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi*, 1. Cilt, s. 1105. On Emir, Tanrı bizim için harika şeyler yapabilsin diye, O'nun doğru yolda bize rehberlik edecek vaatleri olarak değerlendirilmelidir. Elbette onlara itaat etmeliyiz.

Romalılar 10:4 ayetini okuyun. Pavlus'un Mesih'in yasanın “sonu” olduğuna dair ifadesini nasıl anlamalıyız?

Pavlus İsa Mesih'in yasanın (*telos*) sonu olduğunu söylüyor, ancak bu Mesih'in yasayı yürürlükten kaldırdığı ya da onunla işi bittiği anlamında değildir. Aksine, bu Mesih'in yasanın gayesi ve hedefi olduğu anlamına geliyor; O'nun kefareten kurbanlığının yasanın geçerliliğini ve devamlılığını sona erdirdiği anlamına gelmiyor.

Tam tersine, Pavlus yasanın öneminden, meşruluğundan ve devam eden yetkisinden bahsediyor (*Rom. 3:31, 1Ko. 7:19, Gal. 5:6*). *Telos* sözcüğünün anlamı öncelikle amaca ve hedefe yöneliktir, zamanla ilgili değildir. Mesih, Tanrı'nın yasanının asıl anlamını ve gayesini çözen anahtardır. Bu nedenle, Mesih'in yasayı geçersiz kıldığını, onun yerine geçtiğini ya da yürürlükten kaldırdığını söylemek yanlış olacaktır. Mesih yasanın gayesidir, yasanın işaret ettiği Kişi'dir.

Yasa bizi İsa'ya nasıl yönlendirmektedir? Yani, yasa bize kendimizle ilgili olarak bizi aslında İsa'ya yönlendirecek ne göstermektedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten 166-173 sayfalarındaki "Tanrı Sina Dağı'nda Yasasını Veriyor," ve 183-188 sayfalarındaki "Tanrı'nın Yasasından Nefret Eden Şeytan" bölümlerini okuyun.

"Allah, yasasını konuşarak bildireceği zamanın, yüce karakterine uygun bir şekilde, huşu verici bir ihtişam sahnesi olmasını amaçladı. Allah hizmetiyle ilgili olan her şeye azami saygı gösterilmesi gerektiği halka aşılmalıydı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 303.

Bu saygı ilkesi bugün de geçerlidir. Tanrı'nın yüceliğini, aşkınlığını ve görkemini anlamaktan kaynaklanmaktadır. Tanrı'nın yüceliğini görmek yüreklerimizde minnettarlık duygusu uyandırır ve gururumuzu alçaltır. Tanrı'nın kutsallığını ne kadar yakından görürsek, yaşamlarımızdaki o kadar çok kusuru fark ederiz ve bu da bizi O'nun dönüştürücü Varlığı için daha fazla susuzluk çekmeye ve O'na daha çok benzemeyi arzulamaya yönlendirir.

Ayrıca, O'na ve O'nun kutsal yasasına kıyasla ne olduğumuzu bilmek bizi Mesih'in bizim için gerçekleştirdiği kefaretilerine tamamen bağımlı kılar.

Aynı zamanda İsa, Tanrı'yı alçak gönüllülükle Rabbimiz ve Kralımız olarak kabul ettiğimiz takdirde, O'nun emirlerine itaat etmenin zor olmadığını açıkça belirtmiştir (*Mat. 11:28-30*). Mesih ilahi yasanın geçerliliğinin kalıcı olduğunu açıkça belirtmiştir (*Mat. 5:17-20*). Bize karşılıksız olarak bahsettiği kurtuluş sebebiyle, Tanrı'nın yasalarını O'na duyduğumuz sevgi ve minnettarlıktan dolayı yerine getirdiğimizde, O'nunla kurtaran bir ilişkinin doluluğunu yaşayabiliriz. Yasayı yerine getirmenin büyük faydalarından yararlanırken (sonuçta yasayı ihlal etmenin yol açtığı acı ve zorluklara bir bakın), kurtuluşumuzun yasayı yerine getirmemizde değil, İsa'da bulunduğunu bilenlerin güvencesinden de yararlanabiliriz.

Tartışma Soruları:

1. Yasayı verilmeden önce yapılan hazırlık, halkın ihtiyaç duyduğu saygı hissini anlamasına yardımcı oldu. Günümüzde, kilisemizde ve kilise yaşamımızda, Tanrı'nın karşısında benzer bir saygı ve huşu duygusu nerede var? Yoksa bunu bir şekilde yavaş yavaş kaybetmiş olabilir miyiz?
2. Şu antlaşma kalıbı üzerinde biraz daha düşünün: "Ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacaklar." Bu bugün bizim için ne anlama geliyor ve hem bireysel hem de topluluk olarak bunu nasıl göstermeliyiz?
3. Tanrı bize yapmamızı emrettiği şeyleri yapabilmemizi mümkün kalmaktadır. Ellen G. White şöyle diyor: "O'nun tüm emirleri yerine getirilebilir emirlerdir."—Mesih'in Örnek Dersleri, s. 333. Bu vaat nasıl hayata geçirilebilir?
4. Hep duyduğumuz, çarşıktan sonra yasanın yürürlükten kalktığını söyleyen yaygın iddiaya nasıl yanıt vermeliyiz? Çoğunlukla, gerçekte neyin yürürlükten kalktığını söylüyorlar?

Gerçekleşen Bir Rüya

Yazan: Andrew McChesney

Eniah Ngulube, Zambiya'da yedinci gün Şabat'ını kutlayan ama Adventist olmayan bir evde büyüdü. Anne ve babasının kilisesi, Şabat'ın yanı sıra, hastaların ilaçları reddetmeleri ve bunun yerine kilise liderlerinden dua almaları gerektiğini öğretiyordu. Hasta bir kişi ölürse kilise üyeleri bunu Tanrı'nın isteği olarak kabul ederdi. Birçok kilise üyesi sıtma ve diğer tedavi edilebilir hastalıklardan öldü.

Eniah anne babasını ve onların inançlarını seviyordu. Ancak ergenlik çağına geldiğinde, o ve kız kardeşi pazar günleri kiliseye gitmeye başladı. Diğer kardeşlerinden beşi Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne katıldı ve Cumartesi günleri ibadet etmeye devam etti. Ebeveynleri çocukların hangi kiliseye gittiklerini umursamıyorlardı.

Eniah gençken hemşire olmayı da istiyordu. Tıbbi reddedecek şekilde yetiştirilmiş olmasına rağmen hastalara bakmak istiyordu. Evinden yaklaşık 32 km uzakta bulunan Chipata kasabasındaki Mwami Adventist Hemşirelik Okulu'nda eğitim görmeyi hayal ediyordu. Liseyi bitirdiğinde arzusunu Adventist kilisesinde ihtiyar olan kardeşi Kenson ile paylaştı. Kenson, kız kardeşinin bir Adventist okulunda okuması fikrinden hoşlandı ve Doğu Zambiya Alanı başkanıyla temasa geçerek okulun bir sonraki okul yılı için kayıtları ne zaman açacağını sordu. Kayıtların bittiğini öğrenen genç, kız kardeşi için yer talebinde bulundu. Doğu Zambiya Alanı başkanı Moses Banda okulu aradı ve okula girme ihtimalinin düşük olduğunu keşfetti. Sınıflar doluydu. Ancak bir iki gün sonra okul ona bir yer buldu. Eniah buna inanmadı, özellikle de Yedinci Gün Adventistlerinden biri olmadığı için. Rüyası gerçek olmuştu!

Onun gelişinden bir hafta sonra okulda ruhsallığa vurgu haftası düzenlendi. Konuşmacı Zambiyalı polis pastörü Godfrey Sianga'nın vaftizle ilgili konuşmasını dinlerken kalbi heyecanlandı. O, suya daldırılarak vaftiz edilmemişti. Şöyle düşündü: "İsa gibi vaftiz olayım. Yakında gelecek." Haftanın sonunda Eniah vaftiz edildi ve Adventist Kilisesi'ne katıldı.

Doğu Zambiya Alanı Adventist Hizmet koordinatörü Emmanuel Mwale, Eniah'ın Mwami Adventist Hemşirelik Okulu'nda İsa hakkındaki bilgilerini geliştiren birçok öğrenciden biri olduğunu söyledi. "Eniah gibi, Adventist olmayan birçok öğrenci de Mwami Adventist Hemşirelik Okulu'na geliyor ve İsa'yı kabul ediyor" dedi. "Mwami Adventist Hemşirelik Okulu, İsa'nın sevgisini her yıl yeni öğrencilerle aktif olarak paylaşıyor."

Müjdenin Zambiya'da ve bu çeyreğin On Üçüncü Şabat Sunusu'nun alıcısı olan Güney Afrika-Hint Okyanusu Bölümü'ndeki diğer ülkelerde ilan edilmesi için dua edin.

Yasa'yı Hayata Geçirmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Çık. 21:1-32, Çık. 22:16-23:33, 2Kr. 19:35, Mat. 5:38-48, Rom. 12:19, Mat. 16:27.*

HATIRLAMA METNİ: “RAB Musa'ya şöyle dedi: ‘İsrailliler'e de ki, “Göklerden sizinle konuştuğumu gördünüz. Benim yanımsıra başka ilahlar yapmayacaksınız, altın ya da gümüş ilahlar dökmeyeceksiniz.”’” (*Mısır'dan Çıkış 20:22, 23*).

Tanrı, halkının çevresindeki uluslardan farklı olmasını istiyordu. Onların Kendi önderliği ve yetkisi altında yaşayacak sadık bir iman topluluğu olarak var olmalarını istiyordu. Herkes O'nun yasına tabi olacaktı. Yargıçlar yasanın idarecileri olarak atanacak ve kâhinler de yasa'yı öğreteceklerdi. Anne babalar da çok önemli bir işleve sahipti.

Her toplumda yasalar, yasa koyucunun ideallerini, amaçlarını, niyetini ve karakterini ortaya koyarlar. Örneğin, Firavun bütün İbrani erkek bebeklerin öldürülmesini emrettiğinde, bu yasa onun nasıl biri olduğunu ortaya koymuştur: kötü biri. Buna karşın bir kral, krallığındaki 18 yaşındaki her gence ücretsiz yüksek öğrenim hakkı verilmesini sağlayan bir yasa çıkarırsa, birçok kişi bunu kralın cömertliğinin ve ülkesinin gelişmesini arzuladığının bir kanıtı olarak değerlendirecektir.

Tanrı'nın yasa'sı O'nu, yani O'nun iyiliğini, sevgisini, değerlerini, doğruluğunu ve kötülüğe karşı koyduğu engelleri açığa vurmaktadır. Yasa kutsal ve adil olduğu için, Tanrı da öyledir. Yasa, bereketli bir yaşam için gerekli ortamı sağlarken, tehlikelerden ve felaketlerden korunmamıza da yardımcı olur. Tanrı'ya, birbirimize ve yaşamın değerlerine saygı göstermek O'nun yasa düzeninin temelini oluşturuyordu.

*30 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Antlaşma Kuralları

Tanrı, Sina’da yasasını vererek, halkına Kendisiyle bağ kurup nasıl kutsal bir yaşam sürebileceklerini öğretmek için bir temel oluşturmuştur. Ancak yasanın ilkelerinin günlük yaşamda uygulanması gerekiyordu, bu nedenle Tanrı onlara “Antlaşma Kuralları” olarak adlandırılan ek yasalar koydu. Bu yasaları denetlemek ve doğru bir şekilde uygulamak yargıçların sorumluluğundaydı.

“Halkın kölelik ve putperestlik yüzünden körleşen ve yozlaşan zihinleri Allah’ın on hükmünün geniş kapsamlı ilkelerini tam olarak takdir etmeye hazır değildi. On Emir’in gerekliliklerinin daha mükemmel bir şekilde anlaşılabilmesi ve uygulanabilmesi için, emirlerin dayandığı ilkeleri örnekleyen ve tatbik eden ilâve kurallar verildi. Bu yasalara “hükümler” adı verildi; bunun nedeni hem yasaların sınırsız bir bilgelik ve hakkaniyetle şekillendirilmiş olmaları, hem de yargıçların bunlara göre hüküm verecek olmalarıydı. On Emir’in aksine bu hükümler Musa’ya özel olarak verildi, Musa da bunları halka iletmekle görevlendirildi.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 310.

Mısır’dan Çıkış 21:1-32 ayetlerini okuyun. İbrani köleler, adam öldürme ve fiziksel yaralanmalarla ilgili hangi belirli düzenlemeler yapılmıştı?

Antlaşma Kuralları birkaç bölümde açıklanmıştır (*Çık. 21:1-23:19*). Tüm bu düzenlemeler ve yasalar kötülüğün çığ gibi büyümesini durdurmak ve düzenli bir toplum inşa etmek için çıkarılmıştı.

Kölelik yasaları özeldi. Bunlar modern ya da ortaçağ köleliğinin vahşi ve kötü uygulamalarıyla karıştırılmamalıdır. İbrani köleler aslında korunuyor ve değer görüyorlardı. Modern ve ortaçağ toplumlarında, hizmetkârlar ve köleler sahiplerinin malıydı ve sahipleri onlarla istedikleri her şeyi yapabiliirdi. Buna karşılık, Kutsal Kitap yasaları işleri farklı şekilde düzenlemiştir. Kölelik altı yılla sınırlanmıştı (*Çık. 21:1, 2; Yer. 34:8-22*) ve yedinci yılda, serbest kalmak istediklerinde tüm kölelerin özgür bırakılması gerekiyordu. Efendiler ayrıca onlara Sebt günlerinde izin vermek (*Çık. 20:9, 10*) ve temel ihtiyaçlarını karşılamak zorundaydı.

Feci bir uygulama olan kurumlaşmış kölelik dünyanın büyük bir bölümünde ortadan kaldırılmış olsa da, bazı ilkelerinin hâlâ varlığını sürdürdüğü durumlar nelerdir ve biz kendi sınırlı çevremizde bu ilkelere karşı mücadele etmek için ne yapabiliriz?

Daha Fazla Yasa

Tanrı merhametiyle, yargıçlara mülkiyet haklarıyla ilgili çeşitli durumlarda insanlarla nasıl ilgileneceklerini öğretti. Bir boğanın komşusunun boğasına saldırmaması, insanların sahipli bir hayvanı çalıp satması, hayvanların başka bir mülk sahibinin tarlasında ya da bağında otlaması, bir kişinin ödünç aldığı bir eşyanın kendisinden çalınması ya da kiralanan bir hayvanın yaralanması veya ölmesi gibi durumlarda ne yapılması gerektiğini açıklayan çeşitli örnek olaylar sıralanıyor (*Çık. 21:33-22:15*).

Mısır'dan Çıkış 22:16-23:9 ayetlerini okuyun. Bu yasalarda hangi konular ve nasıl ele alınıyordu?

Tanrı'nın yasaları farklı sorunları kapsıyordu. İnsanları küçük düşürmeye ya da aşağılamaya karşı özel düzenlemeler vardı. Tanrı hiçbir şekilde sömürü istemiyordu. Tanrı merhametiyle insan yüreğinin günahkâr yönelimlerini düzeltmekte ve insanların doğal eğilimlerini dizginlemektedir. Toplum güven içinde tutulmalı, kötülük ortadan kaldırılmalı ve insanlar arası iyi ilişkiler geliştirilmeliydi. Tüm eylemlerde adalet ve sevgi egemen olmalıydı.

Mısır'dan Çıkış 23:10-19 ayetlerini okuyun. Burada hangi önemli meseleler ele alınıyor?

Sebt günü ve bayramlar ibadetle ilgiliydi ve kurtuluş tarihindeki önemli olayları hatırlatıyordu. İbadet dikkatle düzenlenmişti, çünkü o diğer tüm faaliyetlerin teolojik temelidir. Sebt günü Yaratılış'ta tesis edilmişti (*Yar. 2:2, 3; Çık. 20:8-11*), İsrail'in kurtuluşu ve selametiyle bağlantılıydı (*Yas. 5:12-15*) ve çok güçlü bir şekilde Yaratıcımız, Kurtarıcımız ve Rabbimiz olan Tanrı'ya tapınmaya işaret ediyordu (*Mar. 2:27, 28*).

Bu arada, İsrail'den her yıl üç önemli bayramı kutlaması talep edilmişti: (1) ilkbaharda kutlanan Fısh ya da Mayısız Ekmek Bayramı (genellikle Mart ortasından Nisan ortasına kadar); (2) Pentikost ya da Hasat Bayramı (ya da Haftalar Bayramı) bir önceki bayramdan yedi hafta sonra, yani 50 gün sonra başlar ve (3) Sonbaharda kutlanan Çardak Bayramı ya da Toplanma Bayramı (genellikle Eylül ortasından Ekim ortasına kadar; ayrıca bkz. 34:18-26, Lev. 23:4-44, Say. 28:16-29:40, Yas. 16:1-16).

Tanrı'nın Başlangıçtaki Planı

Mısır'dan Çıkış 23:20-33 ayetlerini okuyun. Tanrı Vaat Edilmiş Ülke'yi ele geçirmek için hangi yöntemleri kullanmak istiyordu?

Tanrı'nın niyeti İsraililer'in yeni toprakları için savaşmaları değildi; bu topraklar onlara verilecekti. İbrahim, İshak ve Yakup'a vaat edilmişti ve Tanrı'nın İsrail'e özel bir armağanı olarak alınmalıydı.

Vaat Edilmiş Ülke'nin ele geçirilmesi için örnek Kızıldeniz'in geçilmesi sırasında sergilenmişti. Tanrı halkı için savaşmış ve onları öldürmeyi amaçlayanlar karşısında onlara kesin bir zafer kazandırmıştı (*Çık. 14:13, 14*). Rab mucizeleriyle müdahalede bulunduğu için Mısırlılar yenilgiye uğratılmıştı. Benzer şekilde, Asur kralı Sanherib zamanında da Tanrı, İsraililer savaşmak mecburiyetinde kalmadan, büyük, ağır donanımlı ve iyi eğitilmiş Asur ordusunu yenilgiye uğratmıştı. Kral Hizkiya, Tanrı'nın peygamber Yeşaya aracılığıyla kendisine verdiği söze inandığı için, Tanrı ona zafer bahşetmişti (*2Kr. 19:35, Ysa. 37:36*).

Tanrı İbrahim'e Vaat Edilmiş Ülke'nin onun soyuna hemen değil, ancak 400 yıl sonra verileceğini bildirmişti (*Yar. 15:13-16*). Peki neden? Bunun nedeni Kenan ülkesinde yaşayanların kötülükleriyle ilgiliydi. Tanrı merhametle o insanlarla uğraşıyordu ve tövbe etmeleri için onlara bir lütuf dönemi daha vermişti. Ancak onlar Tanrı'ya ve O'nun değerlerine isyan etmeyi sürdürdüler, bu nedenle bu ulusların kötülükleri tamam olduğunda, Tanrı onların topraklarını yeni bir yurt olarak İbraniler'e vermeye hazırды.

Buna ek olarak, Tanrı ulusları İsrail'in önünden iki alışılmadık ama çok etkili yöntemle kovacağını vaat etti: (1) kötü ulusların üzerine dehşet ve korku salarak ve (2) insanları uzaklaştıracak eşek arılarıyla. İsraililer yeni topraklara varmadan önce, düşmanları arkalarını dönüp kaçacak ve orayı terk edeceklerdi (*Çık. 23:27, 28*).

Vaat Edilmiş Ülke'nin ele geçirilmesinde en önemli rolü Tanrı'nın Meleği oynamıştır. Bu Haberci, İsrail'e rehberlik etmiş, toprakları ele geçirmiş ve onları korumuş olan Mesih'ti. O, gündüzleri onlara rehberlik eden bulut sütunu, geceleri ise ateş sütunuydu. İsrail O'na dikkatle kulak vermeli ve O'nu dinlemeliydi, çünkü O ilahi yetkiye sahipti (*Çık. 23:21*). Tanrı'nın isteğine karşı gelmek ve O'nun önderliğine iman etmemek ilerlemelerini güçleştirecekti.

Tanrı'nın bu putperestlere davranışlarını değiştirmeleri için uzun yıllar vermiş olması düşüncesi bize Tanrı'nın lütfu hakkında ve aynı zamanda onu kabul etmeyi reddedenler için bu lütfun sınırları hakkında ne öğretiyor?

Göze Göz

Matta 5:38-48 ayetlerini okuyun. İsa kısas yasasının anlamını nasıl yorumluyor? Bugün bunu nasıl uygulamalıyız?

İsa Mesih Dağdaki Vaazında Eski Ahit'ten, insanların mutlaka aşına olduğu ayetlerden alıntılar yapmıştı. Ancak, aradan geçen yüzyıllar içerisinde bu yasaların asıl amaçlarından uzaklaşmış olan güncel haham yorumlarının aleyhinde konuşuyordu. Yani, insan geleneği sadece Tanrı'nın Sözü'nün amacını gizlemekle kalmamış, bazı durumlarda (Sebt düzenlemelerini ve Sebt emrine yaptıklarını düşünün) onların maksadını ve anlamlarını saptırmıştı. İsa, söyledikleriyle bu yasaların asıl anlamlarını yeniden tesis ediyordu.

İsa, Mutluluk Vaatleri Dağı'nda, kendisini dinleyenleri bu ayetlerin asıl maksadına ve anlamına yönlendirerek, bu yanlış yorumlardan bazılarını düzeltmeye çalışıyordu.

Mısır'dan Çıkış 21:24 ayetindeki, "göze karşılık göz, dişe karşılık diş" diyen ifade, Matta 5:38 ayetinde ("...dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki") sözleriyle alıntılanmış ve *lex talionis*, yani kısas yasasına atıfta bulunulmuştur. Bu ayet Kutsal Kitap'ın başka yerlerinde de kullanılmıştır (*Lev. 24:20, Yas. 19:21*).

Bu yasanın asıl maksadı her türlü kişisel intikam girişimine karşı oluşturulmuştu. Kan davalarını ya da öncesinde bir soruşturma yapılmadan yapılan misillemeleri durdurmak içindi. Meydana gelen yaralanmalar yargıçlar tarafından değerlendirilmeli ve ardından uygun bir maddi tazminat belirlenerek ödenmeliydi. Bu uygulama, insanların "kanunu kendi ellerine almalarını" engellemek için yapılmıştı. Adalet yerini bulmalıydı ama bu Tanrı'nın yasasına göre gerçekleştirilmeliydi.

Bu toplumsal yasaları Musa'ya vermiş olan İsa Mesih, bu yasanın ne maksatla konduğunu biliyordu; bu nedenle de onu asıl maksadına uygun bir şekilde, tarafsız olarak uygulayabilirdi. Bu yasanın ardındaki sebep adaleti ve uzlaşmayı getirmek ve barışı yeniden tesis etmektir.

Bir anlamda, adaletin bir tür intikam içerdiği iddia edilebilir. Anlaşıyor ki, bu yasaların doğru bir şekilde tatbik edilmesi, adalet ve intikam kavramları arasında doğru dengeyi bulma çabasıydı.

Bir gün adaletin tecelli edeceğini anlamak, şu anda dünyada gördüğümüz tüm adaletsizliklerle başa çıkmanıza nasıl yardımcı olabilir?

İntikam

“Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı’nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: ‘Rab diyor ki, “Öç benimdir, ben karşılık vereceğim” ’” (Rom. 12:19; ayrıca bkz. Yüs. 32:35).

Bu ayetlerde hangi vaat ve buyruk yer almaktadır ve bunlar birbirleriyle nasıl yakından ilişkilidir?

Rab mevcut durumda son derece yetersiz olan adaleti sağlayana kadar, eski İsrail’de yasayı uygulamak ve bir zarar ya da yaralanma meydana geldiğinde adil bir ceza belirlemek yargıçların göreviydi. Ama önce kanıtlara ihtiyaçları vardı. Sorun, Mesih’in dönemindeki yasa öğretmenlerinin bu yasayı kişisel intikama kapı açacak şekilde uyguluyor olmalarıydı. Böyle yapılarak, ilke bağlamından koparılmış ve asıl maksat kaçırılmış oluyordu. Sonuçta da yasanın aslında yasakladığı şeyi savunmuş oluyorlardı.

Matta 6:4, 6; Matta 16:27; Luka 6:23 ve 2. Timoteos 4:8 ayetlerini okuyun. Bu ayetler bize İsa’nın ödül ve ceza ilkelerini nasıl gördüğünü konusunda ne söylüyor?

İsa ödül ve ceza ilkesine karşı değildi. Adalet bir ilke meselesidir; yaşamın çok önemli bir parçasıdır. Ancak, hiçbir kişi yargıç, jüri ve “infazcı” rolünü kendi üzerine almamalıdır. Öyle olsa adaleti saptırmak bizim için çok kolay olurdu! Zararın bedelini ödetmek bizim üzerimize vazife değildir. Bir kötülük cezalandırılacaksa, bu tarafsız bir mahkeme tarafından yapılmalıdır; bu yargıçların işidir.

Bu bağlamda İsa bize “gökteki Babanız kusursuz olduğu gibi siz de kusursuz olun” [CAN] demektedir. Peki nasıl Tanrı’nın Kendisi kadar kusursuz olabiliriz? Özverili sevgi Tanrı’nın kapsayıcı niteliğidir. O, ardından gidenlere düşmanlarını nasıl seveceklerini ve onlara zulmedenler için nasıl dua edeceklerini öğretmiştir. Gerçek kusursuzluk, hak etmeyenleri bile sevmek, onlara karşı bağışlayıcı ve merhametli olmaktır (Luka 6:36). Bu ilke ve yol açtığı eylemler, Tanrı’nın karakterini yansıtmannın ne demek olduğunu göstermektedir.

Her geçen gün bize buyrulduğu şekilde sevmeyi öğrenmemizin yolları nelerdir? Bu neden her zaman benliğin öldürülmesini gerektirmektedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 166-173 sayfaları arasındaki "Tanrı Sina Dağı'nda Yasasını Veriyor" bölümünü okuyun.

Düşmanımızın topraklarında yaşıyor olduğumuz için, onun ustalıklı ve yanılıcı planları yüzünden gerçek hayatta zarar görmemiz hiç de şaşırtıcı değildir. Aramızda günah ve içinde yaşadığımız bu düşmüş günahkâr dünya yüzünden acı ve ıstırap çekmemiş olan biri var mıdır? Ne yazık ki bu artık yaşamın bir parçasıdır. Ancak Tanrı bununla başa çıkabilmemiz için bize güç vermektedir.

"Değerli Kurtarıcı, yardımı tam ihtiyacımız olduğu zaman gönderecektir. Göğe giden yol, onun ayak izleriyle kutsanmıştır. Ayaklarımızı yaralayan her diken, O'nun ayaklarını da yaralamıştır. Taşımamız istenen her haçı, O bizden önce taşımıştır. Rab, canı huzura hazırlamak için, çatışmalara izin verir. Sıkıntı zamanı Allah'ın halkı için zorlu bir sınavdır; ancak her gerçek imanlının yukarı bakarak, etrafını saran vaat gökkuşağını imanla görmesinin zamanı gelmiştir." Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 638.

Tartışma Soruları:

1. İnsanlar yüzyıllar boyunca Rab'in bu putperest ulusları topraklarından sürdüğü ve hatta bazen yok ettiği gerçeğiyle boğuşmuşlardır. Bu gerçekten de rahatsız edicidir. Ancak Tanrı'nın sevgisinin aynı zamanda adaleti de sergilemesi gerektiğini fark etmek, bu olaylarda bile O'nun sadece adaletinin değil, sevgisinin de açığa vurulduğuna güvenmemize nasıl yardımcı olabilir?
2. İsa'nın başkalarını, hatta düşmanlarımızı ve sizden nefret edenleri bile sevmekle ilgili tüm sözlerinin hemen ardından bize şunları söylediği gerçeği üzerinde biraz daha düşünün: "Onun için, gökteki Babanız kusursuz olduğu gibi siz de kusursuz olun" (*Mat. 5:48 C.A.N.*). İsa bu buyruğu neden diğer buyrukların hemen ardından vermiştir? Burada, sadece "kusursuz" olmanın değil, "gökteki Babanız" kadar kusursuz olmanın ne demek olduğu konusunda bize ne söylüyor?
3. Elçi Pavlus'un Tanrı'nın yasına ve onun işleyişine yönelik olumlu ve canlandırıcı bir tutumu vardı, ancak yasanın kötüye kullanılmasına karşıydı. "Kutsal Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfü altındasınız" (*Rom. 6:14*) ifadesi ne anlama gelmektedir? Yasayı kötüye kullanabileceğimiz durumlar nelerdir?
4. Adalet ve intikam arasında ne fark vardır? Bunlar tamamen farklı kavramlar mıdır yoksa aynı düşüncenin farklı tezahürleri midir? Adalet arzumuzun aslında bir intikam arzusu olmadığını nasıl anlarız?

Her Şey Birlikte Çalışıyor

Yazan: Andrew McChesney

Alaska'da helikopter pilotu ve fen bilgisi öğretmeni olan Carl Casey, 51 yaşında felç geçirdi. Nedenini anlayamadı. Yedinci Gün Adventisti olmadan çok önce, Kutsal Kitap'ın buna karşı olduğunu gördükten ve bunu destekleyen bilimsel kanıtları okuduktan sonra kirli et yemeyi bırakmıştı.

Felç Carl'ın Fairbanks'teki hayatını paramparça etti. Yürüyemiyor ve çalışamıyordu.

Daha sonra Romalılar 8:28'de şunu okudu: "Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz." Ayeti defalarca okumuştur ama şimdi yeni bir anlam kazanmıştı. Burada "Tanrı'yı sevenler için her şey iyidir" değil, "Tanrı'yı sevenler için her şey birlikte iyilik için çalışır" dediğini gördü.

Carl nedenini sormayı bıraktı. Bunun yerine Tanrı'dan felç kılığını Alaska'da ruhları kazanmak için kullanmasını istedi. Yusuf'un sözlerini tekrarlayıp şöyle demek istiyordu: "Siz bana kötülük düşündünüz, ama Tanrı bugün olduğu gibi birçok halkın yaşamını korumak için o kötülüğü iyiliğe çevirdi." (Yaratılış 50:20).

Carl, zorlu bir geçmişe sahip ve zorlu bir görev alanı olan Alaska'da şahitlik etme fırsatlarını aramaya başladı. Uzun, soğuk kışlar ve geniş bir bölgede sınırlı yollar ve diğer altyapılar olan bir yer Alaska. 733.000 kişilik nüfus içinde yalnızca 3.000 kadar Adventist yaşıyor. Carl, tekerlekli sandalyesinin kendisini benzersiz bir duruma soktuğunu hemen fark etti. İnsanların onu fark etmemesi zordu. Onların ilgisiyle, Tanrı'ya olan sevgisinden hararetle söz etti.

İnsanlar şaşkınlıkla karşılık verdi. "Tekerlekli sandalyesin ve Tanrı'yı önemsiyorsun öyle mi?" diye sordular.

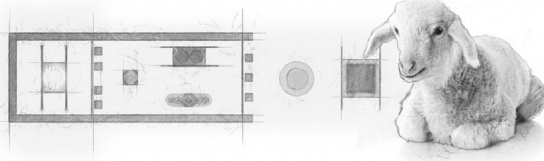
"Evet!" diye Carl yanıtladı. Sonra Tanrı'nın büyük sevgisini övdü. Herkesin günah işlediğini ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldığını söyleyen Romalılar 3:23'ü ve İsa'ya inanan herkesin sonsuz yaşama sahip olduğunu söyleyen Yuhanna 3:16'yı paylaştı. İnsanları her gün Kutsal Kitap'ı okumaya ve Tanrı'ya yakınlaşmaya teşvik etti. Bir ilişki kurulduğunda, Şabat gibi öğretiler ve Levililer diyeti gibi öğretiler de dahil olmak üzere diğer her şeyin yerli yerine oturacağına inanıyordu.

Carl, sağlıklı beslenmenin felç geçirmesini engellemediğini hemen kabul ediyor. "İnmemin sebebi sağlıksız beslenme değildi, sadece günahkâr bir dünyada yaşamamanın sonucuydu" dedi. "Hayatta kaldığım için şanslıyım. Çoğu insan böyle bir felçten sonra ölüyor." Halen daha uzun ve sağlıklı bir yaşama giden yol olarak Levililer diyetini tavsiye ediyor ve uyguluyor.

Felç geçirdikten yaklaşık on yıl sonra, felç nedeniyle hayatların değiştiğini söyleyebilir.

Carl, "Bu felci geçirdiğim için cennette insanları göreceğim" dedi. "Aksi takdirde orada olacak insanlar orada olamayacaktı. Bu nedenle, Tanrı'yı sevenler için her şey iyilik için birlikte çalışır."

Antlaşma ve Taslak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 24:1–18; 1Ko. 11:23–29; Lev. 10:1, 2; Hez. 36:26–28; Çık. 25:1–9; Çık. 31:1–18.

HATIRLAMA METNİ: “Musa gidip Rab’bin bütün buyruklarını, ilkelelerini halka anlattı. Herkes bir ağızdan, ‘Rab’bin her söylediğini yapacağız’ diye karşılık verdi” (*Mısır’dan Çıkış 24:3*).

Rab, onların Tanrısı, Yaratıcısı ve Kurtarıcısı olarak, halkıyla birlikte olmayı ve onların arasında yaşamayı arzuluyordu. O bizi O’nunla yakın bir dostluk içinde olmamız için yaratmıştır. Fakat diğer insanlarla anlamlı ilişkiler nasıl zamanla ve çaba göstererek kurulabiliyorsa, aynı şey Tanrı’yla olan dikey ilişkimiz için de geçerlidir. Bu, ancak O’nunla zaman geçirirsek canlandırıcı ve gelişimle dolu bir tecrübe olabilir. Uygulamada bu, O’nun Sözü’nü çalışmak (Tanrı’nın bizimle konuşması), dua etmek (yürekerimizi Tanrı’ya açmak) ve Mesih’in ölümü, dirilişi ve geri dönüşü hakkında diğer insanlara tanıklık etmek (Tanrı’nın görevine katılmak) anlamına gelmektedir. Tanrı bizi bereketledikçe biz de başkalarını bereketleyen bir vasıta olacağız.

Odağımız kendimizde değil, Tanrı’da olmalıdır (*İbr. 12:1, 2*). Tanrı, O’nunla bağ kurmamız sayesinde, öğretilerini yerine getirmemiz için bizi güçlendirebilir, bu da O’nun Sözü’ne itaat etmek anlamına gelmektedir. Mesih’in ardından gidenlerin oluşturduğu son zaman neslinin “Tanrı’nın buyruklarını yerine getiren, İsa’ya imanlarını sürdüren” halk olarak tanımlanmış olmasına şaşmamalı (*Va. 14:12*).

Aslında çok basit: Tanrı’yı seviyoruz ve bu sevgi nedeniyle O’na itaat ediyoruz.

*6 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kitap ve Kan

Mısır'dan Çıkış 24:1-8 ayetlerini okuyun. Tanrı Sözü'nün okunması ve kanın serpilmesi, Tanrı ile halkı arasındaki antlaşmanın onaylanmasında nasıl bir işleve sahiptir?

Kutsal Kitap'ın yaşayan Tanrısı, bir ilişkiler Tanrısı'dır. Rabbimiz için önemli olan bir şey ya da bir amaç değil, insandır. Bu nedenle, Tanrı insanlara yakın ilgi göstermektedir ve O'nun faaliyetlerinin öncelikli gayesi insanlarla kişisel bir ilişki kurmaktır. Sonuçta, "sevgi olan" bir Tanrı, ilişkileri önemseyen bir Tanrı olmalıdır, çünkü ilişki olmadan sevgi nasıl olabilir?

İsa şöyle diyor: "Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim" (Yu. 12:32). Tanrı sadece bizim ahlâki davranışlarımızla, doğru öğretimizle ya da bir takım doğru eylemlerimizle değil, her şeyden önce bizimle kişisel, samimi bir ilişki kurmakla ilgilenmektedir. Yaratılış'ın her iki kurumu da (Yaratılış 1-2) ilişkiyle ilgilidir: ilki Tanrı'yla olan dikey ilişkiyle (Sebt günü), ikincisi ise insanlar arasındaki yatay ilişkiyle (evlilik) ilgilidir.

Sina'da antlaşmanın onaylanması, Tanrı'nın halkıyla sahip olmak istediği özel ilişkiyi pekiştirmek içindi. Törende halk, Tanrı'nın talep ettiği her şeyde O'na itaat edeceklerini iki kez dile getirdi. "RAB'bin her söylediğini yapacağız, O'nu dinleyeceğiz" diye bağıldılar. Onlar bunu gerçekten yapmak istiyorlardı, ancak, kendi parçalanmışlıklarını, kırılğanlıklarını ve güçsüzlüklerini bilmiyorlardı. Antlaşma kitabının üzerine serpil kan, İsrail'in ancak Mesih'in erdemleri sayesinde Tanrı'nın talimatlarını yerine getirebileceğini gösteriyordu.

İnsan doğamızın kırılğan, zayıf ve bütünüyle günahkâr olduğunu kabul etmek istemiyoruz. Kötülüğe karşı doğuştan gelen bir eğilime sahibiz. İyilik yapabilmek için kendi dışımızdan yardım almamız gerekiyor. Bu yardım yalnızca yukarıdan, Tanrı'nın lütfunun gücünden, O'nun Sözü'nden ve Kutsal Ruh'tan gelmektedir. Ve tüm bunlar bizim kullanımımızda olmasına rağmen, kötülük yine de bize çok kolay geliyor, öyle değil mi?

İşte bu yüzden Tanrı'yla yakın bir kişisel ilişkiye sahip olmak, bugün bizim için olduğu gibi, Sina'daki insanlar için de şarttı.

"RAB'bin her söylediğini yapacağız" (Çık. 24:3). Kaç kez aynı şeyi söylediniz ama başarısız oldunuz? Peki, tek çözüm nedir?

Tanrı'yı Görmek

Mısır'dan Çıkış 24:9-18 ayetlerini okuyun. Burada İsrailoğullarına nasıl şaşırıcı bir tecrübe yaşatıldı?

Tanrı'yla antlaşmanın yeniden tesis edilmesinden sonra Musa tekrar Sina dağına tırmandı. Musa bu tırmanışın başlangıcında yalnız değildi. Yanında ona eşlik eden 73 İsraili önderden oluşan harika bir topluluk vardı. Önderler için bu zirvede bir deneyimdi: onlar Tanrı'yı gördüler (teofani). Ayette, bu inanılmaz gerçeğin altı iki kez çizilmektedir. Bu aynı zamanda önderlerin birlikte yemek yiyerek Tanrı'yla olan antlaşmayı mühürleme anıydı. Bu bir şölendi ve İsrail'in Tanrısı onların ev sahibiydi. Bu önderler Tanrı tarafından derinden onurlandırılmışlardı.

Kutsal Kitap çağlarında (ve bir dereceye kadar günümüzde) Orta Doğu'da birlikte yemek yemek önemli bir olay, büyük bir onur ve ayrıcalıktı. Bağışlanma sağlar ve bir dostluk bağı oluştururdu. Kişilerin birbirlerinin yanında olmaları, kriz ve sıkıntı dönemlerinde bir arada kalmaları anlamına geliyordu. Birlikte yemek yiyerek, söze gerek kalmadan, aralarından birinin başına bir şey gelirse, diğerinin gelip yardım etmekle yükümlü olduğuna dair vaatte bulunmuş oluyordular. Yemeğe davet edilmek, herkese sunulmayan özel bir ayrıcalıktı.

Öte yandan, bir daveti reddetmek en ağır aşağılamalardan biri sayılırdı. Bu anlayış, Yeni Ahit'te İsa Mesih'in günahkârlarla birlikte yemek yediği için ağır bir şekilde eleştirildiği öyküleri anlamamıza yardımcı olabilir (*Luka 5:30*). İmanlılar Rab'bin Sofrası'nı kutladıklarında, kendileri gibi günahkâr olan diğer imanlılarla da bu yakın bağı kurmuş olurlar. Bu yemek sırasında İsa'da sahip olduğumuz bağışlanmayı ve kurtuluşu kutluyoruz (*bkz. Mat. 26:26-30, Mar. 14:22-25, 1Ko. 11:23-29*).

Ne acıdır ki, Musa'yla birlikte yukarı çıkan kişilerden bazıları daha sonra günaha düşerek hayatlarını kaybettiler (*bkz. Lev. 10:1, 2, 9*). Orada Tanrı'yla böylesine derinden bir tecrübe yaşamış olmalarına rağmen, bu deneyim onları dönüştürmemiş ya da iman etmelerini sağlamamıştı. Gerçeğe ve kutsal ayrıcalıklara sahip olmanın kendiliğinden ihtida etme anlamına gelmediği konusunda ne kadar güçlü bir ders. Bu adamlar bu tecrübeyi yaşadktan sonra, ileride acı bir şekilde yapacakları şeyi en son yapacak kişiler olmalıydılar.

Bu son derece ayrıcalıklı insanların, hatta Harun'un oğullarının öyküsü üzerinde biraz daha düşünün. Bu, bize emanet edilen ışıkla gerçekten de ayrıcalıklı olan biz Adventistler'e ne gibi bir uyarı vermelidir?

İtaat Etme Gücü

Hezekiel 36:26-28 ayetlerini okuyun. İtaat yaşamlarımızda nasıl gerçekleşiyor?

İsrailliler tam üç olayda coşkuyla Tanrı'ya itaat edeceklerini söylediler (*Çık. 19:8; Çık. 24:3, 7*). Kutsal Kitap biz insanların zayıf, bozuk, kırılabilir ve günahkâr olduğumuzu öğretiyor olsa da itaat önemlidir. Bu üzücü gerçek sadece eski İsrail tarihi aracılığıyla değil, O'nun tüm halkının tarihi aracılığıyla ortaya konmuştur.

O halde biz nasıl sadakatle Tanrı'nın ardından gitme yetisine sahibiz?

İyi haber şudur ki, Tanrı her ne emrederse, onu gerçekleştirmemiz için bizi güçlendirmektedir. Kendi içimizde olmayan yardım dışarıdan gelir ve Tanrı'nın istediklerini yapmamızı mümkün kılar. Bu O'nun işidir. Hezekiel 36: 26, 27 ayetlerindeki teolojik özetinin temelinde, peygamber Hezekiel bu noktayı çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Yalnızca Tanrı yürek nakli yapabilir ve bunu taşan yüreğimizi çıkarıp yerine duyarlı, etten bir yürek koyarak yapar. Yeşu'nun onu dinleyenlere hatırlattığı gibi: "sizler RAB'be kulluk edemeyeceksiniz" (*Yeşu 24:19*).

Tanrı'nın ardından gitmeye karar verebiliriz; bu bizim vazifemizdir. O'na teslim olmak için seçim yapmamız, her an seçim yapmamız gerekmektedir. Çünkü O'na hizmet etmeye dair yaptığımız bilinçli seçimi dahi yerine getirecek güce sahip değiliz. Ancak güçsüzlüğümüzü Tanrı'ya teslim ettiğimizde, O bizi güçlü kılacaktır. Pavlus şöyle diyor: "Ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm" (*2Ko. 12:10*).

Hezekiel 36:24-30 ayetlerindeki ifadelerle dikkat edin: Tanrı O'nun yasasını titizlikle yerine getirmeniz için sizi toparlar, arındırır, kaldırır, verir, koyar ve harekete geçirir. O ne yapıyorsa, siz de onu yapacaksınız. O sizinle özdeşleşir ve siz de O'nunla yakın ilişki kurarsanız, O'nun yaptıkları sizin yaptıklarınız olacaktır. Tanrı ile sizin aranızdaki birlik dinamik, güçlü ve canlı olacaktır.

Tekrarlayalım, bu ayetlerde Tanrı'nın yaptıklarına vurgu yapılmaktadır. Kitab-ı Mukaddes çevirisi şöyle diyor: "Ve Ruhumu içinize koyacağım, ve sizi kanunlarımda yürüteceğim, ve hükümlerimi tutacaksınız, ve yapacaksınız." (*Hez. 36:27-27*). Tanrı insanlara itaat etmelerini buyurur ve sonra itaat etmeleri için güç verir. Tanrı halkından her ne talep ederse, onu gerçekleştirmeleri için onlara her zaman yardım eder. Aklanma ve kurtuluş nasıl Tanrı'nın armağanlarıysa, itaat de Tanrı'nın armağanıdır (sadece bizim becerimiz ya da başarımız değil) (*Filp. 2:13*).

Eğer bize itaat etme yetisi vaat edilmişse, neden kolayca günaha düşüyoruz?

Halkının Arasında

Tanrı çeşitli vasıtalarla halkına öğretiyordu ve bunlardan biri de kutsal konuttu. Tüm hizmetler İsa'ya işaret ediyordu; bunlar yüzyıllar sonra İsa aracılığıyla gerçekleştirilecek olan kurtuluş tasarısının örnek dersleriydi.

Mısır'dan Çıkış 25:1-9 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde hangi hayati, uygulanabilir ve teolojik gerçekler görülüyor?

Tanrı İsraililer'e önderlik etmesine ve zaten onlara yakın olmasına rağmen, Musa'ya bir kutsal konut inşa etmesini emretti: "Aralarında yaşamam için bana kutsal bir yer yapınlar" (*Çık. 25:8*). Tanrı gerçekten onlarla birlikte olduğunu onlara somut bir şekilde göstermek istiyordu. Pek çok defa yanlıya düşmüş olsalar da, O onları terk etmemiştir ve onlar "yeniden göğün gözüne girdikten sonra" (Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 343), onlara ilahi emir verildi ve kutsal konutu inşa etme süreci başladı.

Kutsal Kitap, Tanrı'nın insan yapımı tapınaklarda ve binalarda yaşamadığı konusunda bize güvence vermektedir (*Elç. 7:47-50*), çünkü O göklerin göğünden daha büyüktür ve gökler O'nu içine alamaz. Pavlus Atina'daki Ares Tepesi'nde şöyle demiştir: "Dünyayı ve içindekilerin tümünü yaratan, yerin ve göğün Rabbi olan Tanrı, elle yapılmış tapınaklarda oturmaz" (*Elç. 17:24*). Ayrıca Kral Süleyman şöyle diyor: "Tanrı gerçekten yeryüzünde yaşar mı? Sen göklere, göklerin göklerine bile sığmazsın. Benim yaptığım bu tapınak ne ki!" (*1Kr. 8:27*). Kutsal konut, Tanrı'nın varlığını onlara göstereceği yer olacaktı.

İsraililer kutsal konutun inşası için gönüllü olarak sunular getireceklerdi. Altın, gümüş, tunç, akasya ağacı, çeşitli türlerde kaliteli kumaşlar, zeytinyağı ve baharat gibi değerli ve kıymetli armağanlar vereceklerdi.

Mısır'dan Çıkış 25:10-27:21 ayetlerinde Buluşma Çadırı ve ibadetleri hakkında bize pek çok ayrıntı verilmiştir. Tanrı Musa'ya antlaşma sandığı, adaklık ekmek masası, kandillik, sunaklar, perdeler, renkler ve ölçüler de dahil olmak üzere Buluşma Çadırı'nın nasıl inşa edileceği ve döşeneceği konusunda özel talimatlar içeren bir taslak vermişti.

Musa Buluşma Çadırı'nı Tanrı'nın kendisine gösterdiği örneğe göre inşa etmek zorundaydı (*Çık. 25:9, 40; Çık. 26:30*), bu da göksel tapınağın bir yansımasıydı (*İbr. 8:1, 2; İbr. 9:11*). İsa'nın ölümüne ve göksel tapınaktaki hizmetine kadar yeryüzündeki tapınak çok önemli bir işlev görmüştü. İsa'nın ölümü ve göksel tapınaktaki hizmetinin başlaması yeryüzündeki tapınağı boş ve hükümsüz kıldı; bu gerçek Mesih'in ölüm anında En Kutsal Yer'in önündeki perdenin yırtılmasıyla simgelenmiştir (*Mat. 27:51, Mar. 15:38*).

Tanrı'nın Ruhü'yla Dolu

Tanrı Musa'ya Buluşma Çadırı'nın hizmetlere hazırlanması için her ayrıntıyı bildirmişti. Kâhinlerin kâhinlik giysileri olmalıydı, fakat başkâhin üzerinde İsrailoğullarının adlarının yazılı olduğu özel bir efod giyecekti. Ayrıca kalbinin üzerinde bulunacak olan ve içine Urim ile Tummim'in koyulacağı bir göğüslük de giyecekti (*Mısır'dan Çıkış 28*). Tüm kâhinler adanmış olmalıydı (*Mısır'dan Çıkış 29*). Dikkatle hazırlanması gereken diğer eşyalar buhur sunağı, yıkanmak için kazan, mesh yağı ve buhurdu (*Mısır'dan Çıkış 30*).

Mısır'dan Çıkış 31:1-18 ayetlerini okuyun. Buluşma Çadırı'nın tüm ayrıntılarının ve ilgili hizmetlerin güzel ve düzgün bir şekilde hazırlanması ve inşa edilmesi için Tanrı hangi özel yardımı sağladı?

Kutsal Yazılar'da ilk kez, Tanrı'nın bir kişiyi Tanrı'nın Ruhü'yla doldurduğunu okuyoruz. Bu ne anlama geliyor? Besalel Buluşma Çadırı üzerinde sanatsal çalışmalar yapmak üzere yetkilendirilmişti. O, doldurulmuştu, yani gerekli işçilik konusunda yeni beceriler, anlayış ve bilgiyle donatılmıştı. Ayrıca Tanrı Oholiav'a ve diğer birçok zanaatkâra da bu işe yardımcı olmaları için aynı Ruh'u vermişti.

Tüm bu yaratıcılığın ortasında, Tanrı'nın Sebt Günü, Tanrı ile halkı arasında Rab'bin onları kutsal kıldığına dair bir işaret olarak sunulmuştu. Bu, dördüncü emri yerine getirmenin kutsanmayla ilişkili olduğu anlamına gelmektedir. Hezekiel daha sonra şöyle demişti, "Kendilerini kutsal kılanın ben RAB olduğumu anlasınlar diye aramızda bir belirti olarak Şabat günlerimi de onlara verdim" (*Hez. 20:12*).

Sebt günü, Rab'bin sadece Yaratıcımız (*Yar. 2:2, 3*), Kurtarıcımız ve Tanrımız (*Yas. 5:15; Mar. 2:27, 28*) değil, aynı zamanda Kutsal Olan olduğunu da hatırlatmaktadır. O, varlığıyla insanları dönüştürmektedir; O'nun Ruhü ve Sözü aracılığıyla insanlar sevgi dolu, nazik, özverili ve bağışlayıcı bir karaktere sahip olacak şekilde gelişirler.

Tanrı'nın Musa'ya verdiği armağanların doruk noktası On Emir'di (*Çık. 31:18*). Tanrı'nın Kendisi, on emri barındıran iki taş levhayı yazmış ve Musa'ya vermişti (*Çık. 31:18, Yas. 9:9-11*). Bu levhalar En Kutsal Yer'de, bağışlanma kapasitesinin altında bulunan Ahit Sandığı'nın içine yerleştirilecekti (*Çık. 25:21*).

"Bağışlanma kapağı" ifadesi, kök anlamı "kefaret etmek" olan İbranice bir sözcükten gelmektedir. Öyleyse bu "bağışlanma kapağı" neden Tanrı'nın yasasının tam üzerine yerleştirilmişti? Bu gerçekte nasıl bir umut görmeliyiz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Ciltten, 189–197 sayfaları arasındaki “Tapınma Çadırı: Tanrı’nın İsrail’deki Konutu” bölümünü okuyun.

Buluşma Çadırı, Tanrı’nın halkının itiraf ettiği günahlar için kefaretin yerine getirildiği özel bir yerd. Çölde buldukları süre boyunca İsrailoğulları’na aslında tüm kurtuluş tasarısının bazı ayrıntılarıyla açıklandığı yerd. Aklanma, kutsanma ve yargılama hepsi orada öğretilmişti. Kurban edilen her hayvan İsa’nın ölümüne, günahların bağışlanmasına ve nihayetinde günahların silinmesine işaret ediyordu. Ayrıca kurbanlarla birlikte doğruluk ölçütü olan Tanrı’nın yasasının da varlığı söz konusuydu.

“Sandıkta saklanan Allah’ın yasası, doğruluğun ve yargının muazzam kanunuydu. Bu yasa günahkârı ölüme mahkûm ediyordu; ancak yasanın üzerinde bağışlanma kapağı bulunuyor, bunun üzerinde Allah’ın mevcudiyeti tezahür ediyor, buradan da kefaret aracılığıyla tövbe eden günahkâra af bahşediliyordu. Dolayısıyla, Mesih’in kurtuluşumuz için gerçekleştirdiği, tapınak hizmetiyle temsil edilen işte, ‘merhamet ve hakikat buluştu; doğruluk ve selâmet öpüş-tüler.’ Mezmur 85:10.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 349.

Tartışma Soruları:

1. Kaç kez, “Rab’bin istediği her şeyi yapacağım” dediniz? Çabalarınızda ne kadar başarılı oldunuz?
2. Musa’nın Sina Dağı’nda Rab’le geçirdiği 40 günün sonunda Tanrı, İsrailîliler’in O’nun Sebt Günü’nü tutmaları gerektiğini, çünkü bunun Tanrı ile onlar arasında, onları kutsal kılanın Rab olduğuna dair bir işaret olacağını söyledi. Kutsallık ve kutsanma Sebt gününü tutmada nasıl bir işleve sahiptir?
3. Rab, “aralarında yaşayabilmem” için bir tapınak yapmalarını istemişti. Bu yerin İsrail için kurtuluşun merkezi olması son derece etkileyicidir. Kurtuluş tasarısı burada, Tanrı’nın halkının arasında yaşadığı bu kutsal yerde örnekler ve gölgeler halinde işlenmişti. Bu, kurtuluş için Tanrı’ya tamamen bağımlı olduğumuz konusunda bize ne söylüyor?
4. Kan aracılığıyla tüm günahlarının tapınağa, Tanrı’nın evine getirildiği ne anlama geliyor? Bu şartıcı gerçek, belirsiz de olsa, İsa’nın çarmıhta bizim için yaptıklarını ve şimdi göksel tapınakta bizim için yaptıklarını nasıl yansıtmaktadır?

Her Şeyi Bilen Tanrı'yı Bilmek

Yazan: Andrew McChesney

İliya, Güney Asya'daki Yedinci Gün Adventistleri yatılı lisesinde İngilizce öğrenmek için evinden 960 km den fazla uzaklaştığında İsa hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Hristiyan olmayan bir ailede büyümüştü ve ailesi onu 20 yaşındayken kız kardeşinin yanına okula gönderdi. Orada okuyordu ve İngilizce derslerinde başarılıydı.

İliya okulun sabah ve akşam ibadetlerinin tamamına katıldı. Tüm Şabat günleri ibadetlerine gitti. İsa'yı tanımaya karşı yüreğinde bir ilgi oluşmaya başladı. İsa hakkında bilgi edinmek için Kutsal Kitap'ı okudu. Gözleri Yeremya 1:5'e çekildi: "Ana rahminde sana biçim vermeden önce tanıdım seni.

Doğmadan önce seni ayırdım."

Şöyle düşündü: "İsa'yı kişisel olarak tanımak istiyorum çünkü O beni annemin rahminde biçimlendirmeden önce kişisel olarak tanıyordu."

Haftalar aylara dönüştü ve İliya İsa hakkında daha çok şey öğrendi. Şöyle düşündü: "İsa beni sadece İngilizce öğrenmek için değil, aynı zamanda sevgisini öğrenmek için de evimden 960 km den fazla uzağa getirmiş olabilir mi?"

İsa'nın sevgisini kendi yaşamında deneyimlemeye başladı ve okula geldikten 2,5 yıl sonra kalbini İsa'ya verip vaftiz olmaya karar verdi.

İliya okuldan mezun olduktan sonra Hindistan'ın Bengaluru kentindeki Lowry Adventist Koleji'nden Bilgisayar Uygulamaları Lisansı aldı ve kampüs hizmetleri faaliyetlerinde birlikte çalıştığı ekibe katıldı. İsa onun hayatıdır.

"Artık İsa'yla yaşamaktan mutluyum" dedi. "İsa her gün bana yol gösteriyor ve benimle ilgileniyor. Ne zaman bir sorunla karşılaşsam, İsa Mesih benim sığınağımdır ve beni bu sorundan kurtarır."

İliya, İsa'nın her şeyi bilmesine, yani İsa'nın onu annesinin rahminde oluşturmadan önce sadece tanımadığı, aynı zamanda kendisi farkına varmadan sahip olduğu ihtiyaçları da bildiği fikrine hayret ettiğini ifade etti.

"Benim ihtiyaçlarımı ben farkına bile varmadan çok önce karşıladığı için İsa'ya teşekkür ediyorum" dedi. "Ben istemeden, neyi vereceğini, kim aracılığıyla vereceğini biliyor. Bu yüzden O'na güveniyorum ve O'nu her geçen gün daha çok seviyorum."

Lowry Adventist Koleji, 2024'te İngilizce bir kilise açmak için On Üçüncü Şabat Sunusu'nun bir kısmını aldı. Dünya çapında hayati projeleri destekleyen hizmet sunularınız için teşekkür ederiz.

Sapkınlık ve Aracılık

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 32:1–6; Mez. 115:4–8; Yşa. 44:9, 10; Rom. 1:22–27; Çık. 32:7–32; Yşa. 53:4.

HATIRLAMA METNİ: “Sonra RAB’be dönerek, ‘Çok yazık, bu halk korkunç bir günah işledi’ dedi, ‘Kendilerine altın put yaptılar. Lütfen günahlarımı bağışla, yoksa yazdığın kitaptan adımı sil’ ” (Mısır’dan Çıkış 32:31, 32).

Musa, İsrail ordugâhından yalnızca 40 gün uzak kalmıştı; peki, bu kısa sürede neler olmuştu? Tanrı’nın halkı O’na sırt çevirmiş ve insan yapımı bir puta, altından bir buzağıya tapınmıştı.. Bunca kudretli belirti, deneyim ve mucizeden sonra bunu nasıl yapabilmişlerdi?

Bunun birçok açıklaması olabilir ve belki hepsinde bir doğruluk payı vardır. Halk Tanrı’nın gerçekte kim olduğunu anlamamış mıydı? Yoksa O’nunla yaşadıkları güçlü deneyimler, bedensel ve günahkâr arzularının gölgesinde mi kalmıştı? Tanrı’nın onlar için yaptıklarının değerini bilmiyorlar mıydı, yoksa her şeyi sıradan mı görmeye başlamışlardı? Günlük mesguliyetleri ve eski günahkâr düşünceleri yüzünden anlayışları bulanıklaşmış, bozulmuş muydu? Yoksa Tanrı’nın onlar yararına yaptığı merhametli eylemlere karşılık olarak basitçe nankörlük mü ediyorlardı? Tanrı’nın kudretli işlerini bu kadar çabuk mu unuttu-
muşlardı (Mez. 106:13, 21–23)? Ya da tüm bunların suçlusu Harun’un başarısız önderliği olabilir miydi? “Rab Harun’a da onu yok edecek kadar öfkelenmişti” (Yas. 9:20).

Bu korkunç sapkınlığın nedeni her ne olursa olsun, bundan sadece insanın günahkârlığı hakkında değil, günahkârlıklarına rağmen Tanrı’nın insanlara olan lütfkâr sevgisi hakkında ne gibi dersler çıkarabiliriz?

*13 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Başarısız Önderlik

Tanrı Kendisiyle zaman geçirmesi için Musa'yı yanına çağırmişti. Kırk gün kırk gece Musa için kısa bir süre olabilirdi, ama İsraililere uzun, çok uzun bir süre olarak göründü. Göz önündeki önderleri ortada yoktu. Kafaları karışmıştı, sabırsız, korkmuş ve güvensiz hale gelmişlerdi. Putperest Mısır'da tüm yaşamları boyunca gördükleri "tanrılar" gibi, kendilerine önderlik edecek görünür bir tanrıları olsun istiyorlardı.

Mısır'dan Çıkış 32:1-6 ayetlerini okuyun. Harun'un önderliğinin bu kadar çarpıcı bir şekilde başarısız olması nasıl mümkün oldu?

Harun bu duruma karşı koyamadı. Olaya müdahale etmekte ve doğru olanı yapmakta başarısız oldu. Rab'be güvenmek yerine, çoğunluğun karşısında ezildi. Halk olmayacak bir şey istedi: "Kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap" (*Çık. 32:1*) ve o da buna razı geldi.

İnsanlar putu yapmak için gönüllü olarak ellerindeki altınları verdiler ve Harun onlara engel olmadığı gibi, onları bağış yapmaya davet etti. Daha sonra bu sahte tanrının biçimlendirilmesi işine katıldı. Sonrasında halk şöyle dedi: "Ey İsraililer, sizi Mısır'dan çıkaran Tanrımız budur!" (*Çık. 32:4*). Ne kadar günahkâr, kötü ve basiretsizdiler. Bu putu daha yeni yapmışlardı ve şimdi de onun, yani putun kendilerini kurtardığını söylüyorlardı. Günahkâr arzuların düşünce ve eylemlerimizi böylesine saptırabiliyor olması şaşkıncı değil mi? İnsanlar kendi yarattıklarını yüceltiyor ve bu süreçte insanlıkları ve ahlakları bozuluyor.

"Böyle bir krizi ancak sebatkâr, kararlı ve yılmaz cesarete sahip bir adam yönetebilirdi; bu kişi Allah'ın şerefini halkın beğenisinden, kişisel güvenliğinden, hatta canından üstün tutmalıydı. Ancak İsrail'in mevcut önderi bu karakterde değildi. Harun halka etkisizce sitem etti, fakat onun kritik dakikadaki tereddütlü ve ürkek tavrı halkın kararlılığını daha da pekiştirdi. Kargaşa büyüdü. Bütün kalabalık kör ve mantık dışı bir çılgınlığa kapılmış gibiydi. Bazıları Allah'la antlaşmalarına bağlı kaldılar, ama halkın büyük kısmı sapkınlığa katıldı. Harun kendi güvenliğinden endişe ediyordu; bu nedenle cesaretle Allah'ın şerefini savunmak yerine kalabalığın taleplerine boyun eğdi."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 316, 317.

Harun gibi bir önder nasıl bu kadar zayıf olabilişti? Harun bu korkunç davranışlarını kendi yüreğinde hangi şekilde aklamaya çalışmış olabilir?

Putperestlik ve Kötülük

Mısır'dan Çıkış 32:6 ayetini okuyun. Putperestlikleri onları hızla nereye yönlendirdi? (Ayrıca bkz. Mez. 115:4-8; Mez. 135:15-18; Yşa. 44:9, 10.)

Altın buzağı Mısır'ın Apis adlı boğa-tanrısına ya da Hathor adlı inek-tanrısına benziyordu. Bu, birinci ve ikinci emrin açıkça ihlal edilmesiydi (*Çık. 20:3-6*). Bu ihlal cezasız kalamazdı çünkü yaşayan Rab'le olan ilişkilerini açıkça bozmuştu. İsraililer onları Yaratan'a tapınmak yerine, göremeyen, duyamayan, koklayamayan, konuşamayan, koruyamayan, sevemeyen ya da yönetemeyen kendi yaratımlarına tapınmışlardı.

Yaratılışın düzeni baş aşağı edilmişti: Tanrı'nın suretinde yaratıldıklarını hatırlamak yerine, insan sureti bile değil, *hayvan suretinde* bir tanrı yapmışlardı. Bu mu Tanrı yerine geçsin istedikleri ilah olacaktı? Böylece Rab'be karşı büyük bir günah işlemiş oldular (*Yşa. 31:7; Yşa. 42:17*).

Altın buzağı sapkınlığı Romahlılar 1:22-27 ayetlerinde yazılanları ne şekilde yansıtmaktadır?

Putperestlik Tanrı'nın Tanrı, insanın da insan olduğunu söyleyen ilahiyat anlayışını inkâr etmektedir. Putperestlik Tanrı ile insan arasındaki uçurumu ortadan kaldırır (*Vaiz 5:2*) ve O'nunla olan bağı koparır. Putperestlik, ister aleni ve açık olsun, ister yürekte gizlenmiş bir şekilde olsun, Rab'le olan ilişkimizi hızla kopararak bizi düşüşe geçiren bir ahlak sarmalına sürükler. Metinde ertesi gün yaptıkları şeyden bahsedilmesine şaşmamalı: puta kurbanlar sunduktan sonra, eğlenceye başladılar, Ellen G. White'in tasviriyle "Mısır'ın putperest bayramlarını taklit ettiler."—*Atalar ve Peygamberler*, s. 320.

İnsanlar kendi putlarını üretme konusunda oldukça ustadırlar. Kendi tanrılarını yaratırlar, ki bu yeterince kötüdür ve sonra gidip bu tanrılara kulluk ederler. Yaratıcı'nın yerini, er ya da geç ahlaki yozlaşmaya yol açacak şeyler alır.

Günümüzde insanlar hangi şekillerde Yaratan yerine yaratıma tapınmaktadır?

Kendilerini Baştan Çıkartıyorlar

Mısır'dan Çıkış 32:7, 8 ayetlerini okuyun. Tanrı Musa'yı neden İsrail ordugâhına geri gönderdi?

İsrailliler bir puta tapınarak, kendilerini Mısır'dan kurtarmış olan gerçek Tanrı'dan ayrılma sürecine girmişlerdi. Rab, "halkın baştan" çıktığını (*Çık. 32:7*) ve hatta onları Mısır'dan kurtaranın bu put olduğunu iddia ettiklerini söyledi ve haklı olarak suçu onlara yükledi. Bu, Tanrı'nın onlara söyledikleriyle ne kadar da taban tabana zıttı (*Çık. 20:2*)! Tanrı'nın varlığını ve kudretli işlerini inkâr etmek ciddi bir konuydu. Düşünceleri ve duyguları çarpıtılmış ve tamamen yozlaşmıştı.

Hezekiel peygambere göre, Tanrı'nın halkının tüm perişanlığının temelinde putperestlik yatıyordu ve diğer tüm günahlar da buradan doğuyordu (*örneğin bkz. Hez. 8:1-18, Hez. 20:1-44, Hez. 22:1-12*). Antik çağlardaki insanların insan yapımı putlara nasıl bu kadar bağlı kaldıklarını düşününce şaşırıyoruz. Bizim asla böyle bir şey yapmayacağımızdan oldukça eminiz. Gerçekten putlardan kurtulduk mu? Günümüzün putları farklı şekil ve biçimlere sahip olabilir, ancak benzer bir çekiciliğe sahiptirler.

Put, Tanrı'nın yerini alan bir şeydir ve doğru olmadığını bildiğimiz halde ona tapınmaya devam ederiz, üstelik çoğu zaman defalarca. Zihnimizi, hayal gücümüzü, sevgimizi ve zamanımızı Tanrı'dan çalar. Hatta düşüncelerimizi bile köleleştirebilir. Aslında, neye bakarsak o oluruz ve kulluk ettiğimiz "tanrı" her ne ise ondan daha fazla yükselemeyiz.

Eğer yaşamımızın merkezinde Tanrı yoksa, O'nun yerini başka tanrılar dolduracaktır. Tanrı'nın yaşayan Varlığından sevinç duymaz ve onu geliştirmesek, yaşamlarımızı başka bir şeye ya da birine adar ve ondan zevk alırız. Mesih'in yerine koyduğumuz şeyler farklı görünümde olabilir: gurur, benmerkezcilik, para, güç, seks, yemek, televizyon, uyuşturucu, alkol, kirli düşünceler, pornografi, zevkler, iş, spor, aile, oyunlar, filmler, alışveriş, fikirler, siyaset, müzik, mevki, unvanlar, notlar ve benzerleri. Bu liste uzar gider.

Bu konuda çok yaratıcıyız ve becerikliyiz. İyi, güzel ve anlamlı olan her şeyi bir puta dönüştürebiliyoruz. Putperestlik son derece tehlikelidir çünkü kişiliğimizi, düşünce tarzımızı, duygularımızı ve sosyal yaşamımızı dönüştürür. Kişiliğimizi değiştirir ve sahici özel dostlukların yerine içi boş ve sonuçta bizi kurtaramayacak olan anlamsız ilişkiler koyar.

Tanrı'nın Haklı Öfkesi

Mısır'dan Çıkış 32:9-29 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın İsrail'i yok etme tehdidine karşı Musa'nın tepkisi ne oldu?

Musa hâlâ Sina Dağı'ndayken, Tanrı isyancıları ortadan kaldıracığını ve Musa'nın soyunu büyük bir ulus haline getireceğini söyledi. Fakat Musa'nın istediği bu değildi. Bunun yerine Rab'be yalvardı ve İsraililer'in Musa'nın halkı olmadığını, onların Tanrı'nın halkı olduğunu söyledi. Onları Mısır'dan çıkaran Musa'nın kendisi değildi, bunu kudretli işleriyle yapan Tanrı'ydı. Bu nedenle Musa O'nun atalarına daha önce verdiği vaatleri hatırlatarak Tanrı'ya yalvardı. Musa gerçekten de Tanrı ve insanlık arasında bir arabulucu olarak çalışıyordu.

“RAB halkına yapacağını söylediği kötülükten” (Çık. 32:14) vazgeçtikten sonra Musa onların yanına döndü. Mısır'dan Çıkış 34:29, 30 ayetlerinde olanın aksine, Rab'bin varlığından yüzünün ışıldadığına dair bir bilgi bulunmuyor. Yüzü muhtemelen öfkesini yansıtıyordu.

“Musa ordugaha yaklaşınca, buzağıyı ve oynayan insanları gördü; çok öfkelendi. Elindeki taş levhaları fırlatıp dağın eteğinde parçaladı” (Çık. 32:19). On Emir'i içeren levhaları kırmak, onun içeriğindeki emirleri çığnemenin dışsal bir göstergesiydi. Tanrı bunun için Musa'yı azarladı, ama daha sonra Musa'ya parçaladığı önceki levhaların yerine iki levha kesmesini buyurdu (Yas. 10:2). Tanrı'nın Kendisi emirleri yeniden yazacaktı.

Musa, halkın taleplerine boyun eğdiği için Harun'u sert bir şekilde azarladı. “Bu halk sana ne yaptı ki, onları bu korkunç günaha sürükledin?” (Çık. 32:21). Harun günahını şu şekilde mazur göstermeye çalıştı: (1) başkalarını suçladı (2) büyü olduğunu söyledi: Altın “ateşe atınca, bu buzağı ortaya çıktı!” (Çık. 32:24). Durumu daha da kötüleştiren şey, Harun'un bizzat kendisinin geçmişte Tanrı tarafından son derece onurlandırılmış, Musa ve İsrail'in 70 ileri geleniyle birlikte dağa çıkmayı da içeren pek çok ayrıcalığa sahip olmuş olmasıydı (Çık. 24:1).

Ne kadar da hazin bir çelişki! Harun bir mucize gerçekleştiğini ileri sürerek kardeşini kandırmak istedi (bir günahın nasıl başka bir günaha yol açtığına dikkat edin; bu durumda putperestlik yalana yol açıyor). Ancak Musa buna kanmadı, çünkü halkın ne kadar çılgınca davrandığını görmüştü. Bunun olumsuz sonuçları açıktı ve Musa derhal isyanı durdurmak zorundaydı.

Bu öykü, aracılık duasının gücü hakkında bize ne öğretmelidir? Şu anda kimin için dua etmelisiniz?

Aracılık

Mısır'dan Çıkış 32:30-32 ayetlerini okuyun. Musa günahkârlar için yaptığı şefaet duasında ne kadar ileri gitti?

İşyanları yüzünden İsrail ordugâhında korkunç şeyler oldu ve birçok kişi öldürüldü (*Çık. 32:28*). Ertesi gün Musa halka şöyle seslendi: “Korkunç bir günah işlediniz... Şimdi RAB’bin huzuruna çıkacağım. Belki günahınızı bağışlatabilirim” (*Çık. 32:30*).

“Sonra RAB’be dönerek, ‘Çok yazık, bu halk korkunç bir günah işledi’ dedi, ‘Kendilerine altın put yaptılar. Lütfen günahlarını bağışla, yoksa yazdığım kitap-tan adımı sil’ ”(*Çık. 32:31, 32*).

Musa’nın Mesih’in bir örneği olarak kabul edilmesine şaşmamalı! Günahkârlar için ettiği aracılık duası ve onlar için kendi canını feda etmeye istekli olması nedeniyle o, kesinlikle Mesih’in hepimiz için yapacaklarını temsil ediyordu. Bu, günahkârlar için ne denli derin bir merhametin ifadesidir!O, Rab’be tümüyle adanmış olduğunu ve insanları fedakarca sevdiğini gözler önüne seriyordu. Mısır’dan Çıkış kitabı Musa’nın bu defa dağda Rab’bin yanında ne kadar kaldığını belirtmiyor, ancak Yasa’nın Tekrarı kitabı Musa’nın bu sefer Sina’da 40 gün kaldığını açıklıyor (*bkz. Yas. 9:18*).

Mısır’dan Çıkış 32:32 ayetinde “bağışla” diye tercüme edilen sözcük, (İsa hakkındaki) Yeşaya 53:4 ayetinde olduğu gibi, asıl anlamı “üstlenmek” ya da “yüklenmek” olan bir fiilden gelmektedir: “Acılarımızı o yükledi”. Mısır’dan Çıkış 32:32 ayetinde “bağışla” ve Yeşaya 53:4 ayetinde “yükledi” diye tercüme edilen aynı fiildir. Kurtuluş ve bağışlanma sürecine ve Tanrı’nın bizi kurtarmasının bedelinin ne olduğuna dair ne kadar güçlü bir kavrayış.

Gerçekten de Musa Rab’den halkın günahını “yüklenmesini” istiyordu ki, Rab’bin binlerce yıl sonra çarمیhta yaptığı da budur. Mısır’dan Çıkış 32:32 ayeti sadece vekâleten kefarete kavramını değil, aynı zamanda kimin vekalet ettiğini de göstermektedir: Tanrı’nın Kendisi.

Bu ayet bağışlanmanın nasıl gerçekleştiğini göstermektedir. Tanrı günahlarımızı Mesih’te yüklenmiştir, bu da günahlarımızdan bağışlanmamızın yegâne yoludur. Kurtuluş tasarısının ne kadar güçlü bir ifadesi ve Tanrı’nın bizi kurtarmasının neye mal olduğunun bize ve evrene bir açıklaması.

Musa, Tanrı’nın Kendisinin halkın günahlarını üstlenmesini istiyor ve sonunda Tanrı İsa’da tam olarak bunu gerçekleştiriyor. Bu inanılmaz gerçeği zihninizde nasıl canlandırabiliriz? Tanrı’nın düşmüş insanlığa olan sevgisi hakkında bize ne söylüyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt*, 174–182 sayfaları arasındaki “İsrail Altın Bir Buzağıya Tapıyor” bölümünü okuyun.

Bu haftanın dersi Tanrı'nın imanlılardaki işine özellikle odaklanıyor. Rab çimizde “dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir” (*Ef. 3:20*). Kendi benliğimize odaklanmak ve kendi kişisel arzularımızı tatmin etmemeliyiz, çünkü bu bizi putperestliğe sürükler. Tersine, dikkatimiz Tanrı ve O'nun kudreti üzerinde olmalıdır. Yeni ve zafer dolu bir yaşama götüren gücü veren O'dur (*Flp. 4:13; Yuh. 1:24, 25*).

“Adalet kadar sevgi de bu günaha karşılık adaletle hüküm verilmesini gerektiriyordu. Allah Kendi halkının hükümdarı olduğu gibi, onların koruyucusudur da. O, isyanda kararlı olanları başkalarını da yıkıma uğratmamaları için yok eder. Allah Kayın'ın canını bağışlayarak, evrene günahı cezasız bırakmanın sonucunun ne olacağını göstermişti. Hayatıyla ve öğrettikleriyle soyundan gelenler üzerinde bıraktığı etki, sonunda tüm dünyanın tufanla yok edilmesini gerektirecek bir yozlaşmaya neden oldu. . . İnsanlar ne kadar uzun yaşarlarsa, o kadar yozlaşıyorlardı. Sina Dağı'ndaki sapkınlık için de aynı şey geçerlidir. Günahın cezası hızla verilmemiş olsaydı, aynı sonuçlar yine görülecekti.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 325.

Tartışma Soruları:

1. Pazartesi gününün dersinin sonundaki soru üzerinde biraz daha düşünün. Yaratan'a değil de yaratılışın kendisine tapınmamızın yolları nelerdir? Örneğin, yeryüzüne tapınmadan ya da onu bir put haline getirmeden nasıl onun iyi vekilharçları olmaya ve çevreyi korumaya çalışabiliriz?
2. Bir durumun ne kadar ağır olduğu, bir eylemin sonuçlarından ya da olaya verilen tepkinin ciddiyetinden anlaşılabilir. Musa neden tövbe etmeyi inatla reddeden, Tanrı'ya ve O'nun öğretisine karşı isyanlarını sürdürenlerin öldürülmesini emretti?
3. Neden yalnızca vekâleten kefare, gerçek ve kurtarıcı kefare şeklidir? Müjdenin vekâlet temelini reddeden veya küçümseyen herhangi bir kefare anlayışı neden ciddi bir ilahî sapmadır? 1. Petrus 2:24 ayetini okuyun. Bu ayet, Mesih'in bizim yerimize geçen Vekilimiz olduğu gerçeğini nasıl açık ve güçlü bir şekilde ortaya koymaktadır?

Tanrı'nın Sevgisiyle Sarmalanmış

Yazan: Andrew McChesney

On altı yaşındaki Domenico, Fulvia ile İtalya'nın Floransa kentinde bir dansta tanıştıktan sonra onu kaybetmek istemedi. Yani anne ve babası hakkında sorduğunda ona yalan söyledi.

“Annenle baban ne yapıyor?” diye sordu Fulvia.

“Annem ve babam zengindir” diye yanıtladı Domenico. “Çok güzel bir aribaları var.”

Sonra Fulvia nerede yaşadığını sordu. Hiç düşünmeden yaşadığı yetimhanenin adresini verdi.

Ancak Fulvia adrese gidip yetimhaneyi bulduğunda Domenico artık yalan söyleyemezdi. “Ben bir yetimim” dedi. “Orada yaşıyorum.”

Fulvia babasına her şeyi anlattı, Domenico ise ilişkilerinin bittiğini düşündü. Ancak babasının tepkisi Domenico'yu şaşırttı.

“Üç çocuğumuz var” dedi. “Onu buraya davet et. Dört olur.”

Fulvia'nın ailesi Domenico'yu bir oğul gibi kabul etti ve o da düzenli olarak evlerini ziyaret etti. Onların sevgisine sarılan Domenico, ilk kez Tanrı'nın sevgisini yaşadı. Tanrı'nın adını duymuştu ama şimdi O'nun sevgisini gerçek hayatta görüyordu. Yüreğinde Tanrı'ya tanıma arzusu büyüdü ve dua etmeye başladı.

Yıllar geçti. Domenico yetimhaneyi bırakıp 22 yaşındayken Fulvia ile evlendi. Hâlâ Tanrı'ya tanımak istiyordu. Yetimhanede 1956 tarihli On Emir adlı ABD filmi izlemişti ve On Emir'in tümünü yerine getiren bir kilisenin olup olmadığını merak ediyordu. Herhangi birinin Kutsal Kitap'ta anlatıldığı gibi Hristiyan bir hayat yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Domenico, 30 yaşındayken bir gün radyoyu açtı ve bir sesin şöyle dediğini duydu: “Şimdi Havari Pavlus hakkında konuşacağız.” Domenico dinledi ve radyo programı sunucularının duyduğu diğer Hristiyanlardan farklı konuştuğunu fark etti. Radyo istasyonunu düzenli olarak dinlemeye başladı. Bir konuşmacı Ellen G. White'in Yol, Gerçek ve Yaşam kitabından bahsettiğinde bir kopyasını istemek için aradı. Ayrıca kitabın, radyoda duyduklarıyla ilgili soruları yanıtlayabilecek biri tarafından evine teslim edilip edilemeyeceğini sordu.

Emmanuel ve eşi kitapla birlikte Domenico'nun evine geldi. Emmanuel, Domenico'nun sorularını yanıtlamak için Kutsal Kitap'ı açtı ve onun isteği üzerine Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin tarihini paylaştı. Hristiyanlığın tarihi hakkında bilgi edinmek isteyen Domenico daha sonra Büyük Mücadele'yi okudu.

Yedi ay süren Kutsal Kitap çalışmalarının ardından Domenico kendini Tanrı'nın sevgisine kapılmış hissetti ve vaftiz edildi. Şu anda 68 yaşında olan Domenico Civardi, “Adventist radyosuna minnettarım çünkü hayatımı değiştirdi” dedi.

İyi Haber'in dünya çapındaki radyo yayımları aracılığıyla duyurulmasına yardımcı olan hizmet sunularımız için teşekkür ederiz.

“Lütfen Görkemini Bana Göster”

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 33:7–34:35; Yas. 18:15, 18; Yu. 17:3; Rom. 2:4; Yu. 3:16; 2Ko. 3:18.

HATIRLAMA METNİ: “Musa’nın önünden geçerek, ‘Ben RAB’bim’ dedi, ‘RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezazsız bırakmam. Babaların işlediği suçun hesabını oğullarından, torunlarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım’ ” (Mısır’dan Çıkış 34: 6, 7).

Tanrı’yla olan yürüyüşümüzde sürekli olarak gelişmeliyiz. Gelişim olmadığında, ruhsal olarak ölmüş oluruz.. Elçi Petrus şöyle bildiriyor: “Öte yandan Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih’in lütfunda ve O’nu tanımakta ilerleyin. Şimdi ve sonsuza dek O’na yücelik olsun! Amin” (2Pe. 3:18). Bu gelişim için istekli olmalıyız. Her gün Tanrı’nın okulunda bulunuyoruz; burada mezun olmak yok, aksine sürekli bir öğrenim süreci var. Gelişimin her aşamasında, Tanrı’nın sizi Mesih’te olmaya çağırdığı kişi olarak şekillendirmesine izin verirseniz, kendi alanınızda kusursuz olabilirsiniz. Bir okul düşünün. Birinci sınıf öğrencileri okumayı ve 100’e kadar saymayı öğrenirlerse geçer not alırlar çünkü o aşamada ve gelişim ölçeğinde sahip oldukları bilgi kusursuzdur. Ancak bir lise öğrencisinin aynı seviyede bilgiye sahip olduğu ve daha fazlasını bilmediği görülürse, bu onun eğitiminde çok büyük bir başarısızlık olduğunu gösterir. Tanrı’nın lütfunda ve bilgisinde gelişmemiz de buna benzerdir. Gelişimimizin her aşamasında, kendi kapsamımız içinde Mesih’in kendi kapsamı içinde olduğu kadar kusursuz olabiliriz.

Bu hafta Musa’nın Tanrı’nın talimatlarını öğrenip uygulayarak Rab’le olan yürüyüşünde nasıl geliştiğini inceleyeceğiz.

*20 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Buluşma Çadırı

Mısır'dan Çıkış 33:7-11 ayetlerini okuyun. Tanrı neden Musa'dan buluşma çadırını inşa etmesini istedi?

İsrail ordugâhının dışında kurulan "buluşma çadırı" ile daha sonra merkezde yer alan kutsal konutu karıştırmamak gerekir. Musa'nın buluşma çadırında ne sıklıkta Tanrı'yla görüştiğini bilmiyoruz. Ancak kesin olarak bildiğimiz bir şey var: Musa'nın Tanrı'yla yaptığı görüşmeler, aralarında yakın bir dostluğun oluşmasına neden olmuştu. "RAB Musa'yla iki arkadaş gibi yüz yüze konuşurdu" (*Çık. 33:11*). Dost, danışabileceğimiz, her şeyi açıkça konuşabileceğimiz ve bunları asla başkalarına açıklamayacağına güvenebileceğimiz kişidir. Bir dost, sahip olunabilecek en değerli şeylerden ve olunabilecek en değerli kişilerden biridir.

Mısır'dan Çıkış 19-34 ayetlerinde yazılı olduğu üzere, Musa'nın öyküsü Tanrı'nın yaşamlarımızı nasıl dönüştürdüğü konusunda çok öğreticidir. Tanrı bu sıradışı önderle nasıl bir ilişki geliştirmişti? Musa'nın yaşamı incelendiğinde, onun sadece Tanrı'nın gücü hakkındaki değil, sevgisi ve karakteri hakkındaki bilgisinin de nasıl arttığı görülecektir. Bu, Tanrı'yla bir ilişkiye sahip olmanın can alıcı bir unsurudur.

Musa, Sina Dağı'na varmadan önce, özel bir önderlik görevi için hazırlanırken bile Tanrı tarafından güçlü bir şekilde kullanılmıştı. Midyan bölgesinde koyunları otlatırken Tanrı iki kitap yazması için ona ilham vermişti: Eyüp ve Yaratılış. Daha sonra, çarpıcı bir şekilde gerçekleşen yanan çalı olayında, Tanrı ondan İsrail'in Mısır'dan çıkarılmasına önderlik etmesini istedi. Mısır tanrılarının ve güçlü Mısır ordusunun Kızıldeniz'de bozguna uğratıldığını gördü. Tanrı'nın İsrail'i Mısır'dan Sina'ya nasıl götürdüğünü haftalarca izledi. Onun yüzünün ışıldamasıyla sonuçlanan deneyiminden sonra, Vaat Edilmiş Ülke'nin sınırına kadar 39 yıl daha İsrail'e önderlik etti. Kutsal Yazılar, Musa'nın Tanrı'nın sadık bir kulu (*Yas. 34:5, Ysa. 1:1*), karanlıkta sönmeyen bir ışık, diğerlerini ölçmek için kullanılacak örnek bir peygamber olduğunu belirtmektedir (*Yas. 18:15, 18*). Halk her zaman onun talimatlarına ve sözlerine uymamış olsa da, o değişimin bir aracısıydı. Halk ona uyduğunda ise refaha kavuşuyordu.

Musa'dan öğrenebiliriz, çünkü onun sıradışı yaşam öyküsü bize O'nun bizi değiştirmesine izin verdiğimizde Tanrı'nın neler yapabileceğini göstermektedir. Tanrı'yla olan yürüyüşünüzde, O'nun yaşamınızda nasıl güçlü bir şekilde çalıştığını fark ettiğiniz bazı dönüm noktaları nelerdi?

Seni Daha İyi Tanıyayım Diye

Mısır'dan Çıkış 33:12-17 ayetlerini okuyun. Musa Rab'den kendisine ne öğretmesini istedi? Neden onlara rehberlik etmesi için Tanrı'nın varlığına ihtiyaç duyuyordu?

Musa'nın Rab'deki gelişimi istikrarlıydı. Rab'be giderek daha çok yaklaşıyor, yaşamını Tanrı'nın suretine göre şekillendirmeye çalışıyordu. Bir gün buluşma çadırında Tanrı'yla sohbet ederken, Musa aniden Tanrı'yı yeterince tanımadığını fark etti ve özel bir dua etti: "Lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim" (*Çık. 33:13*). Musa, Tanrı'yı daha derin bir düzeyde anlamaya derinlemesine ihtiyaç duyduğunun bilincindeydi. Rab'bi giderek daha yakından tanıdıkça, O'nu ne aslında çok az tanıdığını anladı. Bu ihtiyacının farkına vardı ve tüm kalbiyle O'nu daha iyi tanımaya diledi. Tanrı seve seve Musa'nın dileğini yerine getirdi.

Musa'nın o zamana kadar yaşadığı tecrübelerle bakarak, onun Rab'le nasıl daha derin ve yakın bir ilişki içine çekildiğini ve ruhsal olarak nasıl geliştiğini açıkça görebiliriz.

İlk olarak Musa dağa tırmanmış ve "Tanrı'nın huzuruna" çıkmıştı (*Çık. 19:3*). Sonra dağın tepesine çıkmıştı (*Çık. 19:20*) ve ardından "Tanrı'nın içinde bulunduğu koyu karanlığa" yaklaşmıştı (*Çık. 20:21*).

Başka bir olayda, "Musa bulutun içinden dağa çıktı" ve 40 gün 40 gece Rab'bin yanında kaldı (*Çık. 24:18*). Bu 40 gün içerisinde Tanrı Musa'ya iki değerli armağan verdi: (1) Tanrı'nın Kendisi tarafından yontulmuş iki levha üzerine yazılmış olan On Emir armağanı (*Çık. 24:12*) ve (2) Buluşma Çadırı'nın nasıl inşa edileceği ve nasıl donatılacağına dair talimatlar (*bkz. Çık. 25-31*).

Daha sonra, Rab'bin yanında bir 40 gün ve 40 gece daha geçirerek günaha düşmüş halkı adına aracılık etti (*Çık. 32:30-32, Yas. 9:18*).

Ancak tüm bunlardan sonra dahi Musa Tanrı'nın karakterini daha yakından tanımayı arzuluyordu ve Tanrı çok geçmeden O'nun kim olduğunu anlaması için ona özel içgörüler bahsetti. Musa'nın arzuladığı bu bilgi, Tanrı hakkında sadece düşünsel bir kavrayış değil, O'nun kişiliğine dair deneyimsel bir bilgiydi.

Yüzyıllar sonra İsa'nın şöyle demesine şaşmamalı: "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlarıdır" (*Yu. 17:3*). Tanrı'nın Kendisini insanlara tanıtmaları için Bizzat insan olmasından daha iyi bir yol olabilir mi?

Tanrı'yı tanıyor musunuz, yoksa sadece O'nun hakkında bilgi sahibi misiniz? İkisi arasındaki çok önemli fark nedir?

“Lütfen Görkemini Bana Göster”

Altın buzağı sapkınlığından sonra Musa Tanrı'nın halkı için arabuluculuk yaptı ve Rab'bin onları Vaat Edilmiş Ülke'ye götürmeyi sürdürdüğünden emin olmak istedi. Varlığının derinliklerinde, ayrıca Rab'bi daha iyi tanımak da istiyordu.

Mısır'dan Çıkış 33:18-23 ayetlerini okuyun. Tanrı Musa'nın O'nun görkemini görme isteğine nasıl yanıt verdi?

Musa Rab'be, “Lütfen görkemini bana göster” diye istekte bulundu. Rab merhamet ederek görkemini ona gösterdi. Ancak, Musa'nın isteğine olumlu yanıt verirken, Tanrı ona “iyiliğini” göstereceğine söz verdi. Tanrı'nın yüceliğinin O'nun iyiliği, yani karakteri olduğu sonucuna güvenle varılabilir (ayrıca bkz. Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 576; *Mesih'in Örnek Dersleri*, s. 414, 415; *Peygamberler ve Krallar*, s. 313).

“Çocuklarına Kendi erdemini vermek Allah'ın yüceliğidir. O, insanların en yüksek standarda ulaştıklarını görmeyi arzular.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 492. O'nun görkemi, tövbe eden günahkârları başına basmalı (bkz. *Peygamberler ve Krallar*, s. 668) ve onları değiştirmek için gereken her şeyi sağlamalıdır. Aynı zamanda, O'nun karakterini kendi yaşamlarımızda sergilemek ve diğer insanlara tanıtmak da bizim “görkemimizdir”.

Tanrı'nın karakterinin, iyiliğinin, şefkatinin ve merhametli sevgisinin bu yansımaları davranışlarımızda görülmelidir. Bu şekilde, sadece dünyaya bir bereket değil, aynı zamanda bizi izleyen evrene parlayan bir ışık olma imkânına sahibiz. Pavlus'un belirttiği gibi: “Kanımca Tanrı biz elçileri, en geriden gelen ölüm hükümlüleri gibi gözler önüne serdi. Hem melekler hem insanlar için, bütün evren için seyirlik oyun olduk” (*1Ko. 4:9*). Bu evrensel boyut yaşamlarımıza ve hizmetlerimize hayal bile edemeyeceğimiz bir anlam ve amaç kazandırmaktadır.

Romalılar 2:4 ayetinde Pavlus, Tanrı'nın “iyiliğinin [bizi] tövbeye yönelttiğini” söylüyor. Yani, insanları günahkârlıkları ve kurtuluşa olan ihtiyaçları konusunda ikna eden Tanrı'nın iyiliği ve karakteridir. Aslında, çarmıha baktığımızda ve orada Kimin olduğunu (Rab'bin Kendisi) ve O'nun neden orada olduğunu –çünkü O bizi sevdi ve bizi kurtarmanın tek yolu buydu– anladığımızda, O'nun iyiliği ve karakteri hakkında mümkün olan en değerli açıklamayı elde etmiş oluruz.

Çarmıha ve onun size Tanrı'nın karakteri hakkında ne söylediğine odaklanmak için ne kadar zaman harcıyorsunuz?

Tanrı'nın Kendisini Göstermesi

Mısır'dan Çıkış 34:1-28 ayetlerini okuyun. Tanrı görkemini Musa'ya nasıl gösterdi?

Musa kırdığı ilk levhalar gibi olan iki taş levhayı yanına almak zorundaydı (*Çık. 32:19*). Bu onun Tanrı'yla Sina Dağı'ndaki yedinci buluşması olacaktı. Aşağıdaki ayetlerde daha önceki çıkışlarından söz edilmektedir: (1) *Çık. 19:3, 7*; (2) *Çık. 19:8, 14*; (3) *Çık. 19:20, 25*; (4) *Çık. 20:21, Çık. 24:3*; (5) *Çık. 24:9, 12-18*; *Çık. 32:15*; (6) *Çık. 32:30, 31*. Musa tırmanmaya şafağın ilk ışıklarında başladı.

Musa artık Tanrı'nın karakterine ilişkin bu görkemli kavrayış için hazırды. Tanrı'nın karakterinin güzelliği, Kendisini böyle çarpıcı şekilde göstermesinde en iyi şekilde açıklanmıştır. Bu, Tanrı'nın kim olduğuna dair en önemli tanımıdır; Kutsal Kitap'ı baştan sona dokuyan altın ipliktir (*Say. 14:18, Neh. 9:17, Mez. 103:8, Yöel 2:13, Yun. 4:2*). Rab'bin buradaki açıklaması Eski Ahit'in Yuhanna 3:16 ayetidir. Kutsal Kitap yazarları çok hayati yerlerde yaşayan Tanrı'nın bu Kendisini bildirişini kullanırlar, tekrar ederler ya da açıklarlar, çünkü Tanrı'nın karakteri doğru bir şekilde anlaşılmalıdır.

Musa, Tanrı'nın adının olağanüstü, eşi benzeri görülmemiş ve emsalsiz açıklamasını duyduğunda, yere kapandı ve Rab'be tapındı. Tanrı'nın sevgisine, lütfuna, merhametine, şefkatine, iyiliğine, sadakatine, bağışlayıcılığın, kutsallığına ve adaletine dair anlık izlenimler edindiğimizde, biz de O'na çekiliriz. O'nun olağanüstü niteliklerini görüp hayranlık duyduğumuzda, O'nu sevmeye başlarız; bu sevgi O'na hizmet etme ve itaat etme arzusunun yol açar. O bizi seviyor olduğu için, biz de O'nu severiz (*Yü. 4:19*).

Bu Kendini göstermede Tanrı, Musa'ya halkı için olağanüstü işler yapacağına ve onları Vaat Edilmiş Ülke'ye götüreceğine dair güvence verdi. Onlarla yaptığı antlaşmayı yenileyerek, diğer ulusların O'nun görkemini ve harika işlerini göreceğini vaat etti. "RAB, 'Senin halkınla bir antlaşma yapıyorum' dedi, 'Onların önünde dünyada ve öteki uluslar arasında görülmemiş harikalar yapacağım. Arasında yaşadığın halk neler yapabileceğini görecektir. Senin için korkunç şeyler yapacağım' " (*Çık. 34:10*).

Ancak İsraililer'in refahlarını güven altına almak için Tanrı'ya itaat etmeleri ve on açık hükme uymaları gerekiyordu. Daha sonra Tanrı Musa'dan, daha önce bozulmuş olan bu antlaşmanın içeriğini yazmasını istedi (*Çık. 34:27, 28*).

Musa'nın Işıldayan Yüzü

Mısır'dan Çıkış 34:29-35 ayetlerini okuyun. Musa'nın yüzünün ışıldamasının nedeni neydi?

Tanrı sevgiden oluşan karakterini Musa'ya açıkladıktan sonra, Musa İsrail ordugâhına ışıldayan bir yüzle indi. Musa en başta yüzünün ışıldadığının farkında mıydı? Hiç farkında değildi. Kişi Rab'be ne kadar yakın olursa, Tanrı'nın kutsallığıyla karşılaştırıldığında kendi kusurlarının o kadar derin bir şekilde farkında olur.

Musa'nın yüzünün ışıldamasına neden olan dönüşümünün nedeni neydi? Bunun nedeni basitçe Tanrı'nın huzurunda bulunması değildi, çünkü daha önce birkaç kez Rab'le birlikte olmuştu ve bu karşılaşmalardan sonra yüzü ışıldamamıştı. Ancak Rab'in huzurunda hiç bulunmamış olsaydı, yüzü asla ışıldamayacaktı. Ancak Tanrı'nın iyiliğini ve merhametini anladığında ve O'nun karakterinin güzelliği nedeniyle kendini tamamen Tanrı'ya açtığında Musa dönüştü ve yüzü ışıldadı. Tanrı'ya teslim olduğumuzda ve O'nun yaşamlarımızın Rab'bi ve Kralı olmasına izin verdiğimizde, yüreklerimiz ve zihinlerimiz kutsal bir dönüşüm yaşayabilir.

2. Korintliler 3:18 ayetini okuyun. İsa sizi nasıl adım adım Kendi suretine dönüştürebilir?

Pavlus Musa'nın parlayan yüzünü İsa Mesih'le karşılaştırıyor ve (Tanrı'nın yasası ve lütfunun kişileştiği) İsa'nın görkemini Musa'yla birlikte yaşamın yüceliğini aştığını söylüyor. Mesih, yasasıyla birlikte, ancak dikkatimizi İsa'ya çevirdiğimizde (*İbr. 3:1, İbr. 12:2*) ve ancak Tanrı'nın Ruhu'nun gücüyle (*2Kor. 3:12-18*) karakterlerimize kazanabilir.

Musa bizim için bir örnektir ve Tanrı'nın karakterlerimizi değiştirmesine ve bizi O'nun ilahi suretine göre şekillendirmesine izin verdiğimizde Tanrı'nın bizim için neler yapabileceğini göstermektedir. Pavlus'un "yeni bir yaşam" sürmekten söz ederken kastettiği budur (*Rom. 6:4*).

Karakterinizin hangi yönlerinin Tanrı'nın karakterini daha iyi yansıtması gerekiyor? Muhtemelen tüm yönlerinin, değil mi? Bununla birlikte, Çarmıh'a ve onun anlamına odaklanmak size nasıl cesaret ve kurtuluş güvencesi verebilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt*, 174-182 sayfaları arasındaki “İsrail Altın Bir Buzağıya Tapıyor” bölümünü dikkatle okuyun.

Bir baba ve oğlu karanlık bir günde bir katedrali ziyaret etmişler. Kutsal Kitap'taki farklı sahnelerin güzel tasvirlerinin yer aldığı vitray pencerelere bakarlarken, güneş aniden camdaki insan tasvirlerinin arasından parlamaya başlamış ve onları etkileyici bir ışıkla aydınlatmış. Küçük çocuk babasına sormuş: “Baba, bu insanlar kim?” Babası Hristiyanlık, Mesih ya da O'nun öğrencileri hakkında fazla bir şey bilmiyormuş ama hemen cevap vermiş: “Bu insanlar Hristiyan.” Bu çarpıcı imge çocuğun aklında kalmış. Bir gün çocuğun öğretmeni sınıfta şu soruyu sormuş: “Çocuklar, Hristiyanların kim olduğunu biliyor musunuz?” Küçük çocuk katedraldeki parlak görüntüyü hatırlamış ve cevap vermiş: “Biliyorum, Hristiyanlar ışıldayan insanlardır.” Aynı doğrultuda, İsa takipçilerine şöyle demişti: “Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasm ki, iyi işlerinizi görenek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!” (*Mat. 5:16*). Sadece ışıldayan insanlar değişimin araçları olabilir.

Tartışma Soruları:

1. “Tanrı'nın önünde kendimizi alçaltsaydık, nazik, saygılı, yufka yürekli ve merhametli olsaydık, şimdi gerçeğe bir yerine yüz dönüş olurdu.”—Ellen G. White, *Kilise İçin Tanıklıklar*, 9. cilt, s. 189. Burada, hepimize yönelik karakterlerimizin, davranışlarımızın ve tutumumuzun tanıklığımızı nasıl etkilediğine dair hangi güçlü mesaj bulunmaktadır?
2. Mısır'dan Çıkış 34:6, 7 ayetleri haklı bir şekilde Eski Ahit'in Yuhanna 3:16'sı şeklinde adlandırılmaktadır. Peki neden?
3. Tanrı'nın Mısır'dan Çıkış 34:6, 7 ayetlerinde Kendisini göstermesine dayanarak, Tanrımızın kim olduğunu soran insanlara O'nun karakterinin güzelliğini nasıl açıklayabilirsiniz?
4. Mesih'i ikrar eden kişilerin karakter ve eylemlerinin onların yürüyüşlerini nasıl etkilediğini sınıfta tartışın. Yani, nazik, lütufkâr, alçakgönüllü ve bağışlayıcı olan kişilerin sizin kendi deneyimlerinize etkisi ne oldu? Öte yandan, kaba, bağışlamayan ve kibirli “Hristiyanlar” Rab'le olan yürüyüşünüzü nasıl etkiledi?

Baatka'nın Ebedi En İyi Arkadaşı

Yazan: Andrew McChesney

Baatka Moğolistan'da kendini çok yalnız hissetti. Sık sık evinin penceresinin önünde durup sonsuza dek yanında olacak gerçek bir arkadaş arıyordu.

14 yaşındaki utangaç ve ürkek çocuk, ailenin tek erkek çocuğuydu. Baba her zaman işteydi. Annenin ruh sağlığı sorunları vardı ve her yıl bir ayını hastanede geçiriyordu. Baatka kendini çok yalnız hissetti. Ölümü düşündü.

Daha sonra kuzeni Doogii onu Moğolistan'ın başkenti Ulanbator'daki Yedinci Gün Adventist kilisesine davet etti. "Kiliseye gel" dedi. "Orada ilginç bir şey olacak."

Baatka yalnız olduğu için gitti. Vaazın tek kelimesini bile duymadı. Elektrik sorunu nedeniyle mikrofon çalışmıyordu ve vaizin sesini duymasını zorlaştıran bir işitme bozukluğu vardı. Ama kilise üyelerini sevdi. Gülümsediler ve onu kabul ettiler. Ona bir arkadaş gibi davrandılar. Şarkı söylemeyi de seviyordu. Kilise tüylerini diken diken etti ve bir sonraki Şabat günü geri döndüğünde yine tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Kilise üyeleri Tanrı'dan en iyi arkadaşları olarak bahsettiler.

İçlerinden biri çocuğa, "Tanrı senin sonsuza dek dostun olabilir" dedi.

Bir diğeri "Asla yalnız olmayacaksın" dedi.

Baatka, Tanrı'nın gerçek olup olmadığını merak etti. "Onu göremiyorum. O benim arkadaşım olabilir mi?" diye düşündü.

Bundan sonra her Şabat kiliseye gitti. Kilise hayatındaki tek olumlu yer haline geldi ve kilise üyeleri onun ailesi oldu. Hayat anlam kazandı ve Baatka yaşama arzusunu buldu.

Baatka yavaş yavaş Tanrı'nın gerçek olduğuna inanmaya başladı. Kulakları Tanrı'nın konuştuğunu duymuyordu ama kalbi Tanrı'nın sesini duyuyordu. Tanrı onun sonsuza dek en iyi arkadaşı oldu, fikrini dönüştürdü ve hayatını değiştirdi.

Bugün Baatka Orgil 31 yaşında ve Tanrı'da yeni bir kişi. Bir zamanların sessiz ve ürkek çocuğu, artık Moğolistan'ın girilmemiş bölgelerine kiliseler kuran bir Küresel Müjdecilik Öncüsü. "Hayatımın nasıl değiştiğini paylaşmayı seviyorum" dedi. "Benim gibi insanlara yardım etmek istiyorum. Bu yüzden müjdecilik olarak hizmet ediyorum."

Evlî ve iki çocuk babası olan Baatka, bir zamanlar Tanrı'nın müjdecilik olarak yalnızca yetenekli insanları seçtiğini düşündüğünü söyledi, "ancak şimdi O'nun yalnızca doğru insanları seçtiğini anlıyorum."

"Ben kendime inanmasam da Tanrı bana inandı" dedi. "Eğer Tanrı bana inabiliyorsa, ben de O'na inanmak istiyorum."

Baatka gibi dünya çapında ulaşılamayan insan grupları arasında kilise kurmakta büyük zorluklarla karşılaşan Küresel Müjdecilik Öncüleri için dualarınız için teşekkür ederiz. Adventist Hizmeti web sitesinde Küresel Müjdecilik Öncüleri hakkında daha fazla bilgi edinin: bit.ly/GMPioneers.

Buluşma Çadırı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Çık. 35:1–36:7; Yâr. 1:1; Çık. 36:8–39:31; İbr. 7:25; Çık. 40:1–38; Yu. 1:14.*

HATIRLAMA METNİ: “O zaman bulut Buluşma Çadırı’nı kapladı ve RAB’bin görkemi konutu doldurdu . . . Böylece bütün yolculuklarında konutun üzerinde gündüzün RAB’bin bulutu, gece de ateş İsraililere yol gösterdi” (*Mısır’dan Çıkış 40:34, 38*).

Eski Ahit’te Tanrı’nın halkının başlıca görevi (ve aynı zamanda günümüzde bizim de görevimiz) Rab ile yakın bir ilişki içinde yaşamak; O’na tapınmak ve kulluk etmek ve ayrıca diğer insanlara Tanrı’nın doğru bir portresini sunmaktı (*Yas. 4:5–8*).

Âdem ve Havva Aden Bahçesi’nde Tanrı’dan saklanmışlardı, çünkü günahları O’ndan korkmalarına neden olmuştu. Günahkârlık insanları doğal olarak Tanrı’dan uzaklaştırır ve bu korku O’nun karakteri hakkındaki görüşümüzü çarpıtır. İyi haber şu ki, Tanrı bu uçurumu kapatmak için ilk adımı atarak Kendi girişimiyle boşluğu ve kopmuş olan ilişkiyi onarmaktadır. O günahkârı Kendisine çağırılmaktadır: “Neredesin?” (*Yâr. 3:9*).

Bu nedenle, imanlıların temel sorumluluğu, Tanrı’nın gerçek karakterini, O’nun sevgi dolu ve adil eylemlerini çevremizdeki insanlara tanıtmaktır. İnsanlar Tanrı’ya çekildiklerinde ve O’nun kendilerini özveriyle sevdiğine ikna olduklarında, yaşamlarını O’na teslim edecekler ve O’nun yapmalarını söylediği şeylerin kendi iyilikleri için olduğunu bilerek onlara itaat edeceklerdir.

Kutsal konut Tanrı’nın insanlığa ne kadar yakın olduğunu göstermiş ve en yüce gerçekleri onlara açıklamıştır; bu gerçek de O’na imanla gelenleri nasıl kurtardığıdır.

**27 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Rab'bin Sebt Günü

Yedinci gün Sebt'ine karşı çıkanlar her ne kadar hatalı bir şekilde onun yalnızca Yahudiler için olduğunu iddia etseler de (yedinci gün Aden'de belirlenmiş ve kutsanmıştır [bkz. *Yar. 2:1-3*]); ya da yine hatalı bir şekilde Yahudilerin onu ilk kez Sina'da öğrendiklerini iddia etseler de (Yahudiler Sina'dan önce de Sebt gününü tutuyorlardı [bkz. *Çık. 16:22-29*]) –Sebt gününün en başından beri İbrani halkının yaşamının bir parçası olduğu konusunda hiçbir şüphe bulunmamaktadır.

Mısır'dan Çıkış 35:1-3 ayetlerini okuyun. Burada kutsal konutun inşa edilmesi bağlamında hangi gerçek halka tekrarlanıyor?

Sebt Günü ve verdiği mesaj Tanrı'yla ilgiliydi, Tanrı'yla ilgilidir ve her zaman da Tanrı'yla ilgili olacaktır –O'nun Kim olduğu ve kudretli işlerinin neler olduğu ile ilgilidir. Sebt günü bize O'nun yaratıcı ve kurtarıcı işlerini hatırlatmakta ve dikkatimizi halkıyla bir arada yaşamak isteyen Tanrı'ya odaklanmaktadır. Bu yolla, Sebt günü ve kutsal konut aynı yöne işaret etmektedir: Tanrı'nın yaşamlarımızdaki varlığına.

Eski Ahit kilisesinin Sebt günü çok yönlü bir mesaj iletmektedir. Bu mesajın özü beş önemli maddede özetlenebilir:

1. *Tanrı Yaratandır.* Kutsal Kitap bu çarpıcı ve belirleyici beyanla başlanmaktadır (*Yar. 1:1*). Tanrı'nın yaratımının yaşayan hatırası Sebt Günü'dür (*Yar. 2:2, 3; Çık. 20:8-11*). Kutsal Kitap'taki diğer tüm gerçekler bu gerçekten –Tanrı'nın Yaratıcımız olduğu gerçeğinden– kaynaklanmaktadır.
2. *Mesih gelecektir.* Bu umut, Tanrı'nın yılanı (Şeytan'ı) alt edip kötülüğe karşı zafer kazanacak olan Tohum vaadi etrafında yoğunlaşmaktadır.
3. *Tanrı Kendi krallığını kuracaktır ve Sebt günü bunun ön habercisidir.*
4. *Kurtuluş Rab'den gelmektedir.* Tanrı'nın halkı O'nun Kurtarıcısı ve Arabulucusu olduğuna, kurtuluşun sadece ve sadece O'nun lütfunun bir sonucu olarak geldiğine tanıklık etmektedirler.
5. *Tanrı tüm insanların nihai yargıdır. O'na ısrarla karşı gelen ve O'nu inkâr edenlerin bir geleceği olmayacaktır, ancak O, ardından gidenlere karşılıksız olarak sonsuz yaşam vermektedir.*

Yahudilerin bir deyişi vardır: İsrail'in Sebt Günü'nü tutmasından fazla Sebt Günü İsrail'i tuttu. Adventistler olarak biz bunu muhtemelen böyle ifade etmeyecek olsak da, Sebt gününün kilise ailemizin yaşamında ne gibi önemli bir işlevi bulunmaktadır?

Sunular ve Ruh

Mısır'dan Çıkış 35:4-36:7 ayetlerini okuyun. Burada bugün bizim için ne gibi önemli dersler bulunmaktadır?

Buluşma Çadırı'nın inşası için çok çeşitli değerli malzemelere ihtiyaç vardı. Çadır, yüreklerinin derinliklerinden isteyerek ve mutlulukla veren Tanrı'nın halkının cömert bağışlarıyla tamamlandı. Altın, gümüş, tunç, ince keten, değerli taşlar, eşsiz kumaşlar, akasya ağacı, zeytinyağı, baharatlar ve ihtiyaç duyulan diğer birçok malzemeyi bağışladılar. İnsanlar ayrıca emeklerini de bağışladılar, çünkü çadırda ya da içindeki mobilyalarda onların zanaatkâr ve gayretli çalışmaları yoluyla pek çok özel eşyanın üretilmesi gerekiyordu. Ayrıca terzilerin Buluşma Çadırı'nda hizmet edecek olan kâhinler ve göğüslük ile başlık gibi son derece ayrıntılı kıyafetleri olan Başkâhin için giysiler dokuması gerekiyordu.

Tanrı İsraililer'i, Mısır'dan ayrılırken onlara Mısırlılar'ın verdiği armağanlar sayesinde bol bol bereketlemişti. Şimdi Tanrı'nın merhametli ve kudretli önderliği için şükran sunuları sunma fırsatını yakalamışlardı ve yürekleri O'nun yüceliği için bu işi yerine getirmek üzere hareketlenmişti.

Halk öylesine sevinçle ve bol bol bağışta bulunuyordu ki, Musa'ya şöyle dediler: "Halk RAB'bin yapılmasını buyurduğu iş için gereğinden fazla getiriyor" (*Çık. 36:5*). Bu yüzden Musa bağışlarını durdurmak zorunda kaldı, "çünkü o ana kadar getirilenler işi bitirmek için yeter de artardı bile" (*Çık. 36:7*).

Kutsal Ruh'un rehberliğinde Tanrı, Buluşma Çadırı'nı kusursuz bir şekilde inşa etmeleri için halkı donatarak güçlendirdi. Besalel, Aholiav ve diğerleri Tanrı'nın "Ruhu'yla" (*Çık. 35:31*) doluydular, yani bütün işleri kusursuz bir şekilde yapabilecek yetenek, bilgelik ve ustalıklarla donatılmışlardı. Bu devasa bir projeydi ve tam olarak Tanrı'nın Musa'ya gösterdiği örneğe göre yapılması gerekiyordu.

Kutsal Ruh'un armağanının insanların Buluşma Çadırı'nı inşa ederken kullanmaları gereken farklı yetenek ve becerileriyle ilişkili olması dikkat çekicidir. Ruh'la dolmak mistik bir deneyim değildir ve insanların içinde özel doğaüstü güçler olduğu anlamına gelmemektedir. Tanrı, ardından gelenleri, O'nun davasını ilerletsin ve görevini yerine getirsinler diye, O'nun hedeflerini gerçekleştirmeleri ve bunu iyi bir şekilde yapmaları için güçlendirmektedir.

Kutsal Ruh'la olduğunuzda hangi ruhsal armağanları aldınız? Ruhsal armağanların ancak yaşamınızda Ruh'un meyvelerini beslediğinizde gelişebileceğini unutmayın (*Gal. 5:22, 23*).

Buluşma Çadırı İnşa Ediliyor

Mısır'dan Çıkış 36:8-39:31 ayetlerine göz gezdirin. Sizce neden bu kadar ayrıntılı talimatlar veriliyor? Bu, Tanrı'nın her detaya nasıl önem verdiği konusunda bize ne öğretiyor?

Musa Buluşma Çadırı'nı dikkatli bir şekilde inşa etti ve Sina Dağı'nda aldığı talimatlar özenle yerine getirildi. Kutsal Kitap ayetlerinde şunlar sıralanmaktadır: (1) farklı kumaşları, perdeleri ve parçalarıyla Buluşma Çadırı (Çık. 36:8-38); (2) sandık (Çık. 37:1-9); (3) ekme sunulan masa (Çık. 37:10-16); (4) kandillik (Çık. 37:17-24); (5) buhur sunağı (Çık. 37:25-29); (6) yakmalık sunu sunağı (Çık. 38:1-7); (7) yıkanma kazanı (Çık. 38:8); (8) avlu (Çık. 38:9-20) ve (9) Buluşma Çadırı için kullanılan malzemeler (Çık. 38:21-31). Mısır'dan Çıkış 39. bölüm efod, göğüslük ve diğer kâhinlik giysilerinin açıklamalarıyla devam ediyor.

Buluşma Çadırı'nın hizmetleri, Tanrı'nın kurtuluş tasarısını bütünüyle sergileyen, müjdenin görsel örnek dersleriydi. Çeşitli törenler (1) Tanrı'nın günahı nasıl nefret ettiğini ve günahla nasıl mücadele ettiğini, (2) tövbe eden insanları nasıl kurtardığını, (3) kötülerin akıbetinin ne olduğunu ve (4) O'nun kötülüğün olmadığını göstermek için bir geleceği nasıl güvence altına alacağını tasvir ediyordu.

Yıl içinde kutsal konutta iki farklı ama birbiriyle yakından ilişkili hizmet gerçekleştiriliyordu: günlük ve yıllık. Bu iki aşamalı tören Tanrı'nın günahı nasıl değerlendirdiğini ve günahkârları nasıl kurtardığını gösteriyordu. Tanrı, *günlük* tapınak hizmetleri aracılığıyla, tövbe edenlerin günahlarını bağışladığına ve lütfkâr bir şekilde onlara kurtuluş sunduğuna dair güvence veriyordu. Bu kurtuluş armağanını alabilmek için bir kurban sunulması gerekiyordu ve bu kurbanlar, kamı "bizi her günahıtan" arındıran (1Yu. 1:7) Mesih'in ölümüne işaret ediyordu. Günahın itiraf edilmesi ve Mesih'in doğruluk kaftanının kabul edilmesi bu armağanın merkezinde yer alıyordu (Mez. 32:1, 2). Bu şekilde tövbe eden günahkâr bağışlanma güvencesine kavuşuyor ve kurtuluşun sevincini yaşayabiliyordu.

Kefaret Günü'nde gerçekleştirilen *yıllık* hizmet, Tanrı'nın günahı nasıl ortadan kaldırdığını, günah sorununu nasıl çözdüğünü ve günahsız geleceği nasıl güvence altına aldığını gösteriyordu (Levililer 16, Yu. 1:29). Mevcut durumda, Mesih'in göksel tapınaktaki iki yönlü hizmeti Tanrı'nın bizim için yaptığı işin bir başka ifadesidir (İbr. 7:25) ve kötülük sorununa nihai çözümü sağlayacaktır (Dan. 7:13, 14, 22, 27; Dan. 8:14; Vah. 21:4).

Kutsal konut, Tanrı'ya tapınmak, O'nu övmek ve şükran sunmak için kullanılan bir yerdi. İbadet, imanlıları bu kardeşliğe davet eden Tanrı'yla ilişkiyi sürdürmekle ilgilidir.

Tanrı'nın Buluşma Çadırındaki Varlığı

Mısır'dan Çıkış 40:1-38 ayetlerini okuyun. İsraililer Tanrı'nın varlığını nasıl anlıyorlardı?

Mısır'dan Çıkış'ın son bölümü (40. Bölüm) Buluşma Çadırı'nın adanmasını ve On Emir armağanını anlatıyor. Buluşma Çadırı'nın adanması İsrail'in Sina'daki zirve etkinliğiydi.

Tanrı'nın yüceliği O'nun kutsallığı, karakteri ve sevgi dolu varlığıdır ki bu da iyiliğin ta kendisidir (Çık. 3:5; Çık. 33:18, 19). O'nun varlığı Buluşma Çadırı'nı doldurur ve bulut, yani Şekina görkemi olarak görünürdü. Mısır'dan Çıkış kitabı, Tanrı'nın gündüzleri Rab'bin bulutunda, geceleri ise ateş bulutunda yol gösteren varlığının vurgulanmasıyla sona eriyor. İbrani halkı çok somut ve güçlü bir şekilde sadece Tanrı'nın gerçekliğini değil, aynı zamanda O'nun kendilerine yol gösteren yakın ve daimi varlığını da tecrübe ediyordu.

Musa ikinci yılın ilk ayının ilk gününde Buluşma Çadırı'nı kurdu (Çık. 40:2, 17). Ayrıca kahinlik edecek olan Harun ve oğulları da dahil olmak üzere her şeyi mesh yağıyla kutsal kıldı (Çık. 40:9, 13-15). En Kutsal Yer, Kutsal Yer ve avludan geçerek hepsini Rab'be adadı. Bu işlemle tüm konutun hizmetlerinin açılışını yapmış oldu (ayrıca bkz. Say.7:1). Musa'nın En Kutsal Yer'e girebilmesi sadece Buluşma Çadırı'nın açılışı sırasında mümkün oldu; ondan sonra her yıl Kefaret Günü'nde yalnızca Başkâhin orada hizmet edebilecekti (Lev. 16:2, 17).

Kutsal Kitap ayetlerinde üç olayda işin tamamlandığı belirtilmiştir: (1) Yaratılış haftasının sonunda Tanrı yaratım işlerinin tamamlandığını vurgulamaktadır (Yar. 2:1-3); (2) Buluşma Çadırı'nın tamamlanması üzerine Kutsal Kitap ayetinde şöyle denmektedir: Musa "işini tamamladı" (Çık. 40:33); ve (3) Süleyman tapınağın işini tamamladığında aynı ifade kullanılmıştır (1Kr. 7:51).

Yaratılış ile İsrail'in kutsal konutu arasındaki bu bağ evrensel boyuta, Rab'bin yeni yeryüzünde, Yeni Yeruşalim'de, yani "Tanrı'nın Konutu"nda kurtarılmışlarla birlikte yaşayacağı zamana işaret etmektedir (Va. 21:2, 3; Va. 22:1-4 ile karşılaştırın).

Tanrı'nın Buluşma Çadırı'nı varlığıyla doldurması (Çık. 40:34), Musa'nın doğumuyla başlayan ve 10 bela döneminde Mısır tanrılarının yenilgiye uğratılması, Mısır'dan kaçış, Mısır ordusunun bozguna uğratılması ve son olarak Sina Dağı'nda Tanrı'nın Kendisini göstermesiyle devam eden olayların doruk noktasıydı.

Şu anda bile Tanrı'nın varlığını tecrübe edebileceğiniz yollar nelerdir? Bunu yapmanız neden önemlidir?

İsa İnsanlıkla Birlikte Yaşadı

Yuhanna 1:14 ayetini okuyun. Mesih'in beden alması, Buluşma Çadırı ile karşılaştırıldığında nasıldır?

İsa'nın beden alması bir gizem olduğu kadar, kurtarılmışların sonsuzluk boyunca üzerinde çalışacakları özel bir ilimdir. Elçi Yuhanna, Mesih'in bizim bedenimizi Kendi üzerine alarak, somut bir şekilde bizimle birlikte yaşadığını gösterdiğini belirtiyor. Burada beden almış olan İsa, Sina'daki Buluşma Çadırı'ndaki ve çölde Vaat Edilmiş Ülke'ye doğru yolculuk eden İsraililerle birlikte yaşayan Eski Ahit'in Tanrısı'na benzemektedir.

İsa beden aldığı zaman insanlıkla birlikte yaşamıştır. Ne kadar akıl almaz bir tevazu örneği! Sonsuz Tanrı, gerçekten "İmmanuel, Tanrı bizimle" olduğuna dair bize güvence vermek üzere, bizden biri olarak bize inmiştir.

Matta 18:20 ayetinde İsa, eğer iki ya da üç kişi O'nun adıyla toplanırsa, Kendisinin de onların arasında olacağını söylemiştir. Mesih, Kutsal Ruh'un varlığı aracılığıyla halkıyla birliktedir. Mesih, ardından gelenleri Kendisiyle yakın ilişki içinde olmaya davet etmektedir: "İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz" (Va. 3:20).

Vahiy 21:1-3 ayetlerini okuyun. Burada bize ne sunuluyor?

Yeni Yeruşalim gökten yeryüzüne inecek. Yuhanna şöyle açıklıyor: "İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak" (Va. 21:3). Yeni Yeruşalim'de tapınak bulunmamaktadır (Va. 21:22) çünkü tüm kent tapınaktır, Tanrı'nın konutudur. Kentin uzunluğu, genişliği ve yüksekliği, kutsal konuttaki tüm kenarları eşit olan küp şeklindeki En Kutsal Yer'de olduğu gibi eşittir (Va. 21:16). Sonsuza dek, günahın, ölümün ya da acının olmadığı bir dünyada Tanrımızdan doğrudan varlığında yaşayacağız.

İsa'da bize vaat edilenlere baktığımızda, sonuna kadar dayanmayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Ciltten, 189-197 sayfaları arasındaki “Tapınma Çadırı: Tanrı’nın İsrail’deki Konutu” bölümünü okuyun.

“Kutsal konutun inşasından önce ilahi bir kurtarma işi, yani İsrail’in Mısır’ın köleleştiren iktidarından kurtarılması gerçekleşmiştir. Bunun ardından da Tanrı, halkıyla kalıcı bir antlaşma ilişkisine girme isteğini bildirmiştir. O onların Tanrısı olacak, onlar da O’nun halkı olacaklardı (*Çık. 6:7*). Halkın O’nunla ve birbirleriyle nasıl ilişki kuracakları antlaşma yasasıyla belirlenmişti. Buluşma Çadırı gerçekten de bir buluşma yeri idi, Tanrı’yla insanların bir araya geldiği yeri. Ancak halkın kurtarılmasından ve antlaşma yoluyla Tanrı’yla kalıcı bir birlik kurmalarından sonra insanların Tanrı’nın konutuna erişimleri mümkün oldu.”—*Andrews Kutsal Kitap Yorumu: Eski Ahit*, “Mısır’dan Çıkış”, s. 226.

Bu arada, Ellen G. White tapınak hizmetlerinin amacını şöyle açıklıyor: “Böylece buluşma çadırındaki ve daha sonra onun yerini alan tapınaktaki hizmetle, Mesih’in ölümü ve hizmeti hakkındaki muazzam gerçekler halka her gün öğretiliyor, yılda bir kez de zihinleri Mesih ile Şeytan arasındaki büyük mücadelenin son olaylarına, evrenin günahattan ve günahkârlardan son kez arındırılışına yönlendiriliyordu.”—*Atalar ve Peygamberler*, s. 358.

Tartışma Soruları:

1. Kutsal konuttaki ibadet hizmetlerinin merkezinde kan dökmek yer alıyordu. Her tür hayvan kurban ediliyordu ve kanları neredeyse tüm tapınak törenlerinde kullanılıyordu. Kan neyi simgeliyordu ve tüm bu kurbanlar nihayetinde neye işaret ediyordu?
2. Evrenin Yaraticısı olan Tanrı’nın kutsal konutta halkının arasında yaşaması son derece şaşırtıcı olsa da, O’nun aramızdan biri, bir insan olarak gelip aramızda yaşamış olması çok daha şaşırtıcıdır. Sadece bu bile sevginin inanılmaz bir ifadesi olurdu. Fakat sonra Kendisini günah için bir kurban olarak sunması, yani bizim adımıza ölmesi? Bu, Tanrı’nın karakteri hakkında bize ne öğretiyor? Ayrıca, bu Tanrı’nın bizi sonsuz krallığında kurtarılmış olarak görmeyi ne kadar çok istediği konusunda bize ne öğretiyor?
3. İbraniler 8:1-6 ayetlerini okuyun. Bu, İsa’nın mevcut durumda göksel tapınakta bizim için yapmakta olduğu şeyi yeryüzündeki tapınağın nasıl yansıttığı konusunda bize ne anlatıyor?

Şabat'ın Büyük Ödülü

Yazan: Andrew McChesney

Fernando Joaquim Ge, Şabat'ta çalışmayacağını kabul ettirerek Mozambik'teki büyük bir inşaat şirketine girdi. Ancak üç yıl sonra şirket patronu ondan Cumartesi günü bir iş gezisine çıkmasını istedi. Fernando patronu Alexander'a Cumartesi günleri çalışmadığını hatırlattı.

Yine de Cumartesi sabahı saat 5'te Alexander, Zimbabve'ye gitmek üzere Fernando'nun evine uğradı. Fernando gitmeyi reddettiğinde Alexander, bire bir toplantı yapana kadar onun işe dönmesini yasakladı.

Birkaç gün sonraki toplantıda Alexander, Fernando'yu yedi gün ücretsiz uzaklaştırdı. Ayrıca ona üç seçenek de sundu: istifa etmek, Cumartesi günleri çalışmak ya da işe gelmediği her Cumartesi için iki günlük ücretini kaybetmek. Fernando'ya kararını yedi gün sonra yazılı olarak sunmasını söyledi.

Fernando kararıyla birlikte 10 sayfalık bir belge sundu. İşe ihtiyacı olduğu için istifa edemeyeceğini yazdı. Tanrı'ya itaat ettiği için Cumartesi günleri çalışmayacağını yazdı ve Kutsal Kitap'tan Şabat günüyle ilgili birkaç ayete yer verdi. İş kaçırıldığı her Cumartesi için maaş kesintisi yapmaya istekli olduğu ve ayrıca Pazar günleri Cumartesi çalışmasını telafi etmeye hazır olduğu sonucuna vardı. Belgeyi alan Alexander, Fernando'ya konuyu yönetim ekibiyle tartışırken çalışmaya devam etmesini söyledi.

Bir hafta geçti ve Alexander bir pazar günü Fernando'yu evine çağırdı. Ev başka bir kasabadaydı ve Fernando halk otobüsüyle geldi. Alexander, Fernando'ya bir şirket projesini incelemek için şirket arabasıyla 112 km uzaktaki bir kasabaya gitmesi talimatını verdi. Fernando o gece halk otobüsleri durduktan sonra geç saatlerde geri döndü ve Alexander'ın evinde uyudu. Ertesi Pazar Alexander, Fernando'dan tekrar gelmesini istedi. Bu sefer annesini şirket arabasıyla dışarı çıkarmasını istedi.

Ertesi gün, Pazartesi günü Alexander bir şirket toplantısı düzenledi ve Fernando'dan ayağa kalkmasını istedi. "Fernando, Tanrı'ya olan inancı nedeniyle maaşında kesinti yaptı" dedi. "Ama şimdi onun samimi olduğunu görüyoruz, dolayısıyla Cumartesi günleri çalışmasına gerek yok." Daha sonra Fernando'ya şirket arabasının anahtarlarını verdi. "Bu arabayı tüm şirket işleri için kullan" dedi. "Ve eğer kiliseniz için işiniz varsa, onu da özgürce kullanabilirsiniz, biz de gaz parasını ödeyeceğiz. Bizim tek bir isteğimiz var. Pastörünüzden şirketimizin başarılı olması için dua etmesini isteyin."

2003'teki o günden bugüne, Fernando'nun iş yerinde hiçbir Şabat sorunu yaşamadı. Şirket arabasının kilise için bir nimet olduğu kanıtlandı ve Fernando onu hasta ve yaşlıları ziyaret etmek, müjde programlarına katılmak ve diğer kilise faaliyetlerine katılmak için kullandı. İnsanlar arabayı her gördüklerinde Fernando'nun Şabat'ı kutladığını hatırlıyorlar. Fernando, "Tanrı'ya sadık kalmak değerlidir" dedi. "Bunun büyük bir ödülü var."

İyi Haber'in Mozambik'te ve bu hafta On Üçüncü Şabat Sunusu'nun alıcısı olan Güney Afrika-Hint Okyanusu Bölümü'ndeki diğer ülkelerde ilan edilmesi için dua edin.